

श्रीआनन्द-हेम-जैन-ग्रन्थमाला-ग्रन्थाङ्कः ५

वादिदेवसूरिपट्टालङ्कारश्रीरत्नप्रभसूरिविरचितं उपदेशमाला दोषटीवृत्तितः समुद्धृतं

श्रीजम्बूस्वामिचरितम् (प्राकृतं)

संशोधकः—आगमोद्धारकआचार्यश्रीआनन्दसागरसूरीश्वरशिष्य-आ. श्रीहेमसागरसूरिः †

मुद्रयिताः—पादलिप्तपुरे श्रीबहादुरसिंहजी-मुद्रणालये अमरचन्द्र-बेचरदास.

प्रकाशकः—देवचन्द्रात्मजधनजीभाई शिवेरी, मीरझा स्ट्रीट, मुम्बापुरी, नं. ३

सं. २०१३

पण्यम् १-८-०

प्रथमावृत्तिः.

प्रतयः २५०

॥ १ ॥

अनन्तलब्धिनिधानाय श्रीगौतमगणधराय नमः ।

॥ सिरिजंबू सामिचरियं ॥

इह भरहे मगहाविसय-भूसणो पुट्टलट्टगोट्टगणो । अवितहनामो गामो, सुगामो आसि सुपसिद्धो ॥ १ ॥
 तत्थासि तत्थवाणी अज्जवं अज्जवंति रट्टउडो । रेवइ देवी दिन्नत्ति, रेवई नाम से भज्जा ॥ २ ॥
 पढमो पुत्तो तीसे, भवदत्तो भवभयत्तचित्तो सो(जो) । अवरो उण भवदेवो त्ति, भावओ देवपूयरओ ॥ ३ ॥
 सुट्ठियसूरिसमीवे, देसणापेऊसवरिससित्ततणू । भवदत्तो पव्वइओ, कयाइ नवजोव्वणत्थो वि ॥ ४ ॥
 तत्थ य गच्छे एगो, साहू सूरीण वंदणं दाउं । विन्नवइ जामि सन्नायगाण वंदावणत्थमहं ॥ ५ ॥

अत्थि कणिट्ठो बंधू-उद्धुरपडिबंधंधुरो धणियं । मइ दिट्ठे पव्वज्जं, पडिवज्जिस्सइ स सज्जो वि ॥ ६ ॥ गीयत्थे निगंथे, साहू सूरीहिं
 अप्पियसहाए । स विसज्जिओ समाणो गंतूण पुणागओ अइरा ॥ ७ ॥ पयपणउ पहुणो, विन्नवेइ वरिओ स तो न पव्वइओ ।
 हसिऊण भवदत्तेण तो स एवमुवालद्धो ॥ ८ ॥ तुह बंधुस्स सुबद्धो, पडिबंधो साहु साहु निव्वडिओ । वरिओ विवाहिओ

॥ १ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ २ ॥

वा थिरनेहो किं न पव्वयइ ॥ ९ ॥ भणियमणेण सिणिद्धो, लहुभाया तुह वि अत्थि भवदेवो । पेक्खिस्सामो पत्ते, तुममि तं पव्वइस्संतं ॥ १० ॥ भणियं भवदत्तेणं, जइ विहरिस्संति तत्थ भयवं तो । किं बहु वज्जरिणं, तमिक्खसे दिक्खियं चेव ॥ ११ ॥ अह विहरंतो सूरीहिं, सह गओ सो कयाइ मगहाए । सन्नायगाण वंदावणत्थमणुजाणिओ गुरुणा ॥ १२ ॥ पत्तो सुगामगामे, भवदेवो सो तया य परिणीओ । नवपरिणीयाए नागिलाए मुहमंडणं कुणइ ॥ १३ ॥ भवदत्तं दट्ठणं, तुट्ठा माया पिया नाईओ । अइभूरिभत्तिभरनिब्भरा य पाए पणिवयंति ॥ १४ ॥ मुणिणा वि धम्मलाभं, दाउं सव्वेसिं तेसिं आपुट्ठं । सीलव्वयाण णावाह साहणं धम्मनिव्वहणं ॥ १५ ॥ आपुच्छिया य ते तेण, जामि वीवाहवाउला तुब्भे । पडिलाभयंति तो कप्पणिज्जभोज्जेहिं भवदत्तं ॥ १६ ॥ नववहुमुहमंडणवावडोवि पणमित्तुमेमि एसो त्ति । भणिऊणमेइ पणमेइ, मुणिवरं झत्ति भवदेवो ॥ १७ ॥ पत्तं पाणिमि समप्पिऊणमेयस्स सो मुणी चलिओ । नियए उवस्सए सव्वनाइअणुगम्ममाणपहो ॥ १८ ॥ चलिओ महिलावग्गो, पढमं कइ-वयपयाइं अणुलगो । पुरिससमूहो पच्छा, पणमिय पणमिय पडिनियत्तो ॥ १९ ॥ भवदेवो वि समीहेइ, भाउणा भासिओ नियत्तेउं । असमत्थियमुहमंडणसमत्थण(उं)त्थं नववहूए ॥ २० ॥ विविहपएसे दंसेइ, रमिय चिरं वयमिओ नियत्तंता । जइ कहवि करेइ करे, पत्तं तत्तो नियत्तामि ॥ २१ ॥ सुणमाणो वयणाइं, तस्स मुणी गुरुसगासमल्लीणो । भणियं मुणीहिं अणुओ, किमज्ज दिक्खिस्सए एसो ॥ २२ ॥ मंडिय ठिक्किय सिंगारियं गओ जं तए सहाणीओ । भणियं भवदत्तेणं, किमन्नहा होइ मुणिवाणी ॥ २३ ॥ सूरीहिं पुच्छिओ वच्छ ! अवितहं इय किमाह तुह भाया । उवरोहेणं तेणवि, भणियं जं भणइ भाया मे ॥ २४ ॥ पडिवज्जिय पव्वज्जो, सज्जो जाओ जई सलज्जाए । धरइ नवं पवज्जं, तणुणा हियएण पुण भज्जं ॥ २५ ॥ परियाय पारियायप्प-सूणमालाए सह वहांतो तं । धरइ वराओ एगत्थ, पंचगव्वं च मइरं च ॥ २६ ॥ तणए चिरायमाणे, जणयाई जोइऊण जणनिवहो । घरमागओ वियाणइ, भवदेवो दिक्खिओ नूणं ॥ २७ ॥ चिरपालियपव्वज्जो, काले काऊणमणसणसमाहिं । भवदत्तो,

भवदेवदीक्षा।

॥ २ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३ ॥

सुहचित्तो, सोहम्मे सुरवरो जाओ ॥ २८ ॥ अवरो वि महपिया सा, अहंपि तीसे पियो त्ति घोसितो । स गओ सुग्गामम^१व-
सेउबंधणो नीरपूरोव्व ॥ २९ ॥ मह विरहदहणदाहेण, दीणदेहा हहा वराई सा । कह नायव्वा उव्वाह-कालमुक्का नवे पेम्मे
॥ ३० ॥ इय चित्तितो चेइयहरस्स चिट्ठइ दुवारदेसे जा । ता गामाउ एगा, उवागया इत्थिया तत्थ ॥ ३१ ॥ पूओवगरणपड-
लगपाणीए बंभणीए अणुसारिया । साहु त्ति वंदिओ पुच्छिओ य दोहि वि सुहविहारं ॥ ३२ ॥ पुच्छियमिमेण मे कहसु,
साविगे ! अज्जंवंति रट्ठउडो । जीवेइ रेवई तह ताण वहु नागिला सा य ॥ ३३ ॥ चित्तियमेयाए कयाइ, होज्ज एसो स जेण
ऊढाहं । पुच्छामि ताव एयं किं तेहिं पओयणं तुज्झ ॥ ३४ ॥ अयमाह अहं अज्जव-रेवइ अंगुब्भवो नणु कणिट्ठो । भवदेवो
नामेणं, परिणीया नागिला य मए ॥ ३५ ॥ पियनियबंधवभवदत्तसाहुउवरोहओ मए विहिया । एत्तियदिणाणि दिक्खा, तमकयमु-
हमंडणं मोत्तुं ॥ ३६ ॥ भवदत्तो संपत्तो, संपइ सुरलोयमहमिहं तत्तो । तम्महुदकमलालोयणलालसहियओ समायाओ ॥ ३७ ॥
भणियमिमीए मयाणं, मायापियराण तुह बहुकालो । जीवइ अज्जवि सा नागिला उ सहिया महं चेव ॥ ३८ ॥

भव—तो तीए तुमं सव्वं, मुणसि सरूवं ति किंपि पुच्छामि । किंरुवरूवलावन्न-वन्निया किंवया तह सा ॥ ३९ ॥
श्राविका—जारिसियाऽहं दिट्ठा, तारिसिया सा न विज्जइ विसेसो । किं तीए कायव्वं, अव्वो तुह चारुचरणस्स ॥ ४० ॥
भव—परिणेऊणं तक्खणमेव, विमुक्का मए वराई सा । श्राविका—सुकएहिं तीए मुक्का, भवविसवल्ली तओ सुक्का ॥ ४१ ॥
भव—सुहसीलसमायारा, सा किं पालेइ सावयवयाइ । श्राविका—पालइ न केवलं, अप्पणा हु पालावइ परंपि ॥ ४२ ॥
भव—अणवरयमेव सुमरामि, तं जहा मं तहा णु किं सा वि । श्राविका—साहु वि तुमं भुल्लो, सिवमग्गे सा वि किं तुल्ला ॥ ४३ ॥

१ अपगतसेतुबंधनो नीरपुर इव ।

भवदेवना-
गिलाप्रभो-
त्तराणि ।

॥ ३ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४ ॥

चेइयहरसम्मज्जण-धवलीकरणाइवावडा निच्चं । सावयवयाइं भावइ, तवइ सुतिच्चं तवोकम्मं ॥ ४४ ॥

सुविहियसाहुसमीवे, उवएसरसायणं सया पियइ । वंदणपडिकमणा पच्चखाणपमुहेसु उज्जमइ ॥ ४५ ॥

भव—पेच्छामि ताव अच्छीहिं, श्राविका—तीए किं पिच्छियाए असुईए । अहव मए दिट्ठाए, सा दिट्ठा चेव किं बहुणा ॥ ४६ ॥

जा हं सा सा जा सा साहं, दोण्हवि न मिन्नओ अप्पा । भव—ता पभणसु किं तुममेव, साविगे ! नागिला होसि ॥ ४७ ॥

श्राविका—आमं अहं चिय सा नागिल त्ति पारूढपोढवंभवया । वसमंसपुरीसाईणपूरिया उल्लखल्ल व्व ॥ ४८ ॥

नियगुरुणीए कहियं, कहाणयं तुह कहेमि किंपि अहं । होऊण सावहाणो, अवहारसु साहु साहुखणं ॥ ४९ ॥

किर कोइ जिइंदिओ दिओ सज्जो मयभज्जो डहरगं दारगं गहाय तत्तओ नगरु(गभ)गओ निग्गओ घराओ । सो य मोक्खसोक्खमाकंखमाणसो साहुसमीवे सम्मं धम्मं निसम्म स(म)म्मविक्क संजायसम्मइओ पव्वइओ, पालेइ चक्खवालसमायारिं, करेइ किरियाओ कक्खडाजो । सो पुण से दारगो सीयभोयणसरसविरसपाणगाणुवाहण-कक्खडसेज्जा-सिणाणाईसु सीयमाणो, खंत ! न सक्केमि सीयभोयणं भोत्तुं, खंत ! न सक्केमि अरसविरसाणि पाणगाणि पाउं, इच्चाइ जंपमाणो खंतेण कंचि कालं वट्ठाविओ जयणाए । अन्नया भणाइ खंत ! विसमसरपसरजज्जरसरीरोइहं न सक्केमि अविरइयाए विणा मणागंपि पाणे धारिउंति । तओ परिचत्तो । अलं मे असंजयजीवपडिजग्गणेण । यत उक्तम्—“ न वि किंचि अणुन्नायं, पडिसिद्धं वा वि जिणवरिंदेहिं । मोत्तुं मेहुणभावं, न तं विणा रागदोसेहिं ॥ ५० ॥ ” तओ गओ सो सहवासीणं सुमरिऊणं । एगस्स माहणस्स गेहे लग्गो कम्म-गरवित्तीए, केणइ कालेण दिन्ना से दारिगा । विवाहकाले य पडियधाडीए निहणियं मिहुणगंपि । सो भोगपिवासिओ अट्ठज्झाण-वट्ठमाणो कालगओ महिसो जाओ । सो वि से पियासाहु पंडियमरणेण मओ समाणो देवलोणे देवो जाओ । ओहिणा आभो-एइ पुत्तं महिसरूवेण संजायं । देवमायाए कालविकरालथूलमहाकाएण सोगरिण्णेणेण किणेऊण कओ सो अइभारारोविओ नि-

महिषीभूत-
पुत्रप्रति-
बोधः ।

॥ ४ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ५ ॥

म्हमज्झन्हे अप्पणा चडेऊण निबिडलउडप्पहारेहिं पहणंतेण तेण तत्तवालुयापहे वाहेउमारद्धो । जाहे निह्णालियजीहो तत्तवालुया पुलिणे पडइ, ताहे निसट्ठं सट्ठेहिं ताडिऊणमुट्ठवेइ जाव पहाराइपीडाए पळायमाणपाणो वि व जाओ, ताव खंतरूवं काऊण देवो दंसेइ से अप्पाणं । भणइ ‘ खंत ! न सक्केमि तं च तं च काउं ’ ति । तं च पासमाणस्स तस्स कत्थ मए एरिसं रूवं दिट्ठ-पुव्वंति चित्त(ति)यंतस्स तयावरणिज्जकम्मक्खओवसमेण जायं जाईसरणं, तओ नियभासाए खंत ! परितायसु ममं मोयावेसु जमदू-याओ एयाओ त्ति वासेइ । तेण भणियं रे रे सोगरिगा ! मा मा मे खुड्ढुगं पीलेहि । तेण वुत्तं-तुज्झ वयणमेसो न सुणेइ । ताव अवसरसु ताव जेण वाहेमो वाहेमो य, जीवंतो कत्तो मे छुट्ठिस्सइ । जाहे जाणिओऽणेण पडिवज्जिस्सइ मग्गंति ताहे अब्भत्थिएण मुक्को अणुसासिओ य देवेण ! दिट्ठभओ पडिवन्नो देसविरइं । कयभत्तपरिच्चाओ सोहम्मे कप्पे देवो जाओ । पिउणा नित्थारिओ तिरियदुग्गईओ । तुब्भाण पुण भाउणा भवदत्तेण देवलोगं गएण वि तुब्भे साहुरूवे दट्ठूण न पुणो पडिबोहणाय चित्तं कयं । अणिच्चे य जीविए तुब्भे पमत्ता कालं काऊणमासंसारं परिब्भमिहइ । ता एत्ताहे वि नियत्तेह गच्छइ गुरुसगासं । जओ— “ पच्छावि ते पयाया, खिप्पं गच्छंति अमरभवणाइं । जेसिं पिओ तवो, संजमो खंती य बंभचेरं च ॥ ५१ ॥ ” (दशवैकालिके अ० ४ गा० २८) एत्थंतरे तीए माहणीए दारगो पायसं भुंजिऊणं तत्थागओ । जायं कुओ वि कारणाओ वमणं । भणियं बंभणीए ‘ जाय ! जाइऊण तंडुलाईणि मए कओ पायसो एसो ता भुज्जो वि भुंजेसु, अइलट्ठं मिट्ठमेयंति ॥ ५२ ॥ भणियं भवदेवेण, धम्म-सीले ! किमेमुल्लवसि । वंतासी अविसिट्ठो उच्चिट्ठो दुगुंछणिज्जो होउत्ति ॥ ५३ ॥ अह नागिलाऽवि पभणइ, तुमंपि किं नेव होसि वंतासी । वंतंपि मंसवसमेयनिम्मियं मं समीहंतो । ॥ ५४ ॥ चिरपालियपव्वज्जो, मुंचंतो तं न अज्ज लज्जेसि । जमवज्जकज्जसज्जं, अणीहमाणंपि मं महसि ॥ ५५ ॥ जह कोइ मिक्खभुक्खाहिं दुक्खिओ खोणिवित्तपत्तो वि । पुव्वावत्थं पत्थेइ, तह म(हं)मं तंपि पत्थेसि ॥ ५६ ॥ जह खीरिखज्जखज्जूर-खंडमंडाइ खाइ संतंपि । नहु दिव्वहओ छुहिओ वि, तह तुमं चरसि नो चरणं ॥ ५७ ॥

उच्छिष्टभो-
जिदृष्टान्तेन
नागिलया
स्थिरीकरणं ।

॥ ५ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ६ ॥

मुणिणा तिक्खाइं ^१वित्तिक्खियाइं दुक्खाइं गुत्तिगेण तए । जइ भावगुत्तिगो सहसि, ताइं ता ^२जयसि अहुणा वि ॥ ५८ ॥
एत्तियदिणाणि दिक्खा, दब्बेणऽज्जवि कुणेषु भावेण । अणुचलियावि हु अइवेगगामिणो हुंति किं न पुरो ॥ ५९ ॥ ता जाहि
सव्वहा उव्वहाहि भावेण चारुचारित्तं । आलोइय दुच्चरिओ, ^३सिरिसुट्ठियसूरिपासंमि ॥ ६० ॥ अहयंपि साहुणीणं, पासे पव्व-
ज्जमणुचरिस्तामि । इय तीए सिक्खिओ सो आउट्ठो भणित्तामादतो ॥ ६१ ॥ अइ साविगे ! सुमग्गो, उवइट्ठो सुट्ठु सुट्ठु तुट्ठो-
ऽहं । निरु निरयअंधकूवे, निवडंतो ताइओ तुमए ॥ ६२ ॥ तं मह सहोयरी होसि, साविगे ! गरुयरागभंगाओ । निम्माए य
माया वा, निरयाइअवायरक्खणओ ॥ ६३ ॥ अह्वा गुरुणी निस्सीमरम्मधम्मज्जमप्पयाणाउ । ता ताव जामि एत्तो, तइ कहि-
यत्थं समत्थेमि ॥ ६४ ॥ इय भणिय वंदिऊण, निप्पडिमाओ जिणाण पडिमाओ । भवभमणभूरिभीरू, भवदेवो सगुरुमल्लोणो
॥ ६५ ॥ आलोइय पडिकंतो, सुत्तिव्वतवतावतावियसरीरो । पंडियमरणं आ(रो)राहिऊण सोहम्मसुरलोए ॥ ६६ ॥ सोहम्मकप्प-
हुणो, जाओ सामाणिओ समाणजुई । दिव्वाइं कामभोगाई, भुंजए जावजीवंपि ॥ ६७ ॥ अह स भवदत्तदेवो, चविऊणं पुक्ख-
लावईविजये । पुंडरिगिणिनयरीनाहवइरदत्तस्स चक्खिस्स ॥ ६८ ॥ कुक्खीकुसेसयंके, कलहंसो विव जसोहरपियाए । आयाओ जाओ
जलहिमज्जणे डोहलो समये ॥ ६९ ॥ सागरसरिसाए महानईए सीयाए सा महिइटीए । अवणीयडोहला चक्किणा, कया सह
सयं गंतुं ॥ ७० ॥ पसवइ सुसुहुत्ते भूवलक्खअक्खूण लक्खणं तणयं । विहियं डोहलयाओ, सागरदत्तो त्ति से नामं ॥ ७१ ॥
उवचयमुवजाइ दिणे, दिणे य देहेणमविकलकलाहिं । परिणइ पसन्नलावन्नवन्नपुन्नाओ कन्नाओ ॥ ७२ ॥ अभिरमइ तारतारुन्नपु-
न्नदेहाहिं ताहिं सह निच्चं । पासायगओ पासइ, कयाइ सरयंमि मेहमयं ॥ ७३ ॥ कामकुसुमाणुगारी, होऊण कमेण पसरमाणो य ।
सरयघणो संजाओ, कलियखमंडलमहाभोगो ॥ ७४ ॥ असरिसपसरियपवमाण-पेत्ल्लणुव्वेल्लमाणसव्वंगो । पसरणकमेण होऊण,
खंडखंडाओ नट्ठो ॥ ७५ ॥ इय जलहरोव्व अव्वो, अथिरो रज्जाइवित्थरो सव्वो । खणदि^४ट्ठमिट्ठनट्ठं, धणजीवियजोव्वणाईयं

१ ति । २ जह सि B, जायसि D । ३ य B । ४ दिट्ठनट्ठमिट्ठं B । दिट्ठनट्ठमिट्ठं D ।

भवदेवस्य
सागरदत्त-
त्वेनोत्पत्तिः

॥ ६ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ७ ॥

॥ ७६ ॥ ता जावऽज्जवि जज्जरइ, नो जरा देहपंजरं ताव । अइउज्जमेण जुज्झइ, मह पव्वज्जा पवज्जेउं ॥ ७७ ॥ इय चित्तिऊण-
मणगारसामिणो अमयसागरगुरुस्स । पयमूले पव्वईओ, बहुपत्थिवपुत्तपरिवारो ॥ ७८ ॥ सुयसागरपारीणो, पावइ पावक्खवण-
मोहिवरं । नियचरणं चरमाणो, चरणे परिचरइ सुगुरूण ॥ ७९ ॥ चविय भवदेवदेवोवि, तंमि विजयंमि वीयसोगाए । पउमर-
हरायवणमालदेविअंगुब्भवो जाओ ॥ ८० ॥ कय सिवकुमारनामो, अमिरामो जोव्वणुव्वणगुणेहिं । समवयरूवाहिं कुलुब्भवाहिं
सह रमइ रामाहिं ॥ ८१ ॥ पुरनगरागरगामामिराममहिमंडलंमि विहरंतो । सागरदत्तंणगारो, पसमाऽऽहारो तहिं पत्तो ॥ ८२ ॥
अणुजाणाविय उग्गहमणुग्गहत्थं जणाणमुज्जाणे । समवसरिओ स वरिसेइ, देसणा अमयधाराहिं ॥ ८३ ॥ मासक्खवणं काऊण,
पारणा तेण सत्थवाहगिहे । विहिया हियावहेणं, जणाण पडिया य वसुहारा ॥ ८४ ॥ निसुणिय पारणपच्चपवंचपंचप्पयारदिव्वाइं ।
सागरसुसाहुसेवा-सूहवहिय पणमेइ सिवो ॥ ८५ ॥ तिपयाहिणपुव्वं, पायपंकए पणमिऊण पुरओ से । उवविसिउणं सद्धम्मदेस-
णाऽमयरसं रसइ ॥ ८६ ॥ चउदसपुव्वी सो ओहिनाणवं केवलि व्व सव्वहियं । जिणधम्मरम्ममम्मं, गंभीरगिराए वाहरइ ॥ ८७ ॥
जं निरवाओ काओ, अमिरामाओ सक्कामरामाओ । अहिलसियकज्जसिद्धी फलमेयं पुव्वधम्मस्स ॥ ८८ ॥ फलपज्जंते एयस्स जइ
जिओ अज्जिणेइ नवनवं । गयपाहेओ पहिओ व्व, तो स सोएइ परलोए ॥ ८९ ॥ विसय-कसाय-पमायप्पिसायमविसायमु-
ज्झिऊण तओ । सयलसमीहियसज्जे, संजमरज्जे समुज्जमह ॥ ९० ॥ सिक्खियसिक्खादिक्खा, खणेण उक्खणियतिक्खदुक्खाइं ।
रोवेइ जीवथाणेसु, सग्गामोक्खाण सोक्खाइं ॥ ९१ ॥ रिसिमवसरंमि सो विन्नवेइ हरिसूससंतरोमंचो । मह तइ दिट्ठे उट्ठेइ, सुट्ठु
तुट्ठी य पुट्ठी य ॥ ९२ ॥ तो कोवि पारभविओ, किमत्थि तइ मज्झ सयणसंबंधो । अह परिभावियसब्भूय, ओहिणा भणइ
मुणिसीहो ॥ ९३ ॥ पत्तो तं तइयभवे, भवदेवो आसि मज्झ लहुभाया । जंबुहीवगभरहे, अकवडपडिबंधपडिबद्धो ॥ ९४ ॥ मह
मणअणुवित्तीए, गहियवओ पालिऊण पव्वज्जं । जाओ सोहम्मसुरो, अहंपि तत्थवि थिरसिणेहो ॥ ९५ ॥ पुव्वभवब्भासाओ,
मइ तुह सो संपयंपि पक्खुमिओ । मह गयरागस्स पुणोऽणुग्गहबुद्धी न उण नेहो ॥ ९६ ॥ भणइ कुमारो भयवं, अवितहमेयं

शिवकुमार-
स्य सागर-
दत्तमुनि-
समागमः ।

॥ ७ ॥

जम्बुचरित्रे

॥ ८ ॥

तओ समीहामि । इह वि भवे पव्वइऊण, पज्जुवासामि तुम्ह पए ॥ ९७ ॥ नवरं अम्मापियरो, पुच्छामि सुसामि ! नियहियट्ठाए । भणियं मुणिणा मा धेहि, धीर ! पडिबंधमेत्थ तुमं ॥ ९८ ॥ सगिहे स गओ विन्नवेइ, अम्मापिऊ वयट्ठाए । पभणंति ताणि तं चेव, वच्छ ! एगो सुओ अम्हं ॥ ९९ ॥ सरणं ताणं दीवो, तं चिय सग्गो व अहव अपवग्गो । तइ विरहियाणि अम्हे, पुत्तय ! अंधाणि बहिराणि ॥ १०० ॥ तुह आयत्ता पाणा, अम्हाणं दिक्खिए तुमंमि तओ । घरघत्ति(ल्लि)यससया विव, पुत्त ! पलायंति ते झत्ति ॥ १ ॥ बहु भणियाणि वि जा ताणि, नेव मुंचंति संजमाय तओ । सावज्जजोगविरओ, जइ व्व जाओ धिइसहाओ ॥ २ ॥ न रमइ न जिमइ जंपेइ, नेव वेरग्गमग्गलग्गमणो । अंतेउरेगदेसे वसेइ सुन्ने जहा रन्ने ॥ ३ ॥ विविहपयारेहिं पयंपिओ वि पियरेहिं पउरपउरेहिं । जाव न मन्नइ सो किंपि, ताव रन्ता विसन्नेण ॥ ४ ॥ सहाविय सिट्ठिसुओ, दढधम्मो सावगो विवेग-निही । पयडियत्तं वुत्तो, कुमरो जह जिमइ तह कुणसु ॥ ५ ॥ इय कुणमाणेण तए, जीवियमम्हाणमप्पियं होइ । जइसत्तीए जइस्सं ति, तस्स पासंमि सो जाइ ॥ ६ ॥ पविसइ निसीहियाए, इरियावहियं पडिक्कमिऊण । बंदइ दुवालसावत्तवंदणेणं जइजणं व ॥ ७ ॥ अणुजाणावित्तु पमज्जिऊण पासे सिवस्स उवविसइ । चितइ सिवो जइस्स व, मह विणओ णेण किं विहिओ ॥ ८ ॥ पुच्छामि ताव भो इब्भपुत्त ! सो वत्तिओ तए विणओ । जो सागरदत्तगुरूण, किज्जमाणो मए दिट्ठो ॥ ९ ॥ किमहमरिहामि तं ताण, पायपंकयपरागपरमाणू । स भणेइ भग्ग मोणारंभं दट्ठूण तं तुट्ठो ॥ ११० ॥ जइ वि जईण स जुज्जइ, तहावि किज्जइ तुहावि कज्जेण । विणओ धम्मस्स धुवं, भणिओ जिणसासणे मूलं ॥ ११ ॥ यतः—“ मन्त्राः सतन्त्रास्त्रिजगत्पवित्राः, शुभप्र(दे) वेशाः स्थविरोपदेशाः । विद्याऽनवद्या त्रिदशौघवन्द्या, श्रयन्ति सन्तं सततं विनीतम् ॥ १२ ॥ ” जह जइजणस्स निस्समसंजमसं-जायसुद्धलेसस्स । तह उचिओ कायव्वो, विणओ सुसावयस्सावि ॥ १३ ॥ जं पुण दुवालसावत्तवंदणं दिज्जए जइजणस्स । तं तुज्ज मए दिन्नं, भावजई जमसि संजाओ ॥ १४ ॥ न जिमसि न जंपसे, केण हेउणा भणइ सिवकुमारो । तो दढकयवय-परिणामस्सऽवस्सकायव्वमेयं मे ॥ १५ ॥ जावऽज्जवि पवज्जं, पवज्जिउं दिति नेव पियराणि । नणु ताव भावसाहू, होऊण गि-

शिवकुमार-
प्रव्रज्या-
निश्चयः ।

॥ ८ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ९ ॥

हेवि निवसामि ॥ १६ ॥ अन्नं च सव्वसावज्जजोगसंजोगवज्जणुज्जुत्तो । कह सावज्जं भुंजामि, कह व जंपामि तेहिं समं ॥ १७ ॥ भणियं ददधम्ममेणं, सम्मं सद्धम्मनिच्चलो तं सि । कस्सऽन्नस्स वि एसा, भावारिजए जयपडाय ॥ १८ ॥ पुण परिहरियाऽऽहारस्स, निव्वहिस्सइ न भावचरणंपि । आहारेणं देहो, धारिज्जइ जेण पडमाणो ॥ १९ ॥ चिरपालियपव्वज्जस्स, जुज्जए जीवियव्वपज्जंते । आहारपरिच्चाओ, अन्नह स लहिज्जइ न एसो ॥ १२० ॥ जे चिरकालं पालित्ति, जीवियं संजमेण ते धन्ना । ता निरवज्जाऽऽहारो, होऊण गमेसु दिवसाइ ॥ २१ ॥ अणवज्जवाणिचेट्ठाए, चिट्ठ कोणे घरस्स पइरिक्के । अयमाह इमं मह, निव्वहेइ साहेज्जओ कस्स ॥ २२ ॥ सावज्जणवज्जाइं, जाणइ को वयणभत्तपाणाइं । ता मे कया निवित्ति, ताण पवित्ति कहं होइ ॥ २३ ॥ ददधम्मो आह अहं, कुमार ! तुब्भाण साहुभूयाण । सीसोव्व सव्वमेत्तो, वेयावच्चं करिस्सामि ॥ २४ ॥ कप्पाकप्पपबंचे, चउ रमई विहरिऊण समयंमि । अह्माणिस्सामि विसुद्धभत्तपाणाणि किं बहुणा ॥ २५ ॥ कुमरेण होउ एवंति जंपिऊण अभिगओ गहिओ । जावज्जीवं छट्ठाउ, पारणा अंबिलेणं मे ॥ २६ ॥ एवं सुतिव्वतवकम्मकारिणो पारणंबिलपरस्स । बारसवासाणि अइ-च्छियाणि गिहवासिणो तस्स ॥ २७ ॥ नवजोव्वणावि जं जायजामसीला गिहीवि महरिसिणो । ते कम्ममम्मसम्मज्जणुज्जया केवि ताण नमो ॥ २८ ॥ कयकायपरिच्चाओ, पंडियमरणेण बंभलोयंमि । दससागरोवमाऊ सामाणियसुरवरो जाओ ॥ २९ ॥ नामेण विज्जुमाली, जुइमाली अमरसुंदरीसाली । जिणसामिसमोसरणे, सुदेसणाओ सया सुणइ ॥ १३० ॥ उवभुंजिऊण भोगे, दिव्वे चविउं नियमऽऽउपज्जंते । जह रायगिहे जाओ, इब्भसुओ सो तहा कहिमो ॥ ३१ ॥ रायगिहे नयरे उसभदत्त इब्भो अहेसि गुणगरुओ । तस्सासि पिया सुइसीलधारिणी धारिणी नाम ॥ ३२ ॥ जिणधम्मधुराधारण-धुरीणि चित्ताणि ताणि त(म्मं)-पंपंति । निरवच्चयाणि अइचंगअंगअंगुब्भवस्स कए ॥ ३३ ॥ भणियं धारिणीए को नाम, रुवगव्वो सोहग्गमडप्फरो व को तासिं । को वा सुहासिया, कामिणीण जासिं सुओ नत्थि ॥ ३४ ॥ वेभारपव्वयासन्न-काणणे कामकोहमोहहरो । पंचमगणहारी हार-हीरहासोवहासि जसो ॥ ३५ ॥ तरुणतरणि व्व तेएण, भव्वअंभोरुहाइं भासंतो । अह अन्नहा कयाई, सुहम्मसामी समोसरिओ

कुमारस्या-
हारग्रहणाय
प्रज्ञापनं घो-
राभिग्रहश्च ।

॥ ९ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ १० ॥

॥ ३६ ॥ भडचडगरगुरुसामगिसंगओ उसभदत्तवरइब्भो । सह धारिणीभज्जाए, वंदणवडियाए नीहरिओ ॥ ३७ ॥ अंतरपहंमि मिलिओ, से समणोवासगो निमित्तविऊ । भणिओ किंनु चिराओ, दीससि जसमित्त मित्त ! तुमं ॥ ३८ ॥ भणियमणेण समणाण, सव्वया पायपज्जुवासाए । अक्खणियमणस्स न कोइ, अवसरो अह कहसु एयं ॥ ३९ ॥ उवचियचिंतासंतावतत्तचित्तव्व भाज्जाया मे । किमिमा सामेण मुहेण, दीसए साहसु महेयं ॥ ४० ॥ भणियमणेणं सयमेव किं न पुच्छेसि जेण वज्जरइ । तह चेव कए सा आह, साहु देवर ! निमित्तं ते ॥ ४१ ॥ जं पुच्छियं वियाणसि, इत्थं को नाम नहि निमित्तन्नू । मह चित्तं चित्तेऊण, ता सयं कहसु निदेसं ॥ ४२ ॥ जसमित्तो मंतेऊण, तो खणं आइसेइ हुं नायं । उत्तमपुत्तमपुत्ता, विसन्नचित्ता समीहेसि ॥ ४३ ॥ सउणो सउणो लद्धो, सिद्धो विय ते मणोरहो अहुणा । इह भरहे चरमो ^१केवली य तुह पुत्तओ होही ॥ ४४ ॥ केसरिकिसोरमुच्छंग-संगयं निग्गयं व चंदाओ । तं सुमिणंमि समिक्खसि, अचिराओ पच्चओ एसो ॥ ४५ ॥ तुह किंतु अंतराओ, अच्छइ तुच्छो स केणइ सुरेण । आराहिण्ण संतं, जाही जाणेमि तं न सुरं ॥ ४६ ॥ हरिसभरनिब्भरंगी, सह जसमित्तेण सा पयंपंती । सहसत्ति उसभदत्ताणुचारिणी काणणंमि गया ॥ ४७ ॥ तिपयाहिणपुव्वं, पणमिऊण पाए सुहम्मकेवल्लिणो । दोन्निवि दूरियदुरियाइं, देसणं ताइं निसुणंति ॥ ४८ ॥

तथाहि—“ नृभवादिसर्वसामग्र्यमध्यमासाद्य शाश्वतसुखाय । यतनीयमसात^१शताऽऽश्रिता हि गतयश्चतस्त्रोऽपि ॥ ४९ ॥ ”

आकृष्टिर्घटिकादतिसङ्कटमुखाच्छित्त्वा च भित्त्वा च सा, पाकः पावककन्दुकेषु कदनं काकश्च कङ्कादिभिः ।
ज्वालाजालकरालसंज्वलदयःपुत्री दृढालिङ्गनं, कामेकां नरकावनीषु विषमामाचक्ष्महे वेदनाम् ॥ १५० ॥ ”

१ केवलीण ते अत्तओ होही B. C. D. । २ शि C, सिता भिता D ।

चतुर्गति-
दुःखानि ।

॥ १० ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ११ ॥

“तृष्णात्युष्णसरित्समीरशिशिरासाराग्निदाहादिभिर्व्याधिवधव्यथव्यतिकरत्वच्छेदनिर्लाञ्छनैः ।

पृष्ठे निष्ठुरभूरिभारभरकाऽऽरोपादिभिश्चार्हितास्तिर्यञ्चो विचरन्ति वञ्चिततराः सांसारिकैः सौख्यकैः ॥ ५१ ॥”

“दोर्भाग्यव्यतिषङ्गभङ्गुरगिरोः गार्हस्थ्यगार्हागृहं, ये दारिद्र्यमहाद्रिमुद्रितमुदो दास्यादिदीनाननाः ।

संग्रामाग्रसमग्रविग्रहभिदा दोदूयमानात्मनां, मर्त्यानामपि चिन्त्यमानमुचितं किञ्चिन्न तेषां सुखम् ॥ ५२ ॥”

“हा कल्पद्रुमकेलिवापि-दयिताः किं नाम मां मोक्ष्यथ, स्थातव्यं हहहाऽत्र गर्भनरकेऽपीत्यादिमृत्युदयात् ।

देवानामपि पक्वदाडिमफलस्फोटं स्फुटत्यत्र यन्न स्वान्तं शतकोटिकोटिघटनानिष्टङ्कितं तत्त्वतः ॥ ५३ ॥

“आख्यातं दुःखमेतन्निखिलभवभृतां भूरि तत्त्यक्तुकामैः, कामं कल्प्या(ल्पो)ऽभ्युपायोऽनुपधिनिरवधौ सिद्धिसौख्येऽनुपाख्ये ।

सोऽवश्यं शस्यतेऽत्र प्रगुणपरिणतिः शुद्धसद्धर्मसिद्धौ, दीक्षा शिक्षा च साक्षाज्जिनपतिगदिता चर्यतामार्यवर्यैः ॥ ५४ ॥

चित्तेऽ धारिणी सव्वमेव जाणेऽ भावं केवली भयवं । ता छिंदउ संदेहं, अहमणुकूलेमि कं देवं ॥ ५५ ॥ एत्थंतरंमि सामी, जंबुद्वीवस्स जंबुरुक्खंमि । विहियनिवासस्स अणाटियस्स वत्तव्वयं कहइ ॥ ५६ ॥ इह उसभदत्तइब्भस्स, आसि भाया भवा-भिणंदिमणो । जिणदासो नामेणं, निरंतरं रमइ जूएणं ॥ ५७ ॥ किञ्च—“कौपीनं वसनं कदन्नमशनं शय्याधरा पांसुरा, जल्पो-ऽश्लीलगिरः कुटुम्बकजनो वेद्या सहाया विटाः । व्यापाराः परवञ्चनानि सुहृदश्चौरा महान्तो द्विषः, प्रायः सैष दुरोदरव्यसनिनः संसारवासक्रमः ॥ ५८ ॥” ^१भूरिमज्ज-मंस-हिंसा-वेसा-दुस्सीलया ^२वि न न वसणं । मन्ने जूयं एगं तु, वसणमेसिंपि जं मूलं ॥ ५९ ॥ सहिए(य)ण सह विवाए, जाए तेणाऽऽहओ ससत्थेण । मरमाणो अणुतावेणं, तावए तिब्बमप्पाणं ॥ ६० ॥ वस-णासत्तो संतो, चत्तो दत्तेण जइवि सो आसि । पावा य ^३पावपाणीहिं, जेण जायइ पसंगो वि ॥ ६१ ॥ तहवि जिणदासपासे,

१ छु D । २ वि न वसणं C । ३ पावपाणीहिं C D ।

अनाहत-
देवोत्पत्तिः ।

॥ ११ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ १२ ॥

तथा दयाए समागओ उसभो । जह वच्छरेहिं जेट्टो, स तओ तह जं गुणेहिं पि ॥ ६२ ॥ उक्तं च—“ उपकारिणि वीतम-
च्छरे वा, सदयत्वं यदि तत्र कोऽतिरेकः । अहिते सहसापराधलब्धे, सदयं यस्य मनः सतां स धुर्यः ॥ ६३ ॥ ” चरणगमगसं-
लगउत्तमंगो समगअंगेहिं । विवसो वारंवारं, खामइ दुव्विणयमुसभं सो ॥ ६४ ॥ जं तुज्झ भाय ! न सुहाइ, तिब्बसंतावमु-
व्वहसि जेण । जं वारसि आजम्मं, मए कयं तं चिय खमेसु ॥ ६५ ॥ धीरविओ तेण तहा, कहंपि जह तम्मओ इमो जाओ ।
पंचनमोकारपभावओ य भवणाहिवो मरिउं ॥ ६६ ॥ जाओऽणाढियनामो, महिडिडओ तारतेयवं तियसो । उव्वहइ पक्खवायं
सया वि दत्ते सरलचित्ते ॥ ६७ ॥ इय देसणाऽवसाणे, पणमिय दत्तो नियं गिहं पत्तो । देवगुरुसंघपूयापरायणो गमइ दियहाइं
॥ ६८ ॥ सयमट्टोत्तरमायंबिलाण मन्नेइ धारिणी धीरा । सिरिजंबुदेवयाए, तह तन्नामेण सुयनामं ॥ ६९ ॥ अह चवि(य)उं
बंभलोगाउ, भुत्तभोगो स विज्जुमाली सुरो । समए धारिणीगबंमि, आगओ जह गुहाए हरी ॥ १७० ॥ अह मयरायकिसोरं,
सेयं सुमिणंमि पासिऊणेसा । पडिबुद्धा गंतूणं, तं साहइ उसभदत्तस्स ॥ ७१ ॥ पञ्चारइ पञ्चयमेस, तीए जसमित्तमित्तवुत्तं ।
परमपमोयपसन्ना, धन्ना सा वहइ अह गबंमं ॥ ७२ ॥ जिणपडिमापूयासुं, जइजणपडिलाहणाविहाणेसु । दुत्थियदीणुद्धारेसु, तीए
तो डोहलो जाओ ॥ ७३ ॥ अगणियदव्वं दिंती, तह वरवत्थाइवत्थुवित्थारं । माणियडोहलया सा, जाया जाया ससिच्छाया
॥ ७४ ॥ पडिपुन्नेसु दिणेसुं, लगे लगे य सग्गुणसमगो । पसवइ पुत्तं सा कप्पपायवं पिव सुमेरुमही ॥ ७५ ॥ चेइहरचारु-
पूयापयार^१ पारंतनिब्भरजणोहं । तूररवाडंबरमत्तचित्तनचंचंतनारिगणं ॥ ७६ ॥ कारागारविसोहणसोहणदीणाइदाणरमणीयं । रिद्धं
वद्धावणयं, कारावियमुसभदत्तेण ॥ ७७ ॥ पत्ते दुवालसाहे, साह पडिलाहिऊण सुहविहिणा । नीसेसनाइनायरसायरदिजंतवरभोजं
॥ ७८ ॥ महया महूसवेणं, से नामं निम्मियं सुहमुहुत्ते । दिन्नो जंबूदेवेण, जंबुणामो त्ति तो होउ ॥ ७९ ॥ नवकप्पपायवो
पाउणेइ पइवासरंपि जह बुडिडं । तह पंचधाइपरिवारपरिगओ जंबुणामो वि ॥ १८० ॥ अयमविकलमकलंकं, कलाकालवं कलेइ

१ ताय B । २ निवारयसि । ३ मोयगं द्रोणं । जंबूसुरस्स जायं तह D । ४ किज्जंत A ।

धारिणी-
दोहदपूरणम् ।

॥ १२ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ १३ ॥

सयलंपि । सह मित्तमंडलीए, सइ कीलइ काणणाईसु ॥ ८१ ॥ पुणरवि सुहम्मसामी, समागओ रायगिहपुरदुवारे । जंबुकुमारो जाणिय तदागमो निग्गओ नमिउं ॥ ८२ ॥ आरामसमोसरियं, पणमित्तुं पहुं पुरो निसन्नो य । हरिसियहियओ निसुणेइ, देसणं मउलियगकरो ॥ ८३ ॥ लद्धूण माणुसत्तं चोल्लगदिट्ठंतदुल्लहं लोए । मा मा पमायमइरामत्ता विहलेह लेह फलं ॥ ८४ ॥ जेण मरुलहरिपिल्लियतरुपल्लवलोलमाउ जीवाणं । जोव्वणमुव्वणं मयणाभिरामरामा कडक्खचलं ॥ ८५ ॥ जरजजररुक्खो विव, काओ रोगाइपन्नगनिकाओ । रमणीओ विमणीओ, उरगाण व अइदुगेज्झाओ ॥ ८६ ॥ अइसयतरला लच्छी, वच्छच्छाया जहा अणत्थावि । पियजणसंजोगो जोवि, सो वि संपावियविओगो ॥ ८७ ॥ इय भवभावे परिभाविऊण सव्वेवि भंगुरसहावे । सास-यसोक्खे मोक्खे, जुत्तो जत्तो सया काउं ॥ ८८ ॥ स पुणो पव्वज्जाए, अणवज्जाए पवज्जियाए भवे । वीएण विणा किं सा, लगेइ साली सुखेत्तेवि ॥ ८९ ॥ सा होइ कायरानं, सुदुक्करा तदियराण पुण सुकरा । सिवसुहमिहेव दंसइ, संतोससमाहिमंताण ॥ ९० ॥ पयपउमे पणमिय, विन्नवेइ गणहारिणं १ गुणी स तओ । इच्छामि सामि ! पासे, तुह पवज्जं पवज्जेउं ॥ ९१ ॥ आह पहु पडिबंघं, मा धीर ! धरेहि पुण क्खणो दुल्लहो । भणइ स अम्मापियरो, अणुजाणावेमि ताव लहुं ॥ ९२ ॥ जावज्जीवाए ताव, बंभचेरे अभिगाहं देह । पव्वज्जापारंभे, पणवोऽयं होउ आह पहु ॥ ९३ ॥ इय नियमिय स नियत्तो अदंभवंभवए कयपयत्तो । स घरं सिग्घं पत्तो, पियरे विन्नविउमाढत्तो ॥ ९४ ॥ निसुया सुहम्मसामिस्स, देसणा अज्ज तायमाय ! मए । रहिया मणंमि सावज्जलेवलेवेण लीणव्व ॥ ९५ ॥ अइसुट्ठु जाय ! जायं, जं कयमेवंति तेहिं संलत्ते । स भणइ पव्वज्जाए, अणुजाणह ता मममि-याणिं ॥ ९६ ॥ इय निसुणिऊण मुच्छानिमीलियच्छाई ताई पिच्छीए । निवडियपावियपुणचेयणाई जंपंति दीणसरं ॥ ९७ ॥ तं कप्पपायवो पुत्त !, अम्ह गेहंमि तं विणा हिययं । अइसयसुपक्कदाडिमफलं व ओफुट्ठइ तडत्ति ॥ ९८ ॥ अणुलोमियाहिं पडिलोमियाहिं, पियरेहिं बहुपयारेहिं । पन्नविओ पन्नवणाहिं, जाव मन्नइ न तव्वयणं ॥ ९९ ॥ पभणंति ताव अव्वो, कयपरिण-

१ गुणी ० गणी B ।

जम्बुकुमार-
ब्रह्मनियमः ।

॥ १३ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ १५ ॥

उट्टेसि ॥२२०॥ अहमवि भवामि पभवो, तणुब्भवो जयपुरेसविंशस्स । दिव्ववसाओ जाओ, चोराहिवई इहाऽऽयाओ ॥२१॥ पव्वइ पव्वस्सव मे, न किंपि तुह तेण मित्तमसि । एत्तो ओसोयणितालुग्घाडिणीउ मे लेहि विज्जाओ ॥ २२ ॥ अप्पसु अप्पणियं थं-भणिं च जं भणसि तं च काहामि । पभणेइ जंबुनामो, सुण सुंदर ! एत्थ परमत्थं ॥ २३ ॥ किमहं करेमि विज्जाहिं, अहव जायाहिं अज्ज जायाहिं । मणिरयणकणयकुंडल-किरीडपमुहंपि मे सुक्कं ॥ २४ ॥ अज्ज पभाए जाए, धणसयणाइ सव्व चाएण । धुवमेव सव्वसावज्जजोगविरई करिस्सामि ॥ २५ ॥ अह पभवो विम्हयमाणमाणसो माण-सोय-परिमुक्को । उवसप्पिऊण पभणेइ, जंबुनामं परममित्तं ॥ २६ ॥ उवभुंजिऊण भोए, इमाहिं रामाहिं सह सकामाहिं । कयकज्जो सज्जो, उज्जमेसु पच्छा पवज्जेउं ॥२७॥ वज्जरइ जंबुनामो, विसयसुहं को पसंसए विउसो । इह मह सुण विट्ठंतं, दिट्ठंतं दिव्वनाणीहिं ॥२८॥ अथ मधुबिन्दुदृष्टान्तः—

अटव्यां पर्यटन् कश्चित्, कदाचिन्मत्तदन्तिना । हन्तुं प्रधाव्य प्रारब्धो, दुर्धरेण नरो युवा ॥ २९ ॥ तस्मात्पलायमानेन, तेना-न्धुर्ददृशे क्वचित् । पादौ वटस्य तस्यान्तर्लम्बमानश्च लक्षितः ॥ २३० ॥ दक्षत्वात्तत्र लग्नोऽसौ, कूपस्यान्तर्विलम्बते । पश्चादि-भोऽपि प्राप्तोऽस्ति, शुण्डाग्रेण शिरः स्पृशन् ॥ ३१ ॥ प्रसारितमुखोऽधस्ताद्, ददृशेऽजगरो महान् । कदा मदाऽऽस्यपाती स्या-दैषोऽत्रेत्यशनायितः ॥ ३२ ॥ विद्युलोललज्जिह्वाः, कालभ्रूचापसन्निभाः । सर्पाः सर्पन्ति तं दंष्ट्रं, चत्वारश्च चतुर्दिशम् ॥ ३३ ॥ खादतः पादमाखू तं, मूले नित्यं सिताऽसितौ । क्रमाद्ग्रहेऽस्य शैथिल्यमधःपाताय जायते ॥ ३४ ॥ दन्ती दन्तार्गलद्वन्द्वेनाऽऽहन्ति कुपितो वटं । तेनोद्धीनास्तनूं तस्य, तुदन्ति मधुमक्षिकाः ॥ ३५ ॥ मन्दं मन्दं मधुच्छत्रात्, स्यन्दन्तो मधुबिन्दवः । तैर्दिग्धां वीरुधं देहे, लग्नां लेढि लघुं मुहुः ॥ ३६ ॥ तथाऽवस्थोऽपि मूढात्मा, मन्यते सुखमात्मनः । गजाऽजगरसर्पादीन्, तृणायापि न मन्यते ॥ ३७ ॥ कोऽपि स्वर्गी तमाह त्वामुत्तार्य व्यसनादितः । नन्दनादौ नयामि द्राक्, कुर्वे सद्भोगभाजनम् ॥ ३८ ॥ किं स याति मधुस्यन्दबिन्दुस्वादैकलम्पटः । दृष्टान्तोऽयमथैतस्मिन्, शृणु दार्ष्टान्तिकं ब्रुवे ॥ ३९ ॥ यः पुमानुदितस्तत्र, स जीवोऽत्र भवे भ्रमन् । याऽटवी स भवावासो, यः करी स परेतराद् ॥ २४० ॥ यः कूपः स नृणां जन्म, यः प्ररोहः स जीवितं ।

मधुबिन्दु-
दृष्टान्तः ।

॥ १५ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ १६ ॥

अधस्तादजगरो यः, सेयं नरकदुर्गतिः ॥ ४१ ॥ ये चत्वारः पुनः सर्पास्ते कषायाः कुदादयः । श्वेताऽश्वेतौ च याबाखू, तौ पक्षौ मासि तादृशौ ॥ ४२ ॥ तद्ग्रहे बन्धशैथिल्यं, तदङ्गे जरसा स्फुटं । ये सङ्गाः सरधानां तु, व्याधयश्चाधयश्च ते ॥ ४३ ॥ याऽङ्गलग्ना लता लघ्वी, सा प्रिया प्रणयैकभूः । मार्द्वीकं यल्लतासक्तं, सुखं वैषयिकं हि तत् ॥ ४४ ॥ यः स्वर्गी व्यसनत्यागान्मुदे नयति नन्दनं । धर्माचार्यः स संसारत्यागान्नयति निर्वृतिम् ॥ ४५ ॥ इति मधुबिन्दुदृष्टान्तः ॥ नैवेच्छेद्व्यसनविनाशतः स सौख्यं मूर्खश्चेदमृतभुजा वितीर्यमाणं । तद्ब्रूहि प्रभव ! भवक्षयेण मोक्षमाकाङ्क्ष्याम्यहमपि दर्शितं मुनीन्द्रैः ॥ ४६ ॥ सुसखे ! वद जीव एष नृणां पशुरथवा पृथुसाहसेऽप्यशङ्कः । विषयमुखलवैकल्यमपटात्मा, गुरुमपि गणयति यत्र दुःखशैलम् ॥ ४७ ॥ प्रभवः प्राह भो भ्रातः !, प्रत्यक्षं पितरौ तव । प्रेक्ष्यते त्वन्मयप्राणौ, प्राणितस्त्वां विना कथम् ॥ ४८ ॥ तवशापल्लवोल्लासाः, कान्ता एता यथा लताः । नैव स्युः कस्य हास्याय, त्वां विना निष्फलोदया ॥ ४९ ॥ जल्पितं जंबुनाम्नाऽथ, माता तातः सुतः सुता । कान्ता नैकान्तिकं किञ्चिद्भवेऽस्मिन् परिवर्तिनि ॥ २५० ॥ यथोक्तम्—अनाद्यनन्ते संसारे, केन केन न कस्य न । सम्बन्धो जन्तुना जन्तोः, केयं स्वपरकल्पना ॥ ५१ ॥ माता भूत्वा दुहिता, भगिनी भार्या च भवति संसारे । व्रजति सुतः पितृतां, भ्रातृतां पुनः शत्रुतां चैव ॥ ५२ ॥ परलोककथा यद्वा, दूरेस्त्वत्रैव वीक्ष्यते । मात्रादीनां परावर्त्तः, प्राणिनां क्लिष्टकर्मणाम् ॥ ५३ ॥ मित्र ! अवधानमाधाय, क्षणमात्रमिदं शृणु । ज्ञातमेकं तनूभाजां, महावैराग्यभागभाक् ॥ २५४ ॥ अथ एकस्मिन् भवे सम्बन्धविचित्रेण कुबेरदत्त-कुबेरदत्तायुगलकथानकम्—

यथा—मथुरानगर्यां कुबेरसेना नाम्नी सुतनुलेश्या वेश्याऽभूत् । तस्याश्च प्रथमगर्भेण निर्भरायामगाधायां बाधायां जातायां जल्पितमम्बया, वत्से ! किममुना गर्भभारेण । केनापि प्रकारेण पातयाम्येनं किमस्माकमनेन व्यसनेन । असम्मते जाते तस्यास्तस्मिन्नर्थे प्रस्तावे जातं युगलकं—पुत्र पुत्रिका च । भणितमम्बया त्यज्यतामेतत् कृतमनेन वेश्याधर्ममर्मच्छिदा । प्रोक्तं कुबेरसेनया मातः ! उत्तालचित्ताऽसि यदि तवात्यन्तमेतत्कर्त्तव्यं तदा दिनदशकादूर्ध्वं कुर्वीथा यथारुचितम् । ततः कुबेरसेनया कुबेरदत्तः कुबेरद-

कुबेरदत्त-
कुबेरदत्ता-
ज्ञातम् ।

॥ १६ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ १७ ॥

तेति दत्तनामाङ्के द्व मुद्रिके निर्माप्य दशरात्रे जाते जातरूपरूप्यरत्नचीनांशुकादिपूरितायां मंजूषायां निक्षिप्तं मुद्रिकायुग्मयुक्तं युगल-
कम् । प्रवाहिता सा जातायां यामिन्यां यमुनानिम्नगायां । भवितव्यतावशाच्च प्रवहन्ती प्रत्यूषे मञ्जूषा शौरिकपुरवास्तव्यश्रेष्ठिद्वयेन
शौचाऽऽचमनकृते प्राप्तेन प्रेक्षिता स्वीकृता च । उद्घाट्य दृष्टमेतद्विद्वत्तयं द्वितयेन । कालिन्दीदेवतया दत्तमेतदस्माकमिति गृहीतः
कुबेरदत्त एकेनान्या चान्येन । जातौ च तौ क्रमेण वर्धिष्णू । ततो नवीनयौवनिकानिकामरामणीयकरञ्जितहृदयाभ्यां ताभ्यामि-
भ्याभ्यां सुसदृशरूपरेखाविशेषो विशेषफलवानस्त्विति कृतस्तयोरेव परिणयः । द्वितीयदिने दम्पतिभ्यां ताभ्यामारब्धायां सारिकोढायां
सारिता कुबेरदत्तेन ग्रहणके नामाङ्का मुद्रिका । कुबेरदत्तायास्तामालोकयन्त्याः स्वमुद्रिकानिर्माणनाम्नोः संवादमुभयाकारसौसदृश्यं च
विमृशन्त्याः संजज्ञे विकल्पः कदाचिन्मम सहोदरोऽयं स्यात् । न चैनं प्रति परिरम्भारम्भसंरम्भो मे मानसस्य न चास्यापि मां प्रति ।
तद्भवितव्यं विधिसंविधानेन केनाऽप्यत्र ॥ “ पारयति यन्न कश्चित्, कर्तुं न मनोऽपिऽत्र जंघालम् । उपनयति तदपि दैवं, शुभ-
मशुभं वा किमाश्चर्यम् ॥ २५५ ॥ ” ततो विच्छिद्य सद्यो द्यूतक्रीडां मुद्रिकाद्वैतं कुबेरदत्तहस्ते वितीर्य गता सा मातुरन्तिके । शपथ-
शतदाननियन्त्रितकृत्वा पृष्टा सा तया तवोदरजाता देवतादत्ता वा दुहिताऽहं स्यामिति । निवेदितो मात्रा यथावृत्तो वृत्तान्तस्तस्यै ।
तयापि प्रवेदितो विषण्णमनस्कया सर्वः कुबेरदत्ताय । (३००० A. ३६४८ B. D. ग्रं०) तेनापि मुद्रिकाद्वयदर्शनोत्पन्नतथावितर्केण
तथैवानुयुक्ता स्वमाता तमेवोदन्तमवादीत् । अनुचिताचाराग्निशोचिःसंचया(वा)चान्तचेताश्च स्वमातरपितरयोः संमुखमाख्यन्—
अनुचितमाचरितं युवाभ्यां यद्विदितसन्तानतत्त्वयोरावयोर्विवाहो विहितः, परं नाद्यापि परस्परपाणिस्पर्शातिरेकेण कोऽपि दोषः
प्रादुरासीदिति विसृज्यतामेषा स्वपितृगृहे । गृहीताऽऽत्ममुद्रा, गता तत्र तेनैव निर्वेदेन रुदतोः पित्रोः प्राव्राजीत् । मुद्रिकां च तां
गोपायितां स्वपार्श्व एव व्यधाषीत् । निशितासि तीव्राणि तपांसि तप्पमानायाश्च तस्या अवधिज्ञानमुदपादि । तदाऽऽभोगेन भावय-
न्ती पश्यति कुबेरदत्तं व्यवहारगत्या मथुरापुरीप्राप्तं कुबेरसेनानाम्न्या स्वमात्रा सह संवसन्तं । तदुदरोपजातं चाङ्गजं तेनोत्सङ्गी-
कृतम् । ततश्चिन्तितमनया-अहो अज्ञानविजृम्भितम् । अहो अविरतिविडम्बना । अहो अविवेकातिरेकः । अहो विषयकिम्पाकपा-

कुबेरदत्त-
कुबेरदत्ता-
ज्ञातम् ।

॥ १७ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ १८ ॥

कस्य विपाकः । तत्तावदुत्तारयामि पापान्धकूपकोटरात् कथंचिदेतमिति विचिन्त्य प्रवर्त्तिनीमनुज्ञाप्य प्राप्ता सा मथुरायाम् । तस्याव-
ज्ञातचर्या याचितकुबेरसेनार्पितस्वसद्मैकदेशे । कुबेरसेनाऽपि स्वबालकमार्थिकान्तिके निक्षिप्य स्वव्यापारपरायणा यावदास्ते तावत्त-
स्यास्तत्पार्श्वे विशिष्टविष्टरोपविष्टकुबेरदत्तस्य च प्रतिबोधाऽऽधानधिया बालकमुपलालयन्ती जजल्पेषा । त्वं बालक ! ^१भ्राता ^२भ्रातृव्यो
^३देवरः ^४पुत्रः ^५पितृव्यः ^६पौत्रश्चासि मे । यस्य च पुत्रस्त्वमसि सोऽपि ^१भ्राता ^२पिता ^३पुत्रो ^४भर्त्ता ^५श्वशुरः ^६पितामहश्च
मे । यस्याश्च गर्भात्प्रादुरभूद्भवान् साऽपि ^१माता ^२श्वश्रूः ^३सपत्नी ^४भ्रातृजाया ^५पितामही ^६वधूश्च मे । कुबेरदत्तेनेदमाकर्ण्य
साक्षेपमाचक्षे, आर्ये ! किमसमञ्जसमुल्लपसि परस्परव्याहतव्याहारो हि नार्हतदर्शने कस्यापि दृश्यते । आर्या व्याजहार-श्रावक !
मा मामेवमाक्षिपः । सर्वं तथ्यं पथ्यं सूपपादं चास्मि वच्मि । नहि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम । अवधिज्ञानेन हि ज्ञातोऽयमर्थो मया
तथाहि—१ भ्राताऽयं मे बालक-एकमातृकत्वात् । २ भ्रातृव्यो-भ्रातृपुत्रकत्वात् । ३ देवरो-भर्तुरेकमातृजातलघुभ्रातृत्वात् । ४ पुत्रो-
भर्तुः पुत्रत्वात् । ५ पितृव्यो-मातृभर्तुर्भ्रातृत्वात् । ६ पौत्रश्च-सापत्नपुत्रस्य पुत्रत्वात् । १ बालकपिताऽपि मे भ्राता-एकमातृजात-
त्वात् । २ पिता-भ्रातुः पितृत्वात्, मातृभर्तृत्वात् । ३ पुत्रः-सपत्न्या संजातत्वात् । ४ भर्ता-तेन परिणीतत्वात् । ५ श्वशुरः-
श्वश्रूभर्तृत्वात् । ६ पितामहश्च-पितामह्याः पतित्वात् । यस्याश्च गर्भाद्भूदयं बालकः सा मे—१ माता-जन्मनिमित्तत्वात् । २ श्वश्रूः-
भर्तुर्मातृत्वात् । ३ सपत्नी-भर्तुः कलत्रत्वात् । ४ भ्रातृजाया-भ्रातृभार्यात्वात् । ५ पितामही-जनकमातृत्वात् । ६ वधूश्च-सापत्न-
पुत्रस्य भार्यात्वात् । सम्बन्धाष्टादशकसूचिके गाथे यथा—^१भाय ^२भर्त्तिज ^३पितृव्यो, ^४महपोतो ^५देवरो ^६सुओ सि तुमं । तुज्झ
पिया य ^१पियामह, ^२पइ ^३भाय ^४सुओ ^५ससुर ^६जणओ ॥ २५६ ॥ माया य तुज्झ बालय ! मह ^१जणणी ^२सामुया ^३सवक्की
य । ^४वहु ^५भाउज्जाय ^६पियामही य एत्थेव जम्मम्मि ॥ ५७ ॥ कुबेरदत्तेन संजातसंसारवैराग्येण कुबेरसेना प्रतिबोधविधानाय
प्रोक्तमर्थे ! विशेषतो ज्ञोप्साम्येनमर्थं ततो निबिडव्रीडाजाड्यवान् शुश्रूषते । आर्यिकाऽपि मुद्राद्वयं संवादयन्ती कुबेरसेनाजठरयुगल-
जन्मतः प्रभृति प्रत्यपीपदत् । कुबेरदत्तस्तदाकर्ण्य संजातसंवेगवैराग्यवेगश्चिन्तयामास । धिगज्ञानं मे येनेदृशमकार्यं कार्यं स्म । 'अज्ञानं

कुबेरदत्त-
कुबेरदत्ता-
ज्ञातम् ।

॥ १८ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ १९ ॥

खलु कष्टं, क्रोधादिभ्योऽपि सर्वपापेभ्यः । अर्थं हितमहितं वा, न वेत्ति येनाऽऽवृत्तो लोकः ॥ ५८ ॥ ईदृश नव्यविगोपक-
कज्जलपङ्कप्रलेपसंपर्कात् । मुखमपि दर्शयितुमहं शक्नोमि न हन्मि तत्किं स्वम् ॥ ५९ ॥ आर्ये ! यामि प्रविशामि, साम्प्रतं प्रज्व-
लज्जलनराशौ । कथमन्यथा मम स्यात्, पातकतो मोक्ष ईदृक्षात् ॥ २६० ॥ आर्या वक्ति श्रावक !, धर्मश्रद्धाप्रधान ! तेऽनुचितः ।
स्ववधः पापकृते यज्जिनेन्द्रदीक्षां जिघृक्ष्व ॥ ६१ ॥ ततस्तद्वचनात्स प्रव्रज्य तीव्रतपश्चर्याचारुचरित्रचातुरीमाचर्य स्वर्गमगमत् ।
कुबेरसेनाऽपि प्रतिपन्नोपासकव्रतव्राता श्राविका जाता । कुबेरदत्तार्थिकाऽपि प्रवर्तिनीपार्श्वमासाद्य संयमसाम्राज्यमाराधयामास । 'एता-
महो भुवि भवस्य वयस्य शोच्यां, सम्यग् विचारय चिरं कुचरित्रचेष्टाम् । चित्तं द्विधा भवति चिन्तयतोऽपि यां मे, तज्जातिभिः
किमिह कार्यमनार्यचर्यैः ॥ ६२ ॥ प्रभवेण ततो जल्पितमुत्पादय तावदत्र पुत्रमहो तद्रहितस्य पितृणां प्रेत्य गतिर्नास्ति तृप्तिर्वा ।
'गदति स जंबुनामा, न नाम सत्यं त्वयेदमप्युदितं । निजनिजकर्मायत्ता, भवति गतिः (का) क्वापि कस्यापि ॥ ६३ ॥ मिथ्या-
मिनिवेशोऽयं मिथ्याशास्त्रोपदेशजः पुंसां । द्विजभोजनात् पितृणां, तृप्तिः सम्पद्यते सद्यः ॥ ६४ ॥ हविरग्निमुखे क्षिप्तं, पिशितं
विप्रानने तु तृप्त्यै स्यात् । क्रमशो देवपितृणां, व्यधिकरणमिदं कथं घटते ॥ ६५ ॥ अथ महेश्वरदत्तकथानकम्—

शृणु पुत्रेण पितृणां परित्रया तत्र मत्कथामेकां । निगमोऽत्र ताम्रलिप्यां, स महेश्वरदत्त इत्यासीत् ॥ ६६ ॥ तस्य समुद्रस्तातो,
माता बहुलेति वित्तरक्षादौ । तत्परचित्तौ द्वावपि न धर्मवार्तामपि विधत्तः ॥ ६७ ॥ सततार्त्तवर्त्तिचित्तो मृत्वा महिषस्तयोः समुद्रोऽभूत् ।
मायाबहुला बहुलाऽपि, मृत्युमाप्ता शुनी सदने ॥ ६८ ॥ तदनु निरङ्कुशवृत्तिः, संजाता स्वैरिणी बधूरनयोः । परपुरुषपरीरम्भैका,
लोलुभा गङ्गिला नाम्नी ॥ ६९ ॥ निशि रमयन्ती ज्ञाता, छत्रे प्रच्छन्नकामुकं पत्या । उपपतिरसिना तेनाऽर्द्धमारितो निस्सरन्वि-
हितः ॥ २७० ॥ कतिपयपदानि गत्वा, प्रहारपीडापराहतोऽपतत् । अनुतापतप्तचेताः, परासुरासीन्मनाक्सुमनाः ॥ ७१ ॥ तत्काल-
भुक्तकुलटागर्भेऽभवदात्मवीर्यसंयोगे (गात्) । अङ्गोद्भवो महेश्वरदत्तस्यातिप्रियोऽजनि सः ॥ ७२ ॥ क्रियमाणेऽथ कदाचन सांवत्स-

महेश्वरदत्त-
ज्ञातम् ।

॥ १९ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ २० ॥

रिके पितुः समुद्रस्य । क्रोत्वा हत्वा महिषः स संस्कृतः स्वजनमुत्तिकृते ॥ ७३ ॥ उत्संगीकृतपुत्रो, महेश्वरो यावदत्ति तन्मांसं । क्षिपति पुरस्ताद्बहुलाशुनिकायै तस्य चास्थीनि ॥ ७४ ॥ तावन्मासक्षपणस्य पारणे साधुरागतस्तत्र । पश्यति तं वृत्तान्तं, ज्ञानविशेषेण लीनमनाः ॥ ७५ ॥ धूत्वा शिरो नखच्छोटिकां च दत्त्वा महामुनिर्न्यवृत्तत् । अगृहीतमिक्ष एव, क्षणेन येनाऽऽजगाम पथा ॥ ७६ ॥ चिन्तयति स्म महेश्वरदत्तो ज्ञातेङ्गितो यतेस्तस्य । अनुपदलग्नोऽपृच्छत्, प्रणम्य पादौ स्वगृहकुशलम् ॥ ७७ ॥ किं न गृहीता मिक्षा, भगवन् ? मुनिराह कल्पतेऽस्माकं । न खलु पिशिताशिवेशमनि, महेश्वरः प्राह को हेतुः ॥ ७८ ॥ मुनिराह महादोषं, मांसास्वादनमधर्मतरुमूलं । स्थलचरखचरादीनां, जीवानां येन बधहेतुः ॥ ७९ ॥ विक्रीणीते क्रीणाति, पोषयेन्मारणाय यो जीवान् । तत्पिशितं संस्क्रुते, भक्षयति स घातकः सर्वः ॥ ८० ॥ भवति यथा शाकिन्याश्चिखादिषा मानुषाङ्गमालोक्य । पिशिताशिनां तथा विश्वदेहिदेहान् विलोकयताम् ॥ ८१ ॥ यः परलोकं कर्माणि, मन्यते कोऽपि तेन मननीया । हिंसाऽहिंसा विरतिश्च, पाप्मने श्रेयसे क्रमशः ॥ ८२ ॥ तेन न मिक्षे मिक्षां, मांसाशिकुलेष्वहं जुगुप्सावान् । भवतो गृहे विशेषादित्युक्त्वा स स्थितस्तूष्णीम् ॥ ८३ ॥ मुहुरनुयुक्तः पदपद्मयुग्मपरिपर्युपास्तितात्पर्यात् । कथयितुमारेभे, तस्य मातृपित्रादिवृत्तान्तम् ॥ ८४ ॥ पितृमहिषमांसमशित्वमस्य वत्सरदिने प्रसूः शुनिका । पत्युरस्थीनि भक्षयति, पुत्रमङ्गे वहसि शत्रुम् ॥ ८५ ॥ इत्याकण्य महेश्वरदत्तः संवेगमागतः परमं । तस्य मुनेः पादान्ते, दीक्षां शिक्षां च जग्राह ॥ ८६ ॥ ज्ञाता तदेवं प्रभव !, त्वयासौ पुत्रात्परित्रास्ति परत्र यादृक् । तत्किं सखे ! पुत्रविधित्सयैतां, त्यजामि दीक्षामृतपानलीलाम् ॥ ८७ ॥ एत्थंतरे पियवियोगदुक्खंतरियलज्जाए कडक्खसज्जाए जंपियं जेट्ठभज्जाए सिंधुमईए । सामि ! को नाम तुम्हाणमेत्तिओ परलोयसोक्खाय दिक्खाअक्खेवो, उवभुंजेसु तावेयं महाभोगं भोगसुहं, मा ते मयरदाढाए व्व उभयाऽभावाओ पच्छुत्तावो भविस्सइ । भणियं जंबुणामेण—“ बाले ! लीलामुकुलितममी मन्थरा दृष्टिपाताः, किं क्षिप्यन्ते विरम विरम व्यर्थ एष श्रमस्ते । सम्प्रत्यन्ये वयमुपरतं बाल्यमास्था भवान्ते, क्षीणो मोहस्तृणमिव जगज्जनमालोचयामः ॥ ८८ ॥ ” यद्वा कथय कहानकं तावत् । तओ अहोमुही कहिउमारद्धा, अह मयरदाढाकहाणयं—

महेश्वरदत्त-
ज्ञातम् ।

॥ २० ॥

जम्बूचरित्रे

॥ २१ ॥

जयंतीए धणावहो सत्थवाहो तस्स सुधणो नाम विहियविणओ तणओ । सो य सयलकलावपारावारपारीणो जाणिऊण पिउणा पेसिओ पराए रिद्धीए ववहारत्थमुज्जेणीए । तत्थ विविहं ववहरमाणो कयाइ कामपडायाए नाम निग्गयाए वेसाए पत्तो पासाए । तीए य तेहिं तेहिं पयारेहिं तथा विहिओ जहा थेवदिवसेहिं जाओ तम्मओ । जन्नुज्जाणिथाइ कज्जसज्जाए य महामायाए मयरदा-
 ढाए अक्काए कमेणमाणाविओ सव्वंपि दव्वं सपासाए । अवहरियसव्वसारो जाओ त्ति जाणिऊण दिट्ठो अक्काए अवन्नाए । कामपडायाए पासाए पवेसंपि अपावमाणो गलियाभिमाणो निग्गओ गेहाओ । चित्तेइ य । नेहनिहाणं तीए लक्ख्वा मुद्दाहिं मुद्दियंपि मए भरियंपी तथा जायं, (हा) ही रित्तं झत्ति कत्तो वि ॥ ८९ ॥ नेहेण व देहेण व, दव्वेण व अप्पिण सव्वेण । कस्सवि न होइ एसा, वेसा वेसत्ति जुत्तमिणं ॥ २९० ॥ जुत्तं च दुत्तं केणवि—“ अन्नु खाइ अन्नु गलि लगाइ, अन्नु जंतु वेपन्नइं मग्गइ । कुडि-
 लकालकोमलघणकेसहि, नालियमनपत्तिज्ज(सि)हि वेसहि ॥ ९१ ॥ ” अंखिहि रोयइ मणि हसइ, जणु जाणइ सउ सच्चु । वेस विसिट्ठह तं करइ, जं कट्ठह करवत्तु ॥ ९२ ॥ जं कट्ठह करवत्तु करइ, खरदंतखिवंतउ । तं जि विसिट्ठह वेसलोउ, कवडिण जंपंतउ ॥ ९३ ॥ जणु जाणइ सउ सच्चु मूढु परमत्थु न जोयइ । हियइ मुलुक्कहि हसइ, वेसओ अंखिहि रोयइ ॥ ९४ ॥ परिवारेण हक्कारिज्जंतो वि लज्जाए जयंतीए जाइउं न पारेइत्ति । गासवासाइ मेत्तंपि अपावितो परिवारो धणावहस्स पासे ॥ ९५ ॥ असेसो वि वुत्तो, वुत्तंतो पुत्तस्स अइदुहिओ धणावहो आहंसु । अच्छउ दूरे दुरप्पा किं तेण, वेसावसणिणा परिभणियं परिवारेण ॥ ९६ ॥ अविनीतेष्वपि विमुखाः, सन्तो नो स्वोपजीवकेषु स्युः । वत्सव्यथितेऽप्यूत्रसि, सुरभिर्नोऽक्रमयति क्षीरम् ॥ २९७ ॥ तओ चित्तियं तेण—अवसोत्तपत्तं सित्थंपि व दव्वमेयं मयरदाढाए गिलियं कह बालेयव्वंति, लद्धोवाएण अंतरंगपुरिसे पेसिऊण कयसम्माणो मन्नावेऊणमाणीओ अप्पणो पासे पुत्तो । पच्चइयपुरिसे सहाए दाऊणमइघणघणरिद्धिसमिद्धो काऊण, कन्ने किंपि कहेऊण पुणोवि पेसिओ अवंतीए । अप्पिओ सुसिक्खिओ मक्कडो एगो । सो य जावइयं दव्वं गिलावेऊण मुच्चइ मग्गिओ तावइयमप्पेइ । तत्थ पत्तो ववहरमाणो अइघणइढो सुधणो नाऊण निवेइओ मयरदाढाए दासीहिं विविहउत्तिजुत्तिभत्तिहिं मन्ना-

मकरदाढा-
वेश्याकथा ।

॥ २१ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ २२ ॥

वेऊणमाणाविओ मंदिरे । जओ चेव वासराओ वत्तमकहंता पत्ता तुब्भे तओ चेव वेणिबंधाइ काऊण दुम्मणायमाणा पलायमाणे पाणे तुह पावणाऽऽसाए धारेमाणी, जावि याऽवत्था एत्तियं कालंति पत्तियावेऊण तीए भणिया कामपडाया । वच्छे ! इयाणि युज्जंतु ते मणोरहा । तओ पवत्ता पुवं व विविहोपयार पयारेहिं रंजिउमेसा । द्विणं मगिय अक्काए मकडं थडए पूईऊण मगिऊण य अप्पेइ एसो । तओ चमक्कियचित्ताए ताए कयाइ कामपडाया पुच्छाविया विन्नवेइ । अब्बो अउब्बो दब्बोवाओ कोवि एसो, ता पाणेस ! पसायं काऊण कहेह एत्थ परमत्थं । भणियमणेण न पिए ! पयासियवं कस्सइ, एयं मकडकामदुहा एसो । सयसहस्सलक्खकोडिकोडाकोडीणंपि पत्थिया न थक्केइ । तओ कयाइ अक्कावयणओ विविहोवयारपयारेहिं पल्हायमाणमाणसं सुधणं काऊण कामपडायाए जंपियं । ‘मह नेहो जाणिज्जइ, तुह कज्जे जीवियंपि उज्झामि । तुह पिय ! कहेसु को पुण, सिणेह-रेहाए कसवट्ठो ॥ ९८ ॥ सुधणो भणइ महच्चिय, पाणापिए ! पेम्ममम्ममत्थि धुवं । सिय-किण्हकारगो जेण, तुज्झ निच्चंपि चिट्ठामि ॥ ९९ ॥ भणियमिमीए न अत्थि एत्थ मज्झ संदेहो आउयाएवि एसो चेव पच्चओ । जेणेयाए जंपिअं वच्छे ! एत्तियो तुहोवरि जामाउयस्स सिणेहो, जइ तुमं मकडकामधेणुं पत्थेसि ता तंपि ते न धरेइ । तओ—“ येन प्राप्तेऽवसरे शत्रुषु मित्रेषु बन्धुवर्गेषु । नाऽपकृतं नोपकृतं न सत्कृतं किं कृतं तेन ॥ ३०० ॥ ” इय चिंतिऊण भणियं सुधणेण कंते ! किमेत्तियमेत्त-गेण वि चोज्जमज्जुयाए हक्कारेहि, इह चेव जेण इयाणिमेव पूरेमि कोउगं । तओ तक्खणमेव हरिसविसंखलचलणगई वियडकडि-यडडोवा पत्ता मयरदाढा उच्चासणासीणा जोहारिया जामाउएण पभणिया य वच्छे ! किमच्छेरं एयं निच्छिऊण मए तहा मंतियं तुह पुरओ किं दुक्करं पेम्मपोढिमाए । किं तए पुच्छि(सुत्ति)ओ पाणेसो, को पत्थणाविहाणमग्गो एयाए । भणियं तेण अम्मो अइदुक्करो पत्थणापयारो, जइ अंगीकरेसि ता कहेमो, भणियं च एयाए कामदुहालाहे वि किं नाम किं पि दुक्करमत्थि । जइ एवं ता चिरसंचियसव्वदव्वसारं नीसारेसु सगिहाओ । देसु जस्स कस्सइ पडिहासइ, पुव्विल्लधणस्स कणेवि विज्जमाणे न एसो फल-दायिणित्ति तेण भणिए, भणियमेयाए कस्स अन्नस्स धरसारमप्पिस्सं । किमन्नोवि कोवि गोरव्वो ? अंगीकरेसु सव्वमेयंति अप्पिय-

मरकदाढा-
वेश्याकथा ।

॥ २२ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ २३ ॥

मसेसं मणि-रयण-कणय-धण-वसणाइ कीलियापज्जंतं । अणेणवि पुव्वपउणीकयाणि वाहणाणि भरावेऊण कयाणि जयंतीए वहंत-
याणि । तओ पूइऊण पणमिऊण खमाविऊण अ(प्पणा)प्पिया सपाणिणा मयरदाढा पाणिमि गालियप्पदीणारा मक्कडकामधेणूं ।
भणिया य अक्का, इओ सत्तमदिणे दिणेसवासरे पढमपत्थणा कायव्वत्ति, भणिऊण य निग्गओ गेहाओ । वाहणाणुमग्गलग्गो पत्तो
जयंतीए । मयरदाढावि रविवारे ण्हायाऽणुलित्तगत्ता होऊण थडए चडाविऊण मक्कडकामधेणुं पूइऊण पणमिऊण य पंचंगपणिवाएण
मग्गेइ एगसरं, इमा वि मुहाओ उग्गीरिऊणमप्पेइ । वाराहिं दोहिं तीहिं अप्पिए पुव्वगिलिए सव्वसारे घरकुक्खी व । तकु-
क्खी जाया सव्वरित्ता । तओ मग्गिज्जंती वि न किंपि अप्पेइ । च(डि)डिडज्जंती चिक्कारे चेव मुंचेइ । तओ सा खोट्टिया पोट्टं
कुट्टेमाणी पोक्कारेइ । हा हा हया अहयं, वंचिया तेण धुत्तेण । पारउव्वपविट्ठं तद्वं सव्वं पुव्वसंचियंपि गहाय गयं । कामदुहाए
लोहेण, लंबियाऽहं विडंबिया एवंपि जणलग्गंपि गयं, संजाया रोरनारित्ति । “ पक्खी पासेसु जहा, जलंमि जालेसु जलयरा वा-
वि । तह किं न लोहजंतंमि, निवडिया विणडिया एवं ॥ ३०१ ॥ ” इति मयरदाढाकहाणयं ॥ कहियं कहिऊण भणियं सिंधु-
मईए—भत्ताणुरत्ताओ विमोत्तुमम्हे, दिक्खाए सोक्खं परमीहमाणो । तं नाह ! किं मक्कडकामधेणु-लुद्धाए अक्काए समो न होसि ?
॥ २ ॥ भणियं च—इहलोकसुखं हित्वा, ये तपस्यन्ति दुर्धियः । त्यक्त्वा हस्तगतं ग्रासं, ते लिहन्ति पदाङ्गुली ॥ ३ ॥

जंबूनामा ततोऽवोचत्, ज्ञाता ज्ञातासि सुन्दरि ! । भोः सिन्धुमत्यवश्यं त्वं भौताचार्यसहोदरी ॥ ४ ॥ पुराऽभूत्परमाचार्यो,
मूर्खचक्रैकशेखरः । सन्निवेशे क्वचित्प्राप्तो, जडिमा पिण्डतामिव ॥ ५ ॥ मुक्त्वा स्वस्य प्रतिच्छन्दं, मठिकारक्षपालकं । शिष्यं
जगाम स ग्रामे, कदाप्यासन्नवर्त्तिनि ॥ ६ ॥ माहिषैर्दधिभिः सार्द्धमशित्वा कोद्रवौदनं । तुन्दं परिमृजन् सुप्तः, स्वप्नं साक्षादिवैक्षत
॥ ७ ॥ मठिका मोदकैः सा मे, सम्पूर्णा सिंहकेसरैः । क्षणात्प्रबुद्ध उत्तस्थौ, प्रीतिकण्टकितत्वचा ॥ ८ ॥ धावितस्तूर्णमभ्यर्णं, स्वग्रा-
ममठिकामभि । शिष्यः कदाचिदद्याद्वा, दद्याद्वाऽन्यस्य कस्यचित् ॥ ९ ॥ तत्रैत्य तालकं द्वारे, मठिकायामदाद्भुतं । शिष्यमाह मठी
सेयं, दिष्ट्या मे मौदकैर्भृता ॥ ३१० ॥ शिष्यो नृत्यति तोषेण, द्विगुणं तद्गुरुस्ततः । शिष्यमादिष्यदद्य त्वं, समग्रं ग्राममाह्वय

मरकदाढा-
वेश्याकथा ।

॥ २३ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ २४ ॥

(सत्वरम्) ॥ ११ ॥ मया देयाऽचिरादद्य, सद्यो मोदकभक्षिका । ग्रामो निमन्त्रयामासे, ततः शिष्येण सर्वतः ॥ १२ ॥ मद्गु-
हमोदकैरद्य, भोजयिष्यति सज्जनान् । सुप्रसन्नेन रुद्रेण, तैर्मठी निर्भरं भृता ॥ १३ ॥ समस्तेऽपि जने प्राप्ते, प्रीत्यां पङ्क्त्यां
निवेशिते । मार्गमालोकमाने च, मोदकानामुपायताम् ॥ १४ ॥ तालमुद्घाटयामास, गुरुर्यावत्प्रमोदवान् । रिक्तां फुत्कुर्वन्तीं तावत्,
मठीमालोकते कुधीः ॥ १५ ॥ ग्रामो हसन्नथोत्तस्थौ, दत्ततालः परस्परं । आह स्म भस्मभृद्भोकः, क्षणमेकं प्रतीक्षताम् ॥ १६ ॥
युष्मदागमहर्षेण, विस्मृतं स्थानमस्ति मे । सुप्त्वा प्रागिव यावत्तज्जानीयां भोजयाम्यथ ॥ १७ ॥ पादौ प्रसार्य सुप्तोऽसौ, तथा
स्वस्नोपलब्धये । शिष्योऽपि वारयामास, लोककोलाहलं मुहुः ॥ १८ ॥ मूर्खः शिष्यो महामूर्खो, गुरुश्चाश्चर्यमेतयोः । संयोगः सदृशः
सोऽयमन्धस्य बधिरः सुतः ॥ १९ ॥ युक्तं चोद्यते—श्वेताम्बरेषु सज्ज्ञानमज्ञानं भस्मवेश्मसु । ब्राह्मणेष्वक्षमा कुक्षि-पर्याप्तिर्दिक्पट-
व्रते ॥ ३२० ॥ न लक्षयेते (तौ द्वौ च) लोकेन, हस्यमानावपि स्फुटं । कृत्वाऽदृहासः स्वस्थानं, जगामाथ जनोऽखिलः ॥ २१ ॥
ततः शुभे ! परिभावय—भौताचार्यशिरोमणिर्जगदिदं जाड्येन जिष्णुर्यथा, स्वप्नाऽऽसादितमोदकैः पुरजनानामन्व्य हास्योऽभवत् ।
भोगैः स्वप्नसमैस्तथा कतिपयैरेतैः क्षणध्वंसिभिर्भूयो लोभयमानिका मम मनः किं हस्यसे त्वं नहि ॥ २२ ॥ इति भौताचार्यकथा ॥
अह पउमसिरी पभणइ, मोत्तूणाऽम्हे वयं पवन्नस्स । पिय ! ते पच्छुत्तावो, होही वाणरवरस्सेव ॥ २३ ॥ अथ वाणरमिहुणकहाणकं—

एगाए अडवीए, वाणरमिहुणं अहेसि सुसिणेहं । परिअडमाणं पइतरु, तं सुरसरितीरमणुपत्तं ॥ २४ ॥ वंजुलसाले कीलेइ,
तत्थ मंथरविसालसाहाले । कयफालो पालंबाउ, चुक्कओ मक्कडो पडिओ ॥ २५ ॥ खरधरणिवट्टनिट्टुर पहारपीडाए पाविओ संतो ।
देवकुमारायारो, सो जाओ माणुसजुवाणो ॥ २६ ॥ तो वाणरी विचितेइ, तित्थमाहप्पसंपयाणप्पा । अहइ इमा ता अयमिव,
अहंपि पाडेमि अप्पाणं ॥ २७ ॥ विच्छोह्लोहियाहं, करेमि एगागिणी किमिह रत्ने । होऊण माणुसी नणु, इमस्स अंकमि की-
लामि ॥ २८ ॥ तह पडिया सा जुवई, जाया जाया जहा अणंगस्स । हरिसभरनिब्भराइं, कीलेउं दोवि लग्गाइं ॥ २९ ॥ जुवइं
जंपइ पुरिसो, जाओ हं वाणरो वि ताव नरो । जइ पुण पडेमि ता होमि, सुयणु नूणं सुरकुमारो ॥ ३३० ॥ भणियमिसीए मा

भौताचार्य-
कथा ।

॥ २४ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ २५ ॥

नाम, सामि ! अइलोहलालसो होसु । अमरमिहुणाणुगाराणमम्ह किं नूणमूणमहो ॥ ३१ ॥ पुण पडियाणं जाणेइ, को णु मा होज्ज मूलनासोवि । कुण भणियं मा लंघसु, महवाणि दिव्ववाणि व ॥ ३२ ॥ वारंवारं वारिज्जमाणमाणसवियप्पदप्पो वि । पडिओ पुणो वि जाओ, वाणरभावेण तेणेव ॥ ३३ ॥ अइदीणमणो अणुतावतावियंगो कुरंगनयणाए । पुरओ पत्तो झूरेइ, वारियं ते मए न कयं ॥ ३४ ॥ सा आगएण केणावि, रायकुमरेण नियपुरं नीया । विहिया जाया जाया य, भायणं भूरिभोगाण ॥ ३५ ॥ स पवंगो गंगाए, कयतुंगतरंगभंगिसंगाए । गोरंगिझाणझिज्जंतपत्तलंगो गओ निहणं ॥ ३६ ॥ इय नाह ! कहिउ मइं अप्पभाउ, परिभाविउ जं वाणरह जाओ । अइयारु न किज्जइ कहिवि अत्थि, जिंव पडियइ नेयारिसि अणत्थि ॥ ३७ ॥ इति वाणरमिहुणकहा ॥ अथ जम्बूवर्षभावे— सुन्दरि ! शृणु ममापि भावं । “ औचित्यचारि म(चित्तं)थितं चतुरोऽपि लोभं, कान्ते ! करोति तदहं किमु मास्म कार्ष । लोभं विना न खलु कोऽपि कुतोऽपि कस्याप्यभ्यासमाश्रयति जातु तनूद्भवोऽपि ॥ ३३८ ॥ ” न चैष दीक्षालोभो ममौचित्यातिक्रम- कारी, तस्याः श्रेयःसिद्धिनिबन्धनत्वात् । यद्वा न करोम्येव लोभलाम्पट्यम् । न च न भाविदीक्षाशिक्षासाम्राज्यमस्य प्राक्पुण्यप्रभा- वादवश्यंभावित्वात् । भाग्यसोभाग्यभाजो हि भूयान् कोऽप्यर्थोऽप्राप्यमानोऽपि सिद्धदत्तस्येव सद्यः संपद्यते । तदभावे त्वतिलोभसंभ- वेऽपि वीरसेनस्येव विलीयते, तथाहि—चन्द्राभायां नगर्यामाशापुरी नामतोऽर्थतश्च क्षेत्रदेवताऽऽसीत्तस्याश्च मन्दिरोदरे द्यूतकारः कोऽपि क्षपायामुपेत्य तत्कालपक्षपूपांस्तद्दीपतैलेन खादति । ततस्तया स्वदीपच्छेदमुच्छिष्टतां सृष्टतां चामृश्यमाणया तद्भापनाय प्रसारितं लललोलललम्बजिह्वालं वक्त्रान्तरालं, तेन च निर्भयेन निःशुकेन चार्द्धजम्बूपेन निष्पृथुतं जिह्वायाम् । ततः कथमुच्छिष्ट- निष्पृथुताऽपूतामेतामन्तःक्षिपामीति तथास्थितजिह्वैव देवी प्रातर्दृष्टे पौरलोकैः । अहो किमिदमाकूतमुपातः कोऽप्येष पौराणामित्या- कुलैस्तैः क्रियमाणेष्वपि शान्तिकपूजाप्रकारेषु यावन्न संवृणोति वक्त्रान्तरालपातालं तावज्जल्पितं जनैर्भीतचेतोभिः । पुर्यां पर्याप्नुया- त्कश्चिदेतदुत्पातप्रशान्तये, उदितं तेनैव—अहमत्रार्थे समर्थः, परं प्रथमं तावदीनारशतं पूजाप्रकारोपचाराय मत्करे कुर्वीध्वं, प्रयोजन- सिद्धौ वस्त्रादिसन्मानः समुदायोचितः कोऽपि कार्यः, जनो मण्डलमण्डलैर्मन्त्रयामास । द्यूतकारमान्त्रिकोऽयं व्यसनविषन्नानस्मा-

अतिलोभे
वानरमिथु
नकथा

जम्बूचरित्रे

॥ २६ ॥

नालोक्य बुभुक्षुर्विभक्षयिषति पूजाव्याजेन परं किं क्रियते व्यसनार्त्तचेतोभिः । “नैमित्तिकानां भिषजां द्विजानां, ज्योतिर्विदां मन्त्र-
कृतां च पुण्यैः । लक्ष्मीवतां वेश्मसु देहपीडाभूतग्रहादिव्यसनं समेति ॥ ३३९ ॥” इत्यर्पितं दीनारशतं तस्य हस्ते । रात्रौ भट्टा-
रिकामन्दिरान्तः प्रविश्य प्रदत्तद्वारकपाटसंपुटः प्राह स्म । किमिति कृत्ये प्रकृत्या न भवसि ? । कृतपूतने ! मण्डितं विज्ञानं किञ्चिन्न
करोषि मदुक्तं युक्तम् । तदस्तु वक्रवेधस्य वक्रा कीलिकेति यावज्जिह्वायां विष्टायै संरंभते तावन्न किञ्चिदेतस्य पापीयसोऽकर्त्त-
व्यमस्तीति, जाता यथावस्थितमूर्त्तिरेषा । जातमुपप्लवप्रशमात् पत्तने सौख्यम् । अन्यदा द्यूतहारितमस्तकपणः प्राप्तोऽसौ भट्टारि-
कायाः पुरः प्रोवाच ।

देवि ! देहि पणितहारितमस्तकस्य मे तन्मोचनमूल्यं दीनारपंचशतीम् । भट्टा०—किं त्वया त्वत्पित्रा वा मत्पार्थ्वे निक्षिप्तमासीत् ।
द्यूत०—मातर्न निक्षेपकः कोऽपि, किन्तु मस्तकच्छेदान्ते व्यसने स्मृता त्रायस्व माम् । भट्टा०—किं न त्रायिष्ये त्वद्भक्तेस्ता-
दृशा यत्क्रियते तदत्यल्पम् । दुरात्मन्निदानीमेवं नाम दीनता दर्शयसि तदानीं तदकार्षी ॥ ३४० ॥ न चैतच्चिन्तितमेतया नैव
मृत्युदशादीनां याचमानं विमानयेत् । स (न) खल्वाकुलितैः प्राणैः परप्राणान् क्षणात् क्षिपेत् ।

द्यूत०—यदि न भक्त्या प्रसीदसि तदा यथा प्रसीदसि तथा करोमीति तद्भङ्गकारिपाषाणाय बहिर्निस्ससार । भट्टारिका क्षिप्र-
मेव द्वारं पिदधे । द्यूतकारो महतीं शिलामुत्पाद्य प्राप्तः पिहितकपाटं द्वारं प्रेक्ष्य, विलक्षः शिलया कपाटे आस्फोटयामास । तथापि
तयोरनुदघटितयोर्मन्दिरप्रदीपनाय प्रावृत्तत् । सर्वं सम्भाव्यते स्वर्भाणुस्वभावेऽस्मिन्निति भीतया तथा सत्वरं द्वारमुदघाट्य पूकृतम्—
रे रे नष्टदुष्टचेष्ट ! मा मन्मन्दिरं दिदीपः । निष्कृपतया कृताऽहं त्वया किं करीव किं करोमीदानीं, याहि पुस्तिकामेतामादाय दीनारप-
ञ्चशत्या ददीथाः (याः) । द्यूत०—यदि नैतावन्मूल्यं लप्स्ये तदा ते(न)दरास्ते च मेढकाः, क्व यास्यसि, मयाऽऽरब्धेत्युक्त्वा पुस्तिकां च गृहीत्वा
प्राप्तोऽयं विपणिपङ्क्तौ । पुस्तिकां च प्रदर्श्य मूल्यमतुल्यं जल्पन्नुपहस्यमानः प्राप्तः पुरन्दरपुत्रस्य सिद्धदत्तस्य हृष्टे । तेनापि पुस्तिकां

कृतपूतना-
द्यूतकार-
प्रसङ्गः ।

॥ २६ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ २७ ॥

प्रेक्ष्य मूल्यमुक्तस्वदेवावादीत् । सिद्धदत्तेन चिन्तयांचक्रे—किमिदं मर्कटस्य जयकुञ्जरमूल्यम् । तद्भवितव्यं हेतुना केनापि । तदन्त-
स्तावदालोकयामीति विसृत्य वीक्षते प्रथमं पत्रम्—“ प्राप्तव्यमर्थं लभते मनुष्यः ” इति । अये ! उपजातेरेक एवायं पादः ।
कटरे मम हृदयसंवादः । इयमेव परमार्थव्यवस्था । इति दीनारपञ्चशतीं प्रदायाऽऽदायि पुस्तिका । यावत्तमेव पादं परामृशन् कथ-
मयं श्लोकः शेषपादत्रयीप्रवित्रः स्यादिति ध्यायंश्चिन्तारत्नप्राप्ते चात्मानं कृतार्थं मन्यमान आस्ते तावत्प्रातिवेशिमकवणिकपुत्रैस्तालोत्ता-
लवाचालैरहो सदायप्रायापूर्वक्रयाणक्रयेण वर्द्धिता गृह्वात्तैत्युपहसद्भिः प्रकाशितोऽयमर्थः पुरन्दरस्य, सकोपोऽयमुपागतस्तत्र दिनाय
व्ययविलोकनाय । पुस्तिकाक्रये दीनारपञ्चशतीव्ययं विलोक्य प्रोक्तं पित्रा कुत्रार्थं व्ययोऽयमियान् । के वयं विद्वांसः पुस्तकसंग्रहा-
ग्रहग्रहिलो यदि परं भवानेव विद्वान् । विक्रीयमाणयाऽप्यनया न कोऽपि पानीयमपि पाययति । तद्वज त्यज मद्गृहामेतावता वि-
त्तेनोपात्तेनात्र प्रवेष्टव्यम् । तत एतावद्भिः सहस्रैरर्जितैर्मयाऽऽगन्तव्यमिति निश्चित्य निःसृतोऽयं प्रदोषे । स्थितः पत्तनान्तर्वर्तिनि देव-
कुले क्वापि क्षपाक्षेपणाय । तत्पादतात्पर्यं पर्यालोचयन्निश्चिन्तः सुखं सुष्वाप ।

इतश्च तस्यामेव पुर्यां राजामात्यपुरोधःपुत्रिकाणां रतिमञ्जरी-रत्नमञ्जरी-गुणमञ्जरीणां सहसंवाससंजातनिस्सीमसख्यानां विप्र-
योगभीरूणामेकदा संलापः समजनि । किल बालकालभावादेतावन्तं कालं सहपांसुक्रोडासुखमन्वभूम, संप्रति पुनरलंक्रियामहे वैरिणा
यौवनेन । न जानीमो विधिवात्ययोत्पाद्य क्वापि प्रक्षेप्यामहे, ततो राजाङ्गजया जजल्पे—यद्येवं नाम युष्माकमन्योन्यं स्नेहानुबन्ध-
स्तदा यावदद्यापि जनकैः क्वापि कस्यापि न वितीर्यामहे तावद् भवामः कस्याप्येकस्य स्वयमेव स्वयंवरा येन यावदायुरवियुक्ता वर्त्ता-
महे । प्रतिपन्नमेतदशेषाभिः । ततो राजाङ्गजया दूरदेशायातो महाकुलीनः कोऽपि पृथ्वीपतिपुत्रः पितृसेवको वीरसेननामा समा-
कार्यं प्रच्छन्नं प्रोक्तः प्रस्तुतार्थं । तेनापि तत्तरुणिमोद्भेदमिदुरहृदयेन प्रतिपन्नमेतत् । पुरीपरिसरसुरागारमण्डपमध्ये तरलतरुर्जङ्ग-
साधनसध्रीचा त्वया तृतीयदिने निशीथिन्यां स्थातव्यं येन परिणीय पलायामहे इति कृतसङ्केतस्य तस्यागतं तद्दिनं । तत्र च त-
त्कालप्राप्तेन तत्तातवैरिवारेणाऽऽरब्धोऽयं योद्धुम् । स्वल्पबलोऽनल्पबलेन परिभूतो गतः स्वदेशम् । राजाङ्गजाऽपि जातायां याममा-

सिद्धदत्तेन
पुस्तिका-
क्रयणम् ।

॥ २७ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ २८ ॥

त्रायां त्रियामायां परिणयोपकरणवस्तुविद्वस्तहस्तदासीसहिता प्राप्ता संकेतमण्डपान्तः, ददृशे सुखप्रसुप्तस्तत्र सिद्धदत्तः । पूर्वपरिचयोप-
जाता संधया चोक्तमेतया । अहो ईदृशप्रयोजनारम्भसंरम्भेऽपि निश्चिन्तैः प्रसुप्यते, ततः प्र(बोध्य)बोध्य स ग्राहितः स्वपाणिं
पाणिना । निर्वर्तितगन्धर्वविवाह्या कृतः कङ्कणबन्धः । स त्वं गृहीतसंकेतः किमप्यनुल्लपन् किमिदमिन्द्रजालं जायत इति विस्मयमा-
नमानसः “प्राप्तव्यमर्थं लभते मनुष्यः” इति परामृशन्नुक्तस्तया कृता कृतार्थाहमन्ये अपि मद्भयस्ये विदधीथाः । कुत्र पुनः
पलायनवाहनानि सन्निहितानि विहितानि । तेनोक्तम्—किमेवमाकुलाऽसि निद्रालवो वयं शयिष्यामहे तावदिति स्थितः सुप्ताऽपदे-
शेन, तथा तु तं तथा निराधि-निराकुलमालोक्य, मा नाम न भवेद्वीरसेनोऽयमिति पूर्वानीतज्योतिः सरावसंपुटमुद्घाट्य यावद्वय-
लोकि तावज्ज्ञातमज्ञातः कोऽप्येष धूर्तः प्राप्तः स्यात् । अस्तु यः कश्चित् सुकुमाराकारेणानेन कन्दर्परूपदर्पापहारी पुण्योपनीतः
परिणीत एव किंचिदनुचितं ततो वीक्षिता मस्तकान्तन्यस्ता पुस्तिका । गृहीत्वा विवृत्यादितो वाचयति । “प्राप्तव्यमर्थं लभते
मनुष्यः” इति । पादमात्रमप्येतत्कर्पूरपूरपरिमलवद् व्यापकं लोकानाम् । अहो समयाक्षराणीव एतदक्षराणि परमार्थप्रथाप्रथीयांसि ।
कथमन्यथेत्यमर्थोऽयमभूत् । आगमिष्यन्त्योरपि सख्योः प्रत्ययाय करतलघोलितकज्जलेन “किं कारणं दैवमलङ्घनीयमिति” द्विति-
यपादं लिखित्वा द्वितीययामान्ते जगाम रतिमञ्जरी स्वगृहान् । तृतीयप्रहरे प्राप्ता रत्नमञ्जरी । सापि कङ्कणबन्धलिपिसंवादौ रतिम-
ञ्जर्याः पर्यालोच्य तेनात्मानं पर्यणाययत् । पादद्वयान्ते तथैव—“तस्मान्न शोको न च विस्मयो मे” इति तृतीयपादमालिख्य स्व-
स्थानमासीसदत् । एवं गुणमञ्जर्याऽपि तुरीययामे समागत्याऽऽत्मानं तेन परिणाय्य—“यदस्मदीयं न हि तत्परेषाम्” इति तुरीय-
पादं तत्पुरो निवेश्य स्वगृहमगात् । ततो मा वयमीदृगपराधाऽऽधानधामानि भूमेति न्यवेदितं सुताचेष्टितं चेष्टिकाभिस्तन्मातृणां,
ताभिरपि स्वस्वभर्तृणाम् । ततोऽभाणि भूभुजा-देवि ! दुहिता दुष्प्रापलत् (चू)ला शीलिता येन शून्याऽमर्त्यसद्गुप्तः कोऽपि कार्प-
टिकः पादचारी परिणीतः स्यात्, किं क्रियते । देवी—देव ! नापरः प्रकारः कोऽपि सम्प्रति “सकृत्कन्याः प्रदीयन्ते ।” एतदेव तथा
प्राप्तं—“प्राप्तव्यमर्थं लभते मनुष्यः” । किंच त्वत्पुत्रिकया स्वीकृतः कार्पटिकोऽपि पृथ्वीपतिरेव । यतः—“क्षाराम्भोधिभुवः कलङ्कि-

प्राप्तव्यमर्थं

लभते मनुष्यः

॥ २८ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ २९ ॥

ततनोरिन्दोर्जडज्योतिषो, मुक्त्वा शम्भुशिरोनिवासमपरा का भूमिका के गुणाः । अभ्रात्किं नु पतन्ति कोऽपि गुणिनो राजप्रसा-
दोचिता, यत्र स्वामिदृशो व(च)लन्ति धवलास्तत्रैव सर्वे गुणाः ॥ ३४१ ॥ ” तथावन्नाद्यापि क्वापि प्रयाति तावत्प्रधानपुरुषान्
प्रेष्य प्रवेश्यतां स्तम्बेरमारूढः पत्तनान्तः । ततः पार्थिवेन प्रेषितैः प्रधानपुरुषैरवार्यतूर्याडम्बरेण प्रबोधितः सिद्धदत्तः कङ्कण-
त्रयालङ्कृतेन दक्षिणपाणिना पुस्तिकामादय वाचयति—प्राप्तव्यमित्यादि । अये ! जातोऽयं श्लोकश्चतुपादः । अहमप्यष्टपादोऽभूवम् । इय-
न्मात्रेऽपि प्रयाणे निर्व्यवसायस्याप्यनुकुलविवेर्मे जातश्चतुर्गुणो लाभः । यद्वा—“ व्यवसायं दधात्यन्यः, फलमन्येन भुज्यते । पर्याप्तं
व्यवसायेन, प्रमाणं विधिरेव नः ॥ ३४२ ” ततो राजकुञ्जरमारोप्य प्रापितः प्रधानैः पृथ्वीपतिप्रासादमेषः । कृतपादप्रणामो मम
प्रसादपात्रस्य पुरन्दरेश्वरेश्वरिणः पुत्रोऽयमिति प्रत्यभिज्ञातः पृथ्वीभुजा । अमात्यपुरोहितावपि विदितवृत्तान्तौ प्राप्तौ स्वस्वपुत्रिकावृ-
त्तान्तं राज्ञे व्यजिज्ञपताम् । सर्वेऽपि पुरन्दरपुत्रजामातृप्राप्त्या पुत्रिकाचापलचेष्टितेन तुष्टाः परिणयोत्सवाय प्रोत्सहन्ते स्म । पृथ्वी-
पतिना रतिमञ्जरी-रत्नमञ्जरी-गुणमञ्जरीणां तिसृणामपि प्रारेभे पाणिपीडनं प्रतिपादितवांश्चैव सहर्षम् ।—“ तत्तिलो विहिराया,
जाणेइ दूरेण जो जहिं वसइ । जं जस्स होइ जोमां, तं तस्स बिइज्जयं देइ ॥ ३४३ ॥ ” प्रदत्ता पार्थिवेन जामात्रे ग्रामपञ्च-
शती, जातो महान् सामन्तः । पुरन्दरपादपर्युपास्तिपरायणः पालयामास समृद्धिः । “ पुण्यप्रकर्षनिकर्षः खलु सिद्धदत्तः, सुमोऽप्य-
सुममहिमप्रथिमानमापत् । त्रस्तैकहायनकुरङ्गविलोलनेत्रे, तद्वत् भविष्यति ममापि मतार्थसिद्धिः ॥ ४४ ॥ तओ पउमसेणाए, जंपियं पिय !
किज्जए । पव्वज्जाउज्जमो किंतु, ऊसुगत्तं न जुज्जए ॥ ४५ ॥ थिराण होइ जं लच्छी, जहा सुंदरसेट्ठिणो । ऊसुगाण पुणो जाइ,
हुंतीवि जह विट्ठुणो ॥ ४६ ॥ गामे गुणत्थले आसि, सिट्ठी नामेण सुंदरो । सुंदरी दइया तीए, जाओ पुत्तो पुरंदरो ॥ ४७ ॥
समाणकुलसीलाण, गेहे सो परिणाविओ । गामवासंमि सव्वाणि, सुहेणच्छंति ताणिय ॥ ४८ ॥ दुद्धं दहि घयं (निद्धं) नव्वं, सव्वं
घन्नं घरोदरे । (पाणिं) घासिंघणाइ निम्मोल्लं, गामवासो अहो सुहो ॥ ४९ ॥ भत्ता जुत्ताणुरत्ता य, एगा सिलप्पिया पिया ।
पुत्तो वुत्तकरो जंमि, सग्गो गामो वि सो धुवं ॥ ५० ॥ उक्तं चान्यत्र—“एकु वल्लही अउरु अणुकूली एहज सग्गह मत्थइ तू(मू)ली ।

सिद्धदत्तस्य
राजकन्यादि-
प्राप्तिः ।

॥ २९ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ३० ॥

वल्लह माणुसु बिणइ पयट्टइ सक्करसत्थरि वेवरु लोट्टइ ॥ ५१ ॥” कयाइ तस्स गेहस्स, अंगणग्गखडक्किया । वासासु पडिया जायं
फोक्कवारमहो(ओ)गिहं ॥ ५२ ॥ सुंदरीए तओ सेट्ठी, वुत्तो किं न खडक्किया । काराविज्जइ अज्जेव, नाहं सक्केमि रक्खिउं ॥ ५३ ॥
वित्तिं न देसि कस्सावि चारपाहरियस्स वि । पसारिय (मु)सुहं दारं, वंचिओ जो न चोरए ॥ ५४ ॥ तेणुत्तं अत्थि वग्घि व्व,
दुवारे कुक्कुरी कया । भसंती वारए सव्वमपुव्वं पविसंतयं ॥ ५५ ॥ कालेण कित्तिण्णावि, सावि केणावि मारिया । उग्घाडं
सव्वहा सुन्नं, दुवारमभविंसु तो ॥ ५६ ॥ सुंदरीए तओ वुत्तं, कावि किज्जउ कुक्कुरी । दुवारे सुन्नए कोवि, जाही मुसियमंदिरं
॥ ५७ ॥ सेट्ठिणा भणियं लच्छी, थिराणं होइ सुंदरि ! । होइ वा जाइ वा एवं, आह सा को णु जाणए ॥ ५८ ॥ अन्नया पुत्त-
पत्तीवि, मया तो तीए भासियं । जुवाणं परिणावेसि, किं न पुत्तं पुणो वि तं ॥ ५९ ॥ एक्काऽहं केत्तियं काउं, कम्मं सक्केमि
ते गिहे । पुत्तो वि तरुणो दव्वं, बाहिं फेडिस्सए फुडं ॥ ६० ॥ सुंदरेण पुणो तीए, दिन्नं तं चेव उत्तरं । तीए वुत्तं नवो
कोइ, लग्गो तुज्झ असग्गहो ॥ ६१ ॥ लच्छी गच्छिस्सए वस्समेवमेग्गहस्स ते । मज्झं बुज्झेसु कज्जस्स, कस्सावि कुरु जंपियं
॥ ६२ ॥ गामस्स तस्स मग्गेणमेगया भामहो गओ । जंतस्स तस्स रत्तीए, तट्ठा वेगसरी वरा ॥ ६३ ॥ सेट्ठिगेहंगणे पत्ता,
वीसं दीणारवासणे । पाडित्तु पुट्ठिदेसाओ, सत्थमज्झे पुणो गया ॥ ६४ ॥ दट्ठुं सेट्ठी तमंधारे, इक्कारेऊण सुंदरि । तुट्ठो भीओ
य कट्ठेइ, निक्खिवेइ घरोदरे ॥ ६५ ॥ दीणाण कित्तियाणंते, नाउं जीरवियं धणं । एगंते मंतए तो सो, तोसोऽऽवेसेण सुंदरि !
॥ ६६ ॥ लच्छी थिराण जा आसि, वुत्ता तुज्झ पुरो मए । सा एसा आगया कजे, तम्हा कुरु थिरत्तणं ॥ ६७ ॥ खडक्कियाए
दिन्नाए, विसे वेगसिरी कहं । भसमाणी सुणी लच्छि, तं वासेज्ज सयंवरं ॥ ६८ ॥ पेईहराण गंतूण, कहेज्ज वहुया धुवं ।
सव्वं निवग्घमो जायं, कज्जथेजे कए मए ॥ ६९ ॥ तुंगा खडक्किया एत्थ, दारे दोवारिओ वरो । कायव्वो पुत्तवीवाहो, दव्वेण
बहुणाऽहुणा ॥ ७० ॥ सुंदरो णूसुगो एवं, संजाओ कज्जसाहगो । ता पाणनाह ! तं देसु, थिरत्ते चित्तमुत्तमं ॥ ७१ ॥ सिद्ध
कज्जं विणासित्ता, उत्तालो अणुत्तप्पई । जहा विट्ठू सुणेयं पि, पाणनाहकहाणयं ॥ ७२ ॥ कोडुंबिण केणावि, विट्ठुणाऽऽरा-

सुंदरश्रष्टि-
कथा ।

॥ ३० ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३१ ॥

हिओ सुरो । दव्वत्थिणा पसन्नो सो, विट्ठुमेवं पयंपए ॥ ७३ ॥ होउं हेममओ मोरो, नच्चिरो पइवासरं । दाहामि पिच्छमेगंते, तेण तं होसि ईसरो ॥ ७४ ॥ तहत्ति तेण संलत्तो, लब्भंतो हेमपिच्छए । रिद्धिसमुद्दुरो जाओ, सब्बहा विलसेइ सो ॥ ७५ ॥ अन्नया चित्तिं तेण, को गंतूण दिणे दिणे । पिच्छं मग्गेइ सब्बंगं, मोरं तं चेव गिण्हमो ॥ ७६ ॥ दिणे अन्नंमि नच्चंतं, पिक्खिउं तं स धाविओ । घेतुं पाणिहिं होऊण, वायसो स पलाईओ ॥ ७७ ॥ तत्तो दिणाउ नो देइ, दंसणंपि स वित्तरो । तो जाओ विट्ठुकोडुंबी, दरिदो दीणदुम्मणो ॥ ७८ ॥ उच्यते च—“ अत्वरः कुरु कार्याणि, त्वरा कार्यविनाशिनी । त्वरमाणेन मूर्खेण, मयूरो वायसीकृतः ॥ ७९ ॥ ” एवं च—‘पियसलिलालिभोगेहिं ताव, नणु अम्हि जाइ तारुणु जाव । अणुमगलमगा अम्हेवि दिक्ख, जरजुन्न करेसहुं सब्बसिक्ख ॥ ३८० ॥

अथ जम्बूस्वाम्यवादीत्—भवदुदितमखिलमेतद्व्यतिश्रूयत, तथापि न स्थैर्यमायैः कार्यम् ^१धर्म्यकर्मणि, पापे तु युक्तमिदम् । खरतरसमीरलहरीलोलत्पल्लवलवाग्रतरलेऽस्मिन् । जनजीविते विभास्यति, निशां नवा वेत्ति को भुवने ॥ ८१ ॥ किंच—“ सम्पच्चम्पकपुष्परागति रतिर्मत्ताङ्गनापाङ्गति, स्वाम्यं पद्मदलाग्रवारिकणति प्रेमातडिहण्डति । लावण्यं करिकर्णतालति वपुः कल्पान्तवात-भ्रमदीपच्छायति यौवनं गिरिणदी वेगत्यहो देहिनाम् ॥ ८२ ॥ ” स्थिरतायां हि कृतायामविहितसद्धर्मकर्मणोऽपि भवेत् । यदि पञ्चता तदा स्यात् कुगतिः सुकृते ! त्वरध्वं तत् ॥ ८३ ॥ चरणं चिकीर्षितं चेद्भू(द्रु)तं, तदाऽऽचर्यतां चतुरमतिभिः । कालविलम्बेन तु विजयसुजयवद्विज्ज एव स्यात् ॥ ८४ ॥ विजयसुजयदृष्टन्तः—

लीलाललाटिकावद्वसुमत्यां वसुवतीति पूरासीत् । जयमित्रस्तत्राभूद् भूपतिरद्भुतगुणग्रामः ॥ ८५ ॥ अस्ति स्म सोमधर्मा, तस्य श्रेष्ठी वणिग्जनश्रेष्ठः । प्रादुरभुवंस्तनयाश्चत्वारस्तस्य सद्विनयाः ॥ ८६ ॥ विजय-सुजयौ सुजातो, जयन्त इति

१ पियालापीभोगेहिं B पियपालि लालि० C. D । २ धर्मे B. D ।

हेममयमयूरो

वायसी-

कृतः ।

॥ ३१ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ३२ ॥

नामधेयविख्याताः । सुकुलोत्पन्नाः कन्यास्ते चोपायंसत चतस्रः ॥ ८७ ॥ द्वित्रिचतुरादिपुत्रैस्ते फलिताः प्रौढपनसपादपवत् ।
गृहभारधुराधारणधौरेयत्वं दधुः सुधियः ॥ ८८ ॥ अथ सोमधर्मणा धर्मराजराज्ये यियासुना सर्वः । आकार्य गोत्रिकादिस्वजनजनो
भोजयांचक्रे ॥ ८९ ॥ स जगौ—तस्य समक्षं चतुरध्वतुरसुनूदभवांस्तान् स्वान् । मा वत्साः ! कार्पुः सर्वथा, मिथः कलहकालुष्यम्
॥ ३९० ॥ कीर्त्तिलता कूल्याम्भो, धर्माङ्कुरप्ररोहणेकमही । सौख्यसुधांशुशुधांशुः, संवित्तिर्यत्कुटुम्बस्य ॥ ९१ ॥ अथ कथमपि सं-
वित्तिस्तुद्यत्यन्योन्यमङ्गना वचनात् । सुनयास्तथापि तनया, न विरोद्धव्यं न योद्धव्यम् ॥ ९२ ॥ यतः—“अपकीर्त्तिः सुरावासः,
सुखप्रवासः कुवासनाभ्यासः । पापस्यैकनिवासः, परस्परं यः कुले कलहः ॥ ९३ ॥” अपि बन्धूनां द्वैधं, विदधानानां कुकर्णजापेन ।
मा कर्णे काष्ठे वचः सदाऽबलानां खलानां च ॥ ९४ ॥ यदि तु कुतोऽपि भवन्तो, विभेजिवांसो भवेयुरुपरोधान् । क्रमशः कोण-
चतुष्कात्, तदा निधानानि गृह्णीयुः ॥ ९५ ॥ कतिपयदिवसैर्जाते, ताते प्रेतेश्वेश्मवास्तव्ये । प्राग्वत्प्रीत्या वर्त्तियत ते प्रभूतानि
वर्षाणि ॥ ९६ ॥ सुमहति कुटुम्बभारे, जाते यावन्न शक्नुवन्त्येव । वर्त्तितुमेकत्र ततो, विभक्तभावं विनिश्चिक्वुः ॥ ९७ ॥ द्रव्यं
दृश्यं विज्ञातमस्ति, यावद्विभाजयन्ति निधीन् । तावद्गवाश्वकेशाः प्रादुरभूवन्विजयकलशे ॥ ९८ ॥ क्षेत्रस्य मृदन्यस्मिन्, तदुत्तर-
स्मिन्पुराणवहिकास्ताः । मणिरत्नहेमदीनारसंचयस्त्वन्तिमनिधाने ॥ ९९ ॥ कलशं स्वकीयमालोक्य, मांसलामोदकंदलितहृदयः । नरि-
नर्त्ति स्म जयन्तः, शेषास्तु तपस्विनः शुशुभुः ॥ ४०० ॥ हहहा तातेनोच्चै किमवश्चिष्महि तदा हि नाविद्य । प्रक्षिप्य कूपकुहरे,
त्रीनत्रोत्थत वरत्रा द्राक् ॥ १ ॥ सर्वकनिष्ठः प्रागपि, पितुः प्रविष्टो मनस्यभूद्भूयः । कोऽपि विकारः केनापि, किन्तु नालक्ष्य-
तास्माकम् ॥ २ ॥ तदिदानीं किं कुर्मः, पूत्कुर्मः कस्य तातदैवहताः । यदि वा सर्वेषां सर्वमेव कुर्मश्चतुर्भागम् ॥ ३ ॥ वदति
स्म जयन्तस्तानेतन्न कदापि लभ्यते कर्तुम् । स्वमुखविभक्ते तातेन, विभवजाते पुनः किमिदम् ॥ ४ ॥ कनकादितुल्यमासीद्भव-
दप्राप्त्या मृदादितामगमत् । तत्कुप्यत पापेभ्यः, स्वेभ्यस्ताताय मैव पुनः ॥ ५ ॥ अथ बहलकलहकोलाहलाः स्वकं स्वजनवर्गमुल्लङ्घ्य ।
अहमहमिकया जयमित्रपार्थिवं द्रागुपास्थिषत ॥ ६ ॥ सम्प्रतिपत्तिस्तेषां, तेनापि न पार्यते स्म कारयितुम् । अपरापरपुरपरिषत्पर्य-

विजयसुजय-
दृष्टान्तः ।

॥ ३२ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ३३ ॥

टनैश्चिविलशुस्ते तत् ॥ ७ ॥ संवत्सरावसाने, जयमित्रनृपान्तिकं पुनः प्रापुः । पटहप्रदानपूर्वं, तेनाप्युद्घोषणाऽकारि ॥ ८ ॥ दास्यति विवादमेतं, यो दास्यति चित्तकलुषता चैषाम् । दास्यति तस्य नरेन्द्रो, ^१मन्त्रित्वं दास्यते तं च ॥ ९ ॥ कस्यापि वाणिजस्यां गजेन पटहः समुच्छुपे सपदि । नृपतिसमीपं नीतेन, तान् प्रति ^२श्रीनृपादेशात् ॥ ४१० ॥ भणितममुना न नामास्ति, कापि वः सर्वथा विवादाप्तः । तातेन विवादः छिन्न एव यत्केशमृन्मुखैः ॥ ११ ॥ जन्मनि जातकशुद्धिः, सर्वेषां वो व्यधायि जनकेन । गणकेना-
कथि यद्यस्य, कर्म निस्समसमृद्धयै स्यात् ॥ १२ ॥ वृष-करभ-सुरभि-सेरिभ-रासभ-तुरगादिविक्रया ^३करणे । विजयस्य करिष्येते, निरवधि ^४वृद्धिं न सन्देहः ॥ १३ ॥ सुजयस्य फलस्फात्यै, केदाराद्यं सदैव कृषिकर्म । धनतः कलान्तरादेराप्स्यति लक्ष्मीमिह सुजातः ॥ १४ ॥ मरकतदीनाराद्यैरनवद्यं व्यवहरन् विपणिवीथ्याम् । जगति जयन्तस्तु वणिग्ग्रामैकग्रामणीर्भविता ॥ १५ ॥ अत एव व्यव-
हारे पित्रा, परिभाव्य तत्र तत्रैव । प्रागेव च नियुक्ताः, स्व स्वं वः शङ्के समं चैतत् ॥ १६ ॥ आनाय्य ततो राजा, जयन्तक-
लशस्य कारिता संख्या । तिर्यग्विधान्यकलान्तर-धनेष्वपि प्रायशः साऽभूत् ॥ १७ ॥ क्षितिपेन ततः कथयांचक्रे भो युक्तियुक्तमस्ती-
दम् । मन्यन्तां न ^५स्वेस्मिंश्च, बान्धवाः क्वापि लभ्यन्ते ॥ १८ ॥ यत उक्तम्—“लहइ लीह सव्वो वि सहोयर परियरिउ, धरि-
बाहिरि वसणूसवि संगरि अवयरिउ । सेसु विडा विडु ^६सत्थु अत्थखायणमणउ, विहडइ वसणि कुमित्तु ^७जेव निग्घिणमणउ ॥ १९ ॥ सो जि दिवसु सुपसत्थु पसत्था सा रयणि, जहिं नियनरणिहिं दिसहि भाउय अरु भयणि । जहिं घरि पुत्त-पउत्त
बंधु नवि संचरहिं, तहिं निरु पडणभयाउलथंभवि थरहरहिं ॥ २० ॥” वत्सरमेकं तावन्न्यायमिमं धीधनास्तत्कुरुध्वम् । यदि भवति
वितथमेतन्मम दातव्यस्तदा दोषः ॥ २१ ॥ नृपवचसा संवित्तिं, विधाय ते गेहमागताः सर्वे । तदभिहितव्यवहारैरवाप्नुवन्नुद्धरा
वृद्धिम् ॥ २२ ॥ धनमनिधनमर्जयतामन्योन्यगृहेषु जग्धिमाचरताम् । दिवसाः प्रयान्ति तेषां, परस्परप्रीतियुक्तानाम् ॥ २३ ॥

१ मित्रत्वं । २ ‘श्री’ नास्ति B प्रतौ । ३ क्रयणे B. क्रयेण D. C । ४ मृ । ५ स्वेस्मिंश्च B. D । ६ अत्थु । ७ जेसुव B ।

विजयसुजय-
दृष्टान्तः ।

॥ ३३ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३४ ॥

अथ वसुमतीनगर्यामाचार्योऽनार्यकार्यवर्जयिता । विजहार श्रीवसुदत्तनामवेयो सतां ध्येयः ॥ २४ ॥ परिसरवसुन्धरायां तेषां सद्ध-
र्मदेशनासुधया । निर्वापयतां भवतापतप्तचित्ताननेकजनान् ॥ २५ ॥ शुभचर्याः सोदर्याश्चत्वारस्तेऽप्युपेत्य सत्यगिरः । प्रणिपत्य धर्म-
मर्माणि, कर्मनाशाय शृण्वन्ति ॥ २६ ॥ वचनसुधाधाराम्भः, पायं पायं श्रवाञ्जलिपुटेन । चत्वारोऽपि बभूवुर्भावितमनसो विशेषे-
णेण ॥ २७ ॥ प्रणिपत्य गृहानीयुर्विजयोऽजरूपद्वतं प्रीडयामि । वदति स्म जयन्तोऽहमपि बान्धव ! प्रव्रजिष्यामि ॥ २८ ॥ किं
त्वद्यापि न पुत्रः, पर्याप्तो वेश्मभारमुद्धोदुम् । कतिपयमासानन्तरमुभावपि प्रव्रजिष्यावः ॥ २९ ॥ क्वचिदवसरे व्यलोकयदागच्छन्ती
पितुर्गृहात्सायम् । स्मरमिव भुजङ्गमेकं, युवतिर्जाया जयन्तस्य ॥ ३० ॥ संजिगमिषा प्रकर्षात्तस्य तथा मनसिजज्वरादितया । अति-
तनुपीडाव्याजोऽज्ञाप्यत भर्त्रे जयन्ताय ॥ ३१ ॥ आगच्छत्सु चिकित्सावित्सु चिकित्सासु कार्यमाणासु । न खलु मनागपि तस्याः,
सा व्याजरुजा शममयासीत् ॥ ३२ ॥ व्याजप्राणाचार्यः स भुजङ्गः प्रापितो जयन्तेन । निजजायायाः पार्श्व, चिकित्सितुं तनु-
रुजामुग्रम् ॥ ३३ ॥ उपपतिरिति विज्ञातः, कालात्कियतोऽपि तेन स स्वदृशा । परजनमुखेन तत्रागच्छंश्च निवारयांचक्रे ॥ ३४ ॥
यावत्तथापि न त्यजति, तां ततो मारणार्थमादिष्टाः । निजपत्तयश्चलन्ते, मृगयन्ते तस्य तात्पर्यात् ॥ ३५ ॥ बहुलनिशीथे तैः, कापि
तस्य सदनाद्विनिस्सरन्निहतः । अहह भुजङ्गभ्रान्त्या, बन्धुर्विजयो जयन्तस्य ॥ ३६ ॥ असममसमंजसं जातमेतदाकर्ण्यकर्णकाकोलम् ।
बन्धुवियोगव्यथयाऽतिदुस्थितोऽजायत जयन्तः ॥ ३७ ॥ पूर्वविरक्तस्तस्मादतिवैराग्याद्दिदीक्षिषुः सुजयः । विजयो यथा द्विमासीं तेनैव
विलम्बयामास ॥ ३८ ॥ कतिपयदिनावसाने, विविक्षवः केचनापि लुण्टाकाः । अर्दिदिषत सुजातेन, स्वपिति न भीतस्ततो रात्रौ
॥ ३९ ॥ सुजयोऽपि तत्र रात्रावेति स्वापाय नित्यमप्यभयः । लुण्टाकलोकरक्षानिबद्धकक्षः प्रदोषेऽपि ॥ ४० ॥ व्यग्रतयाऽथ कदा-
चिन्निशीथसमये स आपतन् ददृशे । सदनोपरि संचारेण, सत्वरं स्वानुजभ्राता ॥ ४१ ॥ उपसृत्य मण्डलाग्रप्रहारतः पञ्चतां
ततो गमितः । प्रविशच्चौरभ्रान्त्या, ज्ञात्वा च शुशोच सुचिरमसौ ॥ ४२ ॥ व्यतिकरमेवं ज्ञात्वाऽनुतापपावकनिकामतप्ततनुः ।
सुबहुसुजातोऽशौचीद्विदितोदन्तो जयन्तोऽपि ॥ ४३ ॥ भयचकितकुरङ्गीलोचने पद्मसेने !, विदितमिदमशेषं मत्कथाया रहस्यम् ।

विजयसुजय-
योर्निष्फला-
दीक्षाभि-
लाषा ।

॥ ३४ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३५ ॥

अजनि यदपमृत्योर्निष्फला स्थैर्यभाजोर्विजयसुजयबन्ध्वोर्जनदीक्षाऽभिकाङ्क्षा ॥ ४४ ॥

अहं भणइ कणयसेणा, तुमं समो होसि सामि ! थेरीए । इय विसयगामलाभे वि, जो न संतोसमुव्वहसि ॥ ४५ ॥ एग-
म्मि सन्निवेसे, वसंति दो सेज्झियाउ थेरीउ । ताणेगा आराहेइ, खित्तरक्खाकरं जक्खं ॥ ४६ ॥ अणुदिणं मंदिरं संमज्जिऊण
लिपेइ सत्थिए देइ । भत्तीए धुवमुग्गाहिऊण पूएइ जहसत्ति ॥ ४७ ॥ भणइ सुरो स पसन्नो, वरसु वरं साऽऽह देसु दीणारं । पइ-
दिवसमेत्तिणं, पुज्जंति मणोरहा मज्झ ॥ ४८ ॥ लद्धेण तेण सारखाण-पाणनेवच्छलच्छिसच्छाया । कुणइ अतिहीण पूयं सम्मा-
णइ सयणसहियाउ ॥ ४९ ॥ अहं मच्छरछारच्छुरियमाणसा पुच्छए परा थेरी । हे थेरि ! कहसु सव्वं, तुह कत्तो एत्तिया रिद्धी
॥ ४५० ॥ भणियं ए(चे)ईए अहं, कहं न कहिस्सं नियाए भइणीए । संकरियाए पुव्वं, जह कहियं जोगराएणं ॥ ५१ ॥ तओ
भणियं तीए कहेहि, ताव कहाणयं एयं । पच्छा पुच्छिय कहिज्जासु, तओ सा कहिउमारद्धा ॥ ५२ ॥

जोगरायनामाओ ठक्कुरो एगो कइवयपत्तिपरिवारिओ पत्तो पट्टणमेकं, परिसराऽऽरामवसुंधराए साहारतरुच्छायाए उवविट्ठो
विसमिउं । पुरमज्झाओ निग्गओ तत्थागओ एगो पुरिसो । उववेसिऊण तंबोलदाणपुव्वं पुट्ठो य ठक्कुरेण । किं नामवेयमेयं नयरं ? ।
पुरुषः—कलिमहाराणमप्पणो पाणवल्लहस्स पसायदाणेण दिज्जमाणमणायारं नामेयं पट्टणं । योग०—कीदृशोऽत्राऽऽचारप्रचारः ? ।
पुरुषः—अणायारे केरिसो आयारो होइ । तहवि सुणेहि—

जूयारपारदारिय-विडगंठिच्छोडखत्तहडपाया । पाएण एया निवसइ, एत्थ पुरे तुंगधवलहरे ॥ ५३ ॥
योग०—अहो आचारचातुरीचतुरस्त्रप्रजारामणीयकं नगरं धवलगृहाणाम् । कः पुनरत्र कलिमहाराजस्य प्रसादपात्रं पार्थिवः ? ।
पुरुषः—अविचारो नाम ।
योग०—युज्यते अनाचारस्याविचाराधिपत्यम् । अयोमुद्रिकायां हि काचमणिरेव योग्यो भवति ॥ ५४ ॥ के पुनस्तस्य गुणाः ।

इर्ग्यालुस्थ-
विरयोः
कथा ।

॥ ३५ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३६ ॥

पुरुष०—नहु रक्खेइ देसु पुरु पट्टणु, कर करेइ नवनवा अभिक्खणु । मंडइ कूडुपजाहं जउपरि, कोसु तहावि होइ रिक्त उपरि ॥५५॥
 कुसलि खेमि संजाइ विहाणइ, अज्जु जाउ नायरजणु जाणइ । दिवसु जाइ वरिसेण समाणउ, सो करेइ इयराणि वराणउ ॥५६॥
 योग०—साध्वी राजलीला । काकोऽपि पार्थिवो राजहंसपरिवारः श्लाघ्यते तत्कथय कः पुनरमात्यः ? ।
 पुरु०—अन्नाओ अमच्चो । जस्स पुरे पत्ताणं, रावा हत्थाण होइ परिताणं । उप्पिट्ठणय पहारो, जारिसउ मालपडियाणं ॥ ५७ ॥
 योग०—उचितमुचितेन योजयति विधिः । अविचारस्य खल्वन्याय एव संगच्छते । युक्तं चोद्यते—जूयारियस्य धूया, परिणीया
 गंठिछोडपुत्तेण । जुडियं वेवाहित्तं, मिलियं रयणस्स उ रयणं ॥ ५८ ॥ योग०—कः प्रतीहारः ? । पुरु०—पिसुणपयारो पडिहारो ।
 पडिओ सुकालह पासि, एत्थु अत्थि मनभंतिकरि । जो पडिहारह पासि, धणक्कणलुद्धउ जाइ जणु ॥५९॥ योग०—कः पुनर्नगरारक्षः ? ।
 पुरुषः—सव्वलुडि^१नामो । चोरचरडबंदियहं न ^२भुक्कइ, ^३भासिउ भागु लेइ नहु संकइ । रक्खवालु खयकालु सुरज्जह,
 सव्वलुडि भुल्लइ न सकज्जह ॥ ४६० ॥ योग०—अहो माणिक्यानामेकावली । श्रेष्ठी कतमः ? ।
 पुरुषः—लइवुडित्ति सेट्ठी । विहिमाणिहिं ववहरइ निच्चुसेई तुलकरिसिहिं । घयमहुगुग्गुलुगुलीगुलिहिं, इयरेहिं विमिस्सिहिं ॥६१॥
 पंचवीस बोल्लेइ बोल्लि पावियइ न एक्कहिं । तहवि धम्मतुल्ल एत्थु नयरि मन्नियइ सुलोक्केहिं ॥ ६२ ॥ परं पुत्तेण ^४गुणग्गलेण,
 मूलनासेण लहुणावि । विभिन्नी^५भूएण संपइ, पच्छे पाडिउव्व सो जाओ ॥६३॥ जओ—उग्घाडइ फुक्काए तालय^६मच्छीणमजणं
 हरइ । खणइ कुहणीहिं खत्तं, गंठिं छोडेइ पाएहिं ॥ ६४ ॥ योग०—अहो एकैकमेकार्गलम् । अस्ति मुनिरत्र कश्चिद्विपश्चित् ।
 पुरुषः—अत्थि डलकावणसीसमित्तपरिवारो महातवस्सी सावगिली ।

^७छारभरुक्कुंडियंगो वियडजडाजूडमंडियसिरगो । बगझाणं ज्ञायंतो, गसिउमणो सव्वपुरदव्वं ॥ ६५ ॥

योगराज्ञा
 विसंवादि-
 राज्यस्थिति
 प्रेक्षणम् ।

॥ ३६ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३७ ॥

योग०—यदि बकध्यानद्रव्यगाढर्थे तदा किमस्य भस्मजटाकू(जू)टाभ्याम् । का पुनर्वैश्या गणग्रामणीर्गणिका ? ।

पुरुषः—मयरदाढाए दुहिया बहुमाया ।

अंखिहिं एगि निरिक्खइ एगहं देइ मणु, अन्नि इब्भ बोलावइ अन्नहं देइ खणु ।

सिरि सिकिरिउ लण्णहिं केवि दुवारि तसु, रूळहिं अलत्तउ जेव मुक्क किवि लेवि रसु ॥ ६६ ॥

योग०—अहो एतस्य वैशिके प्रागल्भी । अमूहशि सर्वसमवाये कीदृशी राज्यव्यवस्था । पुरुषः—कहं न कहिस्सं ।

एत्थु पट्टणि लोगु लुट्ठु चउहट्ठइ हट्ठि पुण जेण तेण जं, तंजि ^१लिज्जइ घरि बीहइ बंदियह धीर कावि कासु वि ^२न किज्जइ ।

नियचक्कहं परचक्कहं तणउ न भउ फिट्ठेइ, आयउ देवह पइजणु ^३कहिहि केव छुट्ठेइ ॥ ६७ ॥ अबिय—जो जेण भिट्ठिओ सो तेण पिट्ठिओ, जो जेण विट्ठिओ सो तेण मुट्ठिओ । जो जेण पाविओ सो तेण ^४चाविओ, जो जेण वासिओ सो तेण नासिओ ॥ ६८ ॥

किंच—कोइ विक्कयकज्जि जइ एइ, इह लेविणु किंपि किर तासु तिज्जु निवदाणि दिज्जइ, तं डाहिवुडं गहणि जं सुहाइ तं लेइ निच्छइ । सेट्ठि बलाहिउ मंतिभड्डु बंभणु सेसहं धाइ, खेमिकुसलि सो जइ कहवि वाह बिइज्जउ जाइ ॥ ४६९ ॥

योग०—अहो राज्यस्थितिसौख्यं तन्मध्ये प्रविश्य प्रेक्षामहे तावत् । इत्युत्थाय पुरुषं विसृज्य प्राप्तः श्रेष्ठिहट्ठे, लयुवुडि श्रेष्ठी हट्ठ्वा—कहं जगए व पिया जोगराओ इति उट्ठेऊण जोहारेइ । आलिंकिऊण य उववेसेइ उच्चासणे । कणभत्तएसु पत्तीणमविज्ज-माणेसु पत्तो डलकावण चेळउ उल्लवेइ । मज्झ एत्तो जंतयस्स तुम्ह पडलगाओ लभं जडाजूडे तणखंडमेगमासि । तं सावगिलि-गुरुहिं गहेऊण पेसिओ हं अप्पणाय । जओ तिणकणोवि अकप्पणिज्जो णे अदिन्नो । करे करेह एयंति अप्पिऊण गओ सो नियट्ठणे ।

१ लिप्पइ । २ तवि । ३ कलि B. D ! ४ दामिओ D ।

योगराज्ञा
विसंवादि
राज्यस्थिति
प्रेक्षणम् ।

॥ ३७ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३८ ॥

योग०—(स्वगतं—) कथमवृणहिंसकः कोपि महातपस्वी स भविष्यति, भविष्यति च मच्चिन्तितोऽर्थप्रथासामर्थ्यमस्येत्युत्थाय गृहे गत्वा भुक्त्वा च जगाम तत्पार्थे । नासिकाग्रलग्नलोचनमक्षमालाव्याकुलाग्रपाणिं सावगिलिगुरुमभिवाद्यावादीत् । भगवन्नस्ति मे दीनारसहस्रमेतत् । क्वापि स्थाने कारयध्वम् । सोमेश्वरयात्राप्रत्यावृत्तः प्रत्यादास्ये । भणितमनेन—न वयं द्रव्यमग्रपाणिनापि सृ-
शामस्तद्यथवश्यकार्योऽयमर्थस्तदा मठिकान्तः क्वापि कोणे स्वहस्तेन मुञ्चस्व स्वहस्तेन च गृह्णीथाः, इत्ययं तथा कृत्वा नत्वा च निष्कान्तः । तिचउरमासेहिं तित्थजत्तं काऊण दिसोदिसं गणसु सव्वेसु पत्तिसु, कलहपिंगेणेणेण छत्तधरेणाणुगमिज्जमाणो पत्तो सो रत्तीए अणायारपट्टणदुवारदेसे । घोडयं झाडजडाए बंधिऊण कलहपिंगं पहरए मोत्तण जामदुगं जग्गिऊण पसुत्तो । तइज्जजामंते जग्गिऊण बाहरिओ पाहरिको । जागर्षि रे कलहपिंग ! त्रिचतुरवेलायामजल्पीत् । जग्गेमि जग्गेमि किं तु चिन्तं चिन्तेमि—
चोरेहिं चोरिए चोरिए ए(प)यम्मि पल्लणं तए वा मए वा पुट्टेण वहियव्वं । योग०—मूर्खशेखर ! मल्लहणिकायां गतायां किं घण्टकेन कार्यम् ।

प्राहरिकः—तुरीयप्रहरेऽप्यसौ तथा वादितः प्रोक्तवान्—चित्तं चिन्तेमि—मह देहगामे प्राहज कोडुंबिओ उंघकंताए बल्लहो बसइ । तस्स जाया निद्रा नाम नंदणी । दु(दु)णुक्कएण परिणीया । तीए जाया ठिप्पा नाम वेट्टिया । तव्वरचित्ताए वाउलोम्हि ।

योग०—धिग्मूर्ख ! ठिप्पायाश्चंदको वरः सुलभ एव, किमत्र चिन्तया । एवं च जाए पभाए पत्ता ते दोवि हिंडियपुरिसेहिं उद्दालिओ बाहणतुरंगो सुंकमदाऊण किणिओ तए एसोत्ति । कयमत्थयपल्लणो कलहपिंगेण धारिज्जमाणछत्तो जोगराओ जाव पुरंतो पविसेइ, ताव बोल्लाविओ लइलइ तंडाहिवइणा मत्थए पल्लणं पल्लणोवरि छत्तंति, को एस विसरिसो संजोगो । ता देह मे ठाणं अहवा पल्लणंति । न तस्स तत्थ कोइ ठाणंति अप्पियं पल्लणं, जइ तं तुरंगं पावीहामो पल्लणंपि पाबिस्सामोत्ति । तओ अज्जु रत्तीए तुरंगो पल्लणं च ल्ळडियंति, रावाहत्थो पत्तो स सव्वल्लडितलारपुरओ । विन्नत्तो वुत्तंतो तस्स सव्वो । जहा

योगराजेन
विसंवादि
राज्यस्थिति
प्रेक्षणम् ।

॥ ३८ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ३९ ॥

अज्ज पुरदुवारे मज्झ केणइ गहिओ पाणहियाओ पाणहियाओ गलगट्टिया तलगट्टिया । चोरिओ चोरिओ । गसियं साइल्लाणं पल्लणंति । भणियमणेण-महात्मन् ! निगृह्य दुर्वृत्तांस्तान् प्रयोजनं साधयिष्याम्यवश्यमेतत् । किन्तु रिक्तहस्तानां रिक्तैव प्रयोजनसिद्धिः ।

योग०—अहो नगरारक्ष ! सत्यमस्त्येतदस्ति । किं पुनर्न साम्प्रतं किमपि मे पार्श्ववर्त्ति, सिद्धप्रयोजनः प्रयोजनौचित्येन पूजां करिष्ये ।

सर्वलूडिः—कथय तावत् कौतस्कुतीयं तेन वाद्भुत(वस्तु)भूतभक्तिवासो वेषविशेषलक्ष्मीः । योगराजेनैकान्ते क्वाप्यन्यवासांसि निवस्य समर्पितानि संवर्त्य तस्मै प्रोक्तं तेन-अपराह्णे सिद्धप्रयोजनं त्वं करिष्यामीति ।

योग०—आस्तदेतदस्यापहारस्यापि कलान्तरप्रदानं यदनेन मच्चित्रवस्त्रस्वीकरणं । भवतु किं क्रियते । आशापिशाचिकैवं वञ्चयति । अपराह्णेऽपि प्राप्ते परेद्युरागन्तव्यम् । पुनः परेद्युः पुनः परेद्युरित्याचक्षाणोऽयं गणरात्रमेवातिक्रामयति न पुनः किञ्चित्कर्तुंकामः, केवलं प्रियालापमधुरकेण मां मिमारयिषति । गच्छामि श्रीकरणमिति गत्वा अन्यायमित्यस्य पूरस्तादशेषं यथावद्वयजिज्ञप्तम् । सचिव ऊचिवान्-कर्त्तास्मि ते महतीं साराम् । प्रातःकरणवेलायां सर्वमत्रैव समर्पयिष्यामीति स प्रत्याशान्तःकरणः करणोदराद्द्वारप्राप्तः प्रोक्तोऽमात्यप्रधानपुरुषेण प्रातरमात्याय दातुं दीनारशतं सहैवानीय ममेकान्तेऽर्पणीयं येन प्रयोजनसिद्धिर्भवति ।

योग०—करिष्याम्यौचित्यं सचिवाय प्रयोजनसिद्धौ पदान्तरे मिलितौ पारिमहिकपुरुषौ । ताभ्यामपि तदेवादिश्यते ततस्तौ प्रतीहारकटुकादीनपि द्वात्रिंशत्षोडशादीनपि याचमानांस्तेनैवोत्तरेण प्रेरयन् प्राप्तो दारभूमिकाम् । वणिग्लोकपेटकं शृङ्खलायन्त्रितमालोक्य प्राहरिकमप्राक्षीदपराधमेषाम् । हस्तेन तेन निर्दिशता दिश्यते स्म । रायगोउलाओ अपुच्छिद्याऽऽणीय गोमयईधणेण एयस्स गेहे रद्धं खद्धं च । तिचउरपाडिवेसियाणेयाण गेहेसु वीसमिओ तस्स धूमो । एयस्स कुक्कुरीए रायकुंजरस्स सम्मुहं भुक्करियं । एयस्स गिहदुवारे गच्छंतस्स राइणो अगाहा अंगवाहा जायन्ति रायाऽवराहिणो सव्वस्सावहारेण दंडेयव्वा एएत्ति ।

योग०—अहो अन्यायनिष्ठा । अहो अयुक्तिप्रतिष्ठा । कालरात्रिरुपस्थितेदानीं धनिनां धर्मिणां साधूनां वा, दीनारशतममात्यो

योगराजेन
विसंवादि
राज्यस्थिति
प्रेक्षणम् ।

॥ ३९ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४० ॥

मार्गति । पारिग्रहिकादयोऽपि यथारुचितं याचन्ते । तुरङ्गस्तु मे पञ्चाशतमेव लभते, प्रहारपार्श्वोदवलम्बको भारिकः । ततो यदि जीवन्नितो निःसरामि तदा लब्धमेव मया सर्वमिति ।

“ काले कलौ राजनि चार्थलुब्धे, धनानि किं रक्षत जिवितानि । स एव लाभो ननु शौनिकेन, मुच्येत मेषो गतकर्णको यत् ॥४७०॥ ” इति निराशीभूय निर्गतोऽसौ कृताऽन्यतो मुखद्वारां शावगिलिगुरोर्मठिकां गवेषयमाणोऽपि यावन्न प्राप्नोति तावन्निराशोऽध्यासीत् । सोऽयं क्षते क्षारावसेकः । मन्ये दीनारसहस्रस्याप्यश्वगतिरेवाभूत् । कदाचिद्विचरता चतुरेणोपलक्षितो भिक्षुवेपेण क्षुल्लकः सः । तत्पृष्ठलग्नो जगाम सावगिलिगुरुमठिकाम् । प्रणम्योपविष्टस्तत्पुरस्तात्प्रोवाच—भगवन्नर्प्यतां तदीनारसहस्रं न्यासीकृतम् ।

सावगिलि—कस्त्वम् ? क्व कदा दीनारसहस्रमाप्पतं, धूर्तः कश्चिदस्मद्व्यं सनाय प्राप्नोसि ।

योग०—स्वामिन् ? किमेवमुच्यते । तदा त्वद्वचनान्मठिकान्तर्मुक्तं मया तत् ।

साव०—तत्किं परस्वमङ्गुल्यग्रमात्रेणाप्यस्पृशन्तो वयं लुण्टाकाः कल्पितास्त्वया पर्याप्तं त्वदुपास्त्या । याहि यथागतमित्युत्थाय चिन्ताचक्रचटितो भ्रमन् गृहीतपुष्पचतुस्सरः प्राप्तो मकरदंष्ट्रायाः पार्श्वे, पृष्ठस्तया प्रयोजनमवोचत् । तथापि जल्पितम्—अहं ते पओयणं पसाहेमि जइ लद्धस्स अद्धं देसि ।

योग०—‘ सर्वनाशे समुत्पन्ने, अद्धं त्यजति पण्डितः ’ इति मनस्याधाय प्रतिपन्नवानेतत्, कथितं च तस्य तथा । मइ तत्थ गयाए तए एवमेवं च कायव्वंति । तओ पत्थरभरियपेडाभारियमत्थयाहिं दसहिं दासीहिं अवरेण वि पउरेण पाइक्कचक्काइ परि-
वारेण सद्धिं सुहासणासीणा धारिज्जमाणमाऊरायवत्ता पत्ता सा सावगिलिगुरुसमीवे पणमिऊण भणिउमाढत्ता—

कलिराज्यकथा—मह धूयाए बहुमायाए चंपाए गयाए बहूणि दिणाणि जायाणि, ता मए तदाणयणाय तत्थ गंतव्वं । तओ

योगराजेन
विसंवादि
राज्यस्थिति
प्रेक्षणम् ।

॥ ४० ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४१ ॥

एयाओ मणिमरगयमोत्तियमाणिककंचणभूसणाइभरियाओ दसपेडाओ ठाणे ठाविजंतु, जावाऽहमागच्छामि । अत्रान्तरे प्राप्तो योग-
राजोऽजल्पत्-स्वामिन्नर्प्यतां मे न्यासीकृतं दीनारसहस्रम् ।

साव०—त्वमेव जानासि । यत्र स्वहस्तेन न्यस्तमस्ति तत् एवाददीथाः । आदेश इति मठिकान्तः कोणान् गृहीत्वा निष्क्रान्तो
योगराजः । दासीओ जाव ताओ पेडाओ मज्झे मोत्तुमुज्झयाओ तावागंतूण वद्धाविया मयरदाढा एगाए दासीए । सामिणि समा-
गया गणिया सिग्घमागच्छिज्जउ । तओ जहेवागया गया सा गहियपेडा । वा(घा)लियगिलियदब्बो सावगिली ठिओ पसारियमुहो ।
समप्पियाणि पंच दीणारसयाणि मयरदाढाए जोगराएण, सेसदब्बस्स सयं धारिऊण अप्पियाणि चत्तारिसयाणि मूलनाससेट्ठिणो
रक्खणाय निक्खेवगो, सयं च ण्हाणभोयणाईणि कारविंतीए संकरियाए दासीए अप्पियं । उवमुत्ते तंमि जाव वसणभोयणाइकारणेण
दीणारसयमेसो मूलनाससेट्ठि मग्गेइ । ताव सो साह्मिक्खेवमक्खिस्सु । को तंसि, किं तं दीणारसयं?, एवं वुत्तो सो आसीणो तस्स
धरणगे लंघणंते समागओ तस्स ताओ लयवुडिसेट्ठि, भणिओ य तेणेसो वच्छ ! जं अत्थए एयस्स समप्पेसु । अन्नहा न छुट्टेसि ।
अह्वा गहिलत्तणं काऊण गमेसु दिवसाइं । अहमेयं निवारइस्सं । जीरवियाणि चत्तारि वि सयाणि अद्वद्वेण विभजिस्सामो ।
वीयदिणे वि जोगराएण मग्गिजंतो मूलनासो गहिलत्तणेण 'आवावाव' त्ति करेइ । सयणो परजणो य जो कोवि किंपि भणेइ
तस्सवि सव्वस्स सम्मुहं आवावावत्ति करेइ । तओ भणिओ जोगराओ लयवुडिसेट्ठिणा सव्वेण असव्वेण वा तए पारद्धो पुत्तो
गहिलत्तं पत्तो, तओ परव्वसाओ एयाओ कहं किं पिलेसि । ता तुण्हिको चिट्ठसु, उट्ठिऊण ठाणाउ एयाओ गच्छेसु । तओ तेण
कहियइ राउलु खाइ, मइं रक्खसु जिव भुक्खियउं । जइ पुणु लियणह जाइ सेट्ठिज काल विलंबियइ । इय चिंतिऊण कालवि-
लंबे आरद्धे कइवयदिणाऽवसाणे भणिओ मूलनासो जणएण, अप्पेसु दोन्नि दीणारसयाइं पुव्वपडिवन्नाणि । तओ तस्सावि संमुहं
भणियमणेण—'आवावाव' त्ति । पुणोवि भणिए वुत्तं तं चेव तओ कुविण ताएण भणिओ मूलनासो । अरे मए वि सद्धिं 'आवा-

कलिराज्य
कथा ।

॥ ४१ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४२ ॥

वाव'त्ति करेसि । तओ भणियं तेण, तएवि तुह पिउणावि पियामहेणावि सद्धिं 'आवावावत्ति' । तओ उट्टिऊण गओ सो निय-
गेहे, हक्कारिऊण भणिओ जोगराओ । वालेमि ते चत्तारि दीनारसयाणि जइ मे दोन्नि देसि, पडिवन्नं तेण, कहिओ कन्ने कज्जवि-
सेसो । तओ गओ जोगराओ मूलनासस्स पासे जोहारिऊण भणिओ तेणेसो, नाहं किंपि मग्गेमि जए अणुजाणसि ता तुह
पत्तित्तणेण जीवामित्ति । अणुन्नाओ सो तहा आराहिउं लग्गो, जाओ वीसासठाणं । कयाइ पओयणेण पट्ठावियाए सेट्ठिणीए
दिन्नो सो चेव सहाओ । मुक्का य तेण नेऊण सेट्ठिणी कत्थइ पच्छन्नघरे । दिन्नं दुवारे तालयं । आगओ मूलनासस्स पासे,
कहिं सिट्ठिणित्ति पुच्छिओ । न जच्छइ (जंपिज्जइ) उत्तरं । निबंवेण य पुच्छिज्जंतो जंपेइ, का सेट्ठिणी, को तंसि ?, भुज्जो भुज्जो
चड्डिज्जंतो भणिइ 'आवावावत्ति,' सामभेयाइणा भणिज्जमाणो वि लोएण तं चेव वागरेइ । तओ भणिओ सो लयबुडिसेट्ठिणा ।
जइ एयस्स संतियं सव्वस्समप्पेसि ता लहेसि सेट्ठिणिं, अन्नहा गया चेव म(तु)हवहुया । तहा कए तेणऽप्पिया तस्स पिया ।
दिन्नाणि दोन्नि दीनारसयाणि लयबुडिसेट्ठिणो किंपि वसणभोयणकज्जेण धारिऊण सेसं निक्खयं खड्वाए जहा संकरिया न याणेइ ।
वसणभोयणाइदव्वव्वए विसेसं पिच्छंतीए तीए पुच्छिओ एसो, कओ ते एत्तिया वित्तसंपत्ती । कहिओ तेण सब्भावो, न उण
दव्वगोवणट्ठाणं । तओ घरव्वयजोगं मगियं किंपिं दव्वं । अह रत्तीए तीए सुत्तविड्डु(द्ध)एण ठियाए उट्टिऊण तेण तओ ठाणाओ
कड्ढियं किंपि । अणुमग्गलग्गाए जाणियं संकरियाए ठाणं । वीयदिणे बाहिरगयस्स तस्स उक्खणिऊण गया सा । आगओ जोग-
राओ जाव न संकरियं पेच्छइ ताव संकिओ गओ निहाणठाणे, तयंपि सुन्नं पिच्छंतो जाओ सव्वसुन्नो । भोयणमेत्तंपि अपाव-
माणो निगंतूण नयराओ गओ सट्ठाणं । चिन्तयति च—

यैरौदार्यमहोदयान्न विहिता वन्द्यार्थिनां प्रार्थना, यैः कारुण्यपरिग्रहान्न गणितः स्वार्थः परार्थं प्रति ।

ये नित्यं परदुःखदुःखितधियस्ते साधवोऽस्तंगताश्चक्षुः संवृणु बाष्पवेगमधुना कस्याग्रतो रुचते ॥ ४७१ ॥

कलिराज्य-
कथा ।

॥ ४२ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४३ ॥

तथा—अस्माभिश्चतुरम्बुराशिरसनाविच्छेदिनीं मेदिनीं, भ्राम्यद्भिः स न कोऽपि निस्तुषगुणो दृष्टः श्रुतो वा क्वचित् ।
यस्याग्रे चिरसंभृतानि हृदये दुःखानि सौख्यानि च (वा), व्याख्याय क्षणमेकमर्द्धमथवा संप्राप्यते निर्वृतिः ॥७२॥

ईर्ष्यालुस्थविरयोः कथानकम्—तओ य—कलिरज्जकहा कहिया इय थेरि ! तए कहाविया जाऽसि । अहुणा कहेमि जह मज्झ, संपया पुच्छियाऽसि तए ॥ ७३ ॥ किंतु जह जोगराएण, संकरीए पयासिए तत्ते । विहिओ वंचपयारो, रक्खेयव्वो तहा तुमए ॥ ७४ ॥ जक्खेण पसन्नेणं, मह दिन्ना मग्गिया इमा लच्छी । तो सावि सुरं तं चेव, निच्चमाराहिउं लग्गा ॥ ७५ ॥ दुगुणं थेरीदिन्नाउ, मग्गए सा सुरो वि सो देइ । तीए सोहंती सावि, पुच्छिया मूलथेरीए ॥ ७६ ॥ कहिए जहट्टिए सा, पुणोवि मग्गोइ मच्छरेण सुरं । फुट्टउ महेगनयणं, तडत्ति तुह पहु ! पसाएण ॥७७॥ चिंतइ किं काहमहं, थेरी एएण चारुरूवेण । तह मह अस-हंतीए, तीए सिरे पडउ पुण वज्जं ॥ ७८ ॥ लद्धे वरंमि संकेइ, सा पुणो किंपि लद्धमेईए । अइलोभेणऽभिभूया, जक्खमखत्तेण पूएइ ॥ ७९ ॥ मग्गोइ पुव्वथेरी, दिन्नाओ दुगुणमेव दव्वहया । पंपोट्टाणि व फुट्टाणि, दोवि तो तीए अच्छीणि ॥ ८० ॥ हा हा हयास हे जक्ख !, तिक्खदुक्खंमि किं तए खित्ता । कह मे जम्मो जाही, जा उक्खयं इय पसाउ ते ॥ ८१ ॥ इय अक्कोसे-माणी, भणिया जक्खेण सा विलक्खेण । हे चंडि मुंडि रंडे !, किं कुप्पसि मग्गिए दिन्ने ॥ ८२ ॥ पावे ! कुप्पसु नियमच्छरस्स, अहवा आईवलोभस्स । किं तुज्झ न पुज्जंतं, दीणारदुगेण पइदियहं ॥ ८३ ॥ कस्सइ पुट्टिवि लग्गा, आगच्छंती गिहंमि दट्ठूण । भणिया सा थेरीए, हाहा जायं किमेयं ति ॥ ८४ ॥ भणियमिमीए मह तिक्खदिक्खदोसदुयाए सो जक्खो । स हि रक्खसो व्व जाओ, निरंधणा(ला) निग्घिणेण कया ॥ ८५ ॥ पभणइ सा दिक्खस्स व, जक्खस्स व कीस देसि तं दोसं । अप्पाणमुवालंभेसु, भूरिलोभेण अभिभूयं ॥ ८६ ॥ इय कहियं कहिऊण भणियमेईए लडह(ल)उचक्करसक्करसुंदरसुक्खकर, पत्तिपत्तपइं अट्ठ(द्ध) अग्ग्हि-अइपिम्मपर । अवरि पवरि ता सामि ! सोक्खि मा लोभु(ह)करि, जिव न होइ लोभंघल अंघल थेरी परि ॥ ८७ ॥

ईर्ष्यालुस्थ-
विरयोः
कथानकम् ।

॥ ४३ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ४४ ॥

जम्बूस्वाम्यवादीत्—‘शृणु सुन्दरि ! कनकसेने ! भवतीभिः पर्वमैत्र्यभाग्भिरलम् । जोत्कारमित्रमात्रैकसौहृदो येन वर्त्तेऽहं
॥ ८८ ॥ क्षितितिलकपुरे जितशत्रुभूपतिस्तस्य सोमदत्तोऽभूत् । कुशलः स्वकाधिकारे सुधीः सुधीरश्च सचिववरः ॥ ८९ ॥
मित्रत्रितयी तेनार्जि, तत्र सहपानभोजनः प्रथमः । अपरः पर्वणि दृष्टापृष्टो जोत्कार्यमाणोऽन्यः ॥ ९० ॥ प्रथमस्य सदा
भक्तिं करोति पर्वसु पुनर्द्वितीयस्य । तार्त्तीयिकस्य कदापि मार्गदृष्टस्य नतिमात्रम् ॥ ९१ ॥ प्राणान्तिके कदाचित्प्राप्ते व्यसने ततो-
ऽपि भूभर्तुः । प्रथमसुहृदः स मन्दिरमन्वसरश्चकितचकितमना ॥ ९२ ॥ विनिवेदितवृत्तान्तो, नितान्तभीतेन तेन सोऽभिदधे । तरसा
निस्सर गेहात्, कुलक्षयो मेऽन्यथा भविता ॥ ९३ ॥ अधिगततत्त्वस्तस्मात्तरसा निरगात् प्राङ्गृहोदरात्सचिवः । निजसद्मद्वारं याव-
दनुययौ स तमतिकृतघ्नः ॥ ९४ ॥ प्राप्तोऽथ पर्वमित्रस्य, सद्यः सप्रश्रयं परमकार्षीत् । कार्यमवधार्य वक्ति स्म, यत्र यातासि
तद्ब्रूहि ॥ ९५ ॥ अविचिन्तदथामात्यो, भृशमेषोऽप्याकुलः स्थितेऽत्र मयि । निर्यामि ततस्तं सोऽप्यन्वपतच्चत्वरं यावत् ॥ ९६ ॥
तत्राऽमात्यो दध्यो, धिग्धिग्मित्रत्वमेतयोरुभयोः । खादाऽऽचामायामेव, मित्रतां यद्गतावेतौ ॥ ९७ ॥ “ मित्राणि व्यसनाप्तौ दारि-
द्र्योपद्रवागतौ दाराः । सुधिया परीक्षणीया, भृत्याः कृतार्थविनियोगे ॥ ९८ ॥ ” गच्छाम्यूर्ध्वमुखस्तद्यद्वा जोत्कारमित्रमपि वच्मि ।
मा नाम कदापि भवेदस्मादपि कार्यपर्याप्तिः ॥ ९९ ॥ चरणेषु नखाः शीर्षे, केसरिणा केसराणि धार्यन्ते । करिकुम्भदलनकेलावस्य
नखा एव सध्यञ्चः ॥ १०० ॥ इति सुचिरं सञ्चित्य, प्राप्तो जोत्कारमित्रवेश्मान्तः । तेन सदतिथिप्रतिपत्तिगौरवेणादराद्दृष्टो ॥ १०१ ॥
सविदिततत्त्वोऽवादीन्मा भैषीर्निर्भयो निषीद त्वम् । स्वीकर्तुमलंकर्मणि विक्रमः कोऽप्यतो न त्वाम् ॥ २ ॥ विषयमिमं तित्यक्षुर्यि-
यासुरङ्गान् प्रजल्पितो तेन । उत्पीडिततूणीरः स पुरोऽभूत्तस्य निस्सरतः ॥ ३ ॥ निर्भयपुरीं परापत्, गृहीन् गृहीत्वा नवग्रहमवा-
त्सीत् । सम्पाद्यमाननिःशेषवस्तुरमुनान्तिकस्थेन ॥ ४ ॥ अत्रार्थोपनयः सोऽयं, यथा मित्रत्रयी तथा । क्रमेण काय-ज्ञातेय-धर्मास्त-
द्गुणयोगिनः ॥ ५ ॥ खज्जूरखीरखण्डाद्यैः, कस्तूरीकुङ्कुमादिभिः । माणिक्यभूषणैर्नित्यं, कायोऽयमुपचर्यते ॥ ६ ॥ प्रेताधिराजवैधुर्ये,
सम्प्राप्ते जीवमन्त्रिणः । दूरेऽस्त्वैपक्रिया कापि, पदमप्यनुयाति नो ॥ ७ ॥ पुत्रमित्रकलत्राणि, मातापितृसहोदराः । स्वाः शेषा अपि

मित्रत्रितयी-
कथा ।

॥ ४४ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ४५ ॥

निःशेषाः, प्रयुक्तसदुपक्रिया ॥ ८ ॥ जन्तौ प्रेत्यपथं प्राप्ते, क्रन्दित्वा कंचन क्षणम् । श्मशानकाश्यपीं यावत्, गत्वा याति पुन-
र्गृहम् ॥ ९ ॥ धर्मोऽयं क्रियते लोके, गौणवृत्त्या कदाचन । मुख्यवृत्त्या निजागारप्रयोजनपरायणैः ॥ ५१० ॥ प्रेत्यमार्गे स एवैकः,
सध्रीचीनत्वमश्नुते । पार्श्ववर्त्ती सदाऽप्रेऽपि, पूरयत्यभिवाञ्छितम् ॥ ११ ॥ इति मित्रत्रयी कथा ॥ तन्न स्वकीयवपुषो न च वः
सुखात्स्यै, वत्तैऽहमादिमसुहृद्वितथी सदृक्त्वात् । जोत्कारमित्रसदृशी तु सदा प्रमोदादाराधयामि जिनधर्मधुरां स्वधैर्यात् ॥ १२ ॥
युक्त्या मृगाक्षि ! कलिराज्यकथापि सैषा, भोगस्पृहां प्रतिरुणद्धि मम प्रयत्नात् । नृणामसंयमपुरे परिसृत्त्वराणां, यद्योगराजगतिरेव
भवेदवश्यम् ॥ १३ ॥ अथ प्रभवः सबहुमानमाह—

“ धन्यास्त एव तरलायतलोचनानां, कन्दर्पदंर्पघनपीनपयोधराणाम् ।

क्षामोदरस्फुरितनाभिवलीत्रयाणां, दृष्ट्वाऽऽकृतिं विकृतिमेति मनो न येषाम् ॥ १४ ॥ ”

कान्ताकटाक्षविशिखा न खनन्ति यस्य, चित्तं न निर्दहति कामकृतोऽनुरागः ।

कर्षन्ति भूरिविषयाश्च न भोरु(लोभ)पाशां, लोकत्रयं जयति कृत्स्नमिदं स धीरः ॥ १५ ॥

पुव्वभवभारियाहिं, कहियाइं कहाणयाइं एयाइं । चत्तारि चउहिं इन्हि, इयरा एगं चिय कहिति ॥ १६ ॥ पभणेइ नागसेणा,
जंबूसामिं सदुत्तिजुत्तीहिं । कणगसिरी कमलवई जयस्सिरीहिं पुरक्करिया ॥ १७ ॥ पियपच्छे पाडिज्जइ, जुत्तं जुत्तं पि कणगसेणाए ।
किं तुमए नियनीसंकवंकउत्तीहिं जुत्तीहिं ॥ १८ ॥ अणुसरसु धम्ममग्गं, सम्मं सम्माणमायरेसु जिणे । गिह्वासे वि ठिओ तं,
दव्वं विलसेसु वियरेसु ॥ १९ ॥ अइदुहियदुत्थियाणं, दिता पालिति केवि गिह्वासं । जे सूरा इयरा पुण, किविणा पासंडिणो
हुंति ॥ ५२० ॥ भणियं च—“ गृहाश्रमसमो धर्मो, न भूतो न भविष्यति । पालयन्ति नराः शूराः, क्लीबाः पाखण्डमाश्रिताः
॥ २१ ॥ ” दव्वज्जणे व्व सव्वायरे ण धम्मज्जणे वि पाणेस ! । न सुहाय होइ अगिलग्गो लोहो लोहग्गलाइव्व ॥ २२ ॥

नागसेना-
वक्तव्यम् ।

॥ ४५ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४६ ॥

अमरसेण-प्रवरसेन-भ्रात्रोः कथा—कंचणपुरंमि कंचणसेहरायस्स आसि दोन्नि सुया । नामेण अमरसेणो, पढमो बीओ पवरसेणो ॥ २३ ॥ ताण पसायपरेणं, पिउणा जयकुंजरो कयाइ पुरा । दिन्नो आसि सया वि य, चडिया ते तत्थ कीलंति ॥ २४ ॥ जह उदयं तस्स नराहिवस्स कस्सइ जसो पयावो य । दोय सुकुलुगयस्स अहवा, ववसाओ सुकयजोगो य ॥ २५ ॥ तह कुसुमसरस-माणे, ते रममाणे सुदंतिणा तेण । पेच्छंती मच्छरमुव्वहेइ सावकिया माया ॥ २६ ॥ वारं वारं रत्तिं, दिवा य कन्ने खणेइ नरवइणो । सामिय ! सुयस्स मज्झं, दिज्जउ जयकुंजरो एसो ॥ २७ ॥ किं किज्ज(इ)उ तुह वल्लह, देह पसाएण अहव चाएण । एत्तियमेत्तंपि न होइ अम्ह ता कूडनेहोऽसि ॥ २८ ॥ वियसंतरोसधूमंधयारधूसरमिमं मिसिमिसंतं । दद्रूण भणइ राया, एवं कह होइ कयाइ ॥ २९ ॥ भत्ता सत्ता जुत्ता, पुत्ता ते किं न अप्पणा दिन्नो । कह मग्गिज्जइ स गओ, तं देमि जमन्नमाए-ससि ॥ ५३० ॥ कुग्गहगहिलं महिलं, नाऊण नाराहिवो मयणमूढो । भणइ कुमरे करिंदं, अप्पह मह देमि दस करिणो ॥ ३१ ॥ नाऊण चुल्लमायाए, चेट्ठियं सुट्ठु निट्ठुरं एयं । चितंति ते वि एवं, धीदुच्चरियं महेलाणं ॥ ३२ ॥ नियमाइनिव्विसेसेण, गउर-वेणं वयं निएमो तं । नियसुयवच्छलयाए, सा णे जाणेइ रिउणो व्व ॥ ३३ ॥ करिणो सिणीहिं वग्गाहिं, वाइणो गोणया वि नत्थाहिं । कीरंति वसे पुरिसा, मराललीलाहिं महिलाहिं ॥ ३४ ॥ ता माणी ता जाणी, वियक्खणो ताव सज्जणो ताव । जाव घरट्ठोव्व नरो, न भामिओ दुट्ठमहिलाहिं ॥ ३५ ॥ “ तिहुयणु सयलु जि पेक्खहिं अंखिहिं, लक्खहिं गयणि मग्गु जे पंखिहिं । जलपरिमाणु जि सायरि बुज्झहिं, तरुणिचरित्ति ते वि निरु मुज्झहिं ॥ ३६ ॥ ” अहवा सव्वं सोहेइ, सुंदरीणं असुंदरीहाणं । ताओ वि नाम एवं, करेइ अव्वो महच्छरियं ॥ ३७ ॥ दस देइ मत्तदंती, जइ नाम तहावि तेहिं किं कज्जं । माणपणासे पुरि-साण, होइ कोडी वि तिणतुल्ला ॥ ३८ ॥ माणि पणट्ठइ जइ न तणु, तो देसडा चएज्ज । मा दुज्जणकरपल्लविहि, दंसिज्जंतु भमेज्ज ॥ ३९ ॥ तथा—“ पुण्येऽरण्ये पुरे वा सितव^१नच्छन्नपालीं कपालीमादाय ^२व्यायसज्जद्विजहुतहुतभुग्धूमधुन्नोपकण्ठम् ।

१ वनवसनच्छन्न B. C. धनवसच्छन्न D । २ न्या D ।

अमरसेन-
प्रवरसेन-
भ्रात्रोःकथा

॥ ४६ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४७ ॥

द्वारं द्वारं दरिद्रो वरमुदरदरीपूरणाय प्रवृत्तो, मानी १धीमान् सनाथो न पुनरनुदिनं तुल्यकुल्येषु दीनः ॥ ५४० ॥” एणेषेव छलेणं,
गच्छामो हच्छमेव ता एत्तो । न फलाण वणे बुड्ढी, खलंगुली दंसीया णसिया ॥ ४१ ॥ “ नियपुन्नाण परिकखा वियक्खणत्तं
जणाण ववहारे । भासावेसविसेसाऽवगमो य न होइ नियदेसे ॥ ४२ ॥ ” इय चित्तिऊण रत्तीए, दो वि ते निगया निरुव्विग्गा ।
इय वुत्तंतं कस्सवि, अकहंता नियजणस्सावि ॥ ४३ ॥ अइतुरियतरपयारा, अक्खंडपयाणएहिं ते पत्ता । अइगरुयाए एगाए, भीम-
रूवाए अडवीए ॥ ४४ ॥ दावेइ न बहुया, सुल्लासं जा सासुयव्व दुट्टमणा । वरवणमालासोहाए, सूहवा विण्हुमि(मु)त्तिव्व ॥ ४५ ॥
दीसंति चित्तसीहा, मयमिहुणालंकिया नहसिरिव्व । सारंगमारणुज्जयपुंडरियक्खा हरिकहव्व ॥ ४६ ॥ तत्थेगस्स महावडतरुणो
छायाए वीसमंतस्स । कुमरस्स अमरसेणस्स, आगया हत्ति सुहनिहा ॥ ४७ ॥ वरसेणो पायंते, पाए संवाहए सुहनिसण्णो । जाग-
रमाणस्स भयं च, भीमसत्ताहिं नहु होइ ॥ ४८ ॥ अह वडवासीजक्खो, निरिक्खए लक्खणाइं सुत्तस्स । चितइ किज्जंतो होइ,
बहुगुणो एत्थ उवयारो ॥ ४९ ॥ उवयारो किज्जइ सज्जणेण सव्वत्थ नत्थि संदेहो । चित्तेयव्वं एयं तु, किंतु कत्थेस वित्थरइ
॥ ५० ॥ “ अहिमुहसिप्पिमुहेसुं, अप्पेइ पयोहरो पयं जुगवं । एगत्थ विसं अन्नत्थ, मोत्तियं तं पुणो होइ ॥ ५१ ॥ ” वर-
सेणो वि हु मा पंतिवंचिओ होउ पुन्नपुरिसोत्ति । परिभाविऊण जक्खो, पक्खक्खो भणइ वरसेणं ॥ ५२ ॥ अतिहीण दूरदेसा-
गयाण तुन्नाण किंचि उचियमहं । इच्छामि काउमिय तस्स अप्पए दोन्नि रयणाणि ॥ ५३ ॥ एगेग ताण रज्जं, सिज्जइ अन्नेण
इच्छिया लच्छी । पढमं अप्पेयव्वं, सबंधुणो तुज्झ चेवन्नं ॥ ५४ ॥ पूइत्तु पणवमायासाहाहिं सत्तवार जवियाहिं । पणमित्तु
पत्थियऽत्थस्स, होइ सिद्धी न संदेहो ॥ ५५ ॥ रयणा पडिच्छिया ते, दूरावज्जियसिरेण पंजलिणा । वरसेणेणं चेलेवल्लस्स गंठीए
वद्धा य ॥ ५६ ॥ अंतरहिओ सुरो तो, खणंतरे उट्ठिओ अमरसेणो । तिहिं वासरेहिं तो सा, महाडई लंघिया तेहिं ॥ ५७ ॥
पाडलिपुत्ते पत्ता, तप्परिसरसरवरस्स पालीए । विहियंगपायसोया, चूयतले वीसमंति सुहं ॥ ५८ ॥ तव्वेलं चेव कणीयसेण

१ धृत्या ।

अमरसेन-
प्रवरसेन-
भ्रात्रोःकथा ।

॥ ४७ ॥

जम्बूचरित्र

॥ ४८ ॥

विन्नत्तममरसेणस्स । पियबंधव ! लिज्जउ रज्ज—लाभंसज्जं रयणमेयं ॥ ५९ ॥ कहिओ विहि जहत्थो, सवित्थरो थिरमणेण कायव्वो । फलसिद्धीए एयस्स, लाभवुत्तंतमक्खिस्सं ॥ ५६० ॥ अह एगंते साहारवीहियाए गओ स हरिसेण । पुज्जिय पणमिय पत्थेइ, पत्थिवत्तं सुथिरचित्तो ॥ ६१ ॥ विहियपहाणविहाणो, कयाऽवहाणो सयंपि वरसेणो । नियरयणाओ मग्गइ, सामग्गि भोयणाईणं ॥ ६२ ॥ पयडीहूया तो अच्छराओ तत्थऽट्ट लट्ठरूवाओ, निम्मियनिम्मलसुविसालचउसालसोहाओ । अच्चंगअंगमद्दणउव्वट्ठणहाणभूसणाईहिं, सम्माणिऊण निवं सावयंति देवंगवत्थाइं ॥ ६३ ॥ अइसरसपाणभोयणतंबोलपसूणपभिइ दाऊण । कत्थइ सव्वंपि खणेण, त गयं इंदयालं व ॥ ६४ ॥ भुत्तुत्तरं पसुत्तो, जावऽच्छइ ताव वच्छछायाए । जेट्टकुमारो ता तेत्थ, पंच पत्ताइं दिव्वाइं ॥ ६५ ॥ पाडलिपुत्ते पत्ते, पंचत्तं पत्थिवे अपुत्तंमि । गयहय—चामर—दुंदुहि—छत्ताइं पउरजुत्ताइं ॥ ६६ ॥ अहिसिंचिऊण कलसेण, गुलगुलेउण मयगलो खंवे । आरोवेइ कुमारं, हओ विहि णिहिणइ हरिसेण ॥ ६७ ॥ विमलाओ चामराओ, ढलंति वज्जेइ दूंदुही पुरओ । वित्थरियमत्थयत्थं, संजायं सेयछत्तंपि ॥ ६८ ॥ भडचडगरेण महया, पविसेइ पुरस्स मज्झयारंमि । पणमिज्जंतो सामंतमंतिमंडलियलोएण ॥ ६९ ॥ नीहरिओ वरसेणो, तत्थावसरे गओ पुरस्संतो । निवकज्जेसुं पज्जाउलस्स किं मज्झ सोक्खंति ॥ ५७० ॥ अइचिरमेस गवेसाविओ वि सव्वत्थ जाव नो दिट्ठो । ता पत्तो पासाए, सो सज्जइ रज्जकज्जाइ ॥ ७१ ॥ अतिलोभे लोहर्गलागणिकाकथा—इयरो मागहियाए गणियाए गओ गिहंमि सयणोव्व । सयमेव ताव तीए, गंतूणब्भुवगओऽभिमुहं ॥ ७२ ॥ विहियविविहोवयारा, मागहिया अवहरिंसु से हिययं । लोहग्गलाए अक्काए, मग्गियं पूरइ इमो वि ॥ ७३ ॥ भणिया धूया लोहग्गलाए धणमस्स एत्तियं कत्तो । न हु देइ कोइ न कयाइ, कुणइ सेवाइववसायं ॥ ७४ ॥ ता जामाइयमापुच्छिऊण वच्छे ! सुनिच्छियं कुणसु । भणइ इमा ते कज्जं, दव्वेण किमेय चिंताए ॥ ७५ ॥ लोहग्गलाए अइअग्गलाऽऽगहाउ इमाए सो पुट्ठो । पभणइ रयणाउ पिये ! मे चित्तियरिद्धिसंसिद्धो ॥ ७६ ॥ लोहग्गलाए कहिए, तीए जोएइ जु(त्त)न्नमंजारी । तं रयणं सा घेतुं, सुत्तपमत्ताइ तस्स छलं ॥ ७७ ॥ अह मज्जणोवविट्ठस्स, तस्स चेलंचलस्स गंठीओ । छन्नं छोडिय घेतूण, तीए तं गोवियं रयणं

अतिलोभे
लोहर्गला-
गणिका-
कथा ।

॥ ४८ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ४९ ॥

॥ ७८ ॥ तं गंठिमुट्ठिओ जाव, पेक्खए ताव पावए न तयं । सुत्तो निरिक्खमाणो, कोणविकोणे इमो भणिओ ॥ ७९ ॥ अक्काए किं निरिक्खसि, किं पडियं किंपि जंपसु पयासं । सयमेव सव्वओ जोइऊण जेणं तमपेमि ॥ ५८० ॥ एसो पभणए पत्थर-खंडं विक्कयकए धरियमासि । कवडेण कोणसोहण-पुवं सा आह नत्थित्ति ॥ ८१ ॥ दासीओ पुच्छंतो, भणिओ सो कुट्टणीए हो होउ । मा मज्झ परीवारं, कलंकदाणेण दूसेसु ॥ ८२ ॥ सव्वो वि पंचदिवसो, दासीओ जाव जीवियाउ पुणो । उवलकणकारणे किं, तदेवमवजाणसि जणं मे ॥ ८३ ॥ इय सोऊण कुमारो, चितइ अइकुडिलकालभुयगीए । एयमकज्जं एयाए, एवम(ण)विक्खमाणीए ॥ ८४ ॥ सुबहु धणं तोलित्ति, किमियं लोहमगला न भारतुला । दिन्नेण जा घणेणावि, धारणाए न ठाइ धुवं ॥ ८५ ॥ किं किं न सुवन्नं वा अन्नं वा सव्वमेव दव्वाइ । दिन्नं हि मए एयाए, तहवि किर किंपि नो दिन्नं ॥ ८६ ॥ अथवा—अइसयकुसीलयाओ, लोहमयाओ हवन्ति एयाओ । अहमेव अहो अबुहो, जं बुज्झंतो न बुज्झामि ॥ ८७ ॥ उच्यते च—“अपि प्रदत्तसर्वस्वात्, कामुकात् क्षीणसम्पदः । वासोऽप्याच्छेत्तुमिच्छन्ति, गच्छतः पण्ययोषितः ॥ ८८ ॥ ” “मनस्यन्यद्वचस्यन्यत्, क्रियायामन्यदेव हि । यासां साधारणस्त्रीणां, ताः कथं सुखहेतवः ॥ ८९ ॥ ” “कुष्ठिनोऽपि स्मरसमान्, पश्यन्तीं धनकाङ्क्षया । तन्वतीं कृत्रिमस्नेहं, निस्नेहां गणिकां त्यजेत् ॥ ५९० ॥ ” ता जावऽज्जवि गरुयावमाणदंभोलिणा न भिदेइ । ता नीहरिउं जुत्तं, नियपरिहंसं च साहेउं ॥ ९१ ॥ इय स पउसे कस्सइ, अकहंतो दूरदेसमल्लीणो । तिलयंऽजणाइ जोयइ, कुट्टणि मय(इ)कुट्टण-निमित्तं ॥ ९२ ॥ मागहियाए वासगसज्जाए जाव जामिणी वि गया । ता नायं तीए गओ, चोरियरयणो समाणधणो ॥ ९३ ॥ रोयंतीए गगिरगिराए कहियं इमाण अक्काए । सा आह गहियसारो, विणोसहं जाओ वाहिव्व ॥ ९४ ॥ होउं रहम्मि मग्गइ, रयणाउ तओ सहस्सलक्खाई । रयलवमवि अलहंती, पच्छुत्तावेण पोक्करइ ॥ ९५ ॥ मागधिका प्राह—अंब ! न पत्तो कंतो, फलिही रयणंपि नो विहिविहूणं । अइलोहनइपइट्ठा, न आरपाराय जायासि ॥ ९६ ॥ वरसेणो संपत्तो, मसाणमेगं निसीहसमयंमि । भूयऽतिहीए उरुलवइ, लेउ कोई महामंसं ॥ ९७ ॥ गयणे वाणी जाया, दुग्गादेवीए देउले एत्थ । गिरिकडणि संठिए, वीर !

अतिलोभे
लोहगला-
गणिका-
कथा ।

॥ ४९ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ५० ॥

जाहि तो होउ फलसिद्धी ॥ ९८ ॥ पेक्खइ अक्खलियअखुद्धललक्खो खणेण तत्थ गओ । दुग्गादेवीए पुरो, निविट्ठमेगं महा-
जोगिं ॥ ९९ ॥ रत्तंदणमंडलपासदिन्नमाणुसवसा पईवोहं । मंडलपुरओ पुरिसं च रत्तकणवीरमालाए ॥ ६०० ॥ पच्छाहूत्ते बाहू,
सुबंधवद्धे करित्तु पक्खित्तं । उग्गीरिऊण खगं, जावते जंयए जोगी ॥ १ ॥ तुह देवि ! मए दिन्नो, अन्नवली एस होउ मंस-
वली । कुमरेणुत्तो तो सो, रे रे काउरिस ! किं कुणसि ॥ २ ॥ किं निरवराह संजमिय, अंगुवंगं निहीण ! हणसि धुवं ।
बंधणरज्जुं छिंदेसु, अन्नहा नत्थि ते जीयं ॥ ३ ॥ इय भणिओ सो वरसेणसम्मुहो वलइ खगवग्गकरो । सोवि उवेइ विकोसी,
काऊण करालकरवालं ॥ ४ ॥ अइगरुयलग्गसंजुगरंणेणं तेण पिळ्ळिऊण लहुं । जमपासे पट्टविओ, सो जोगी पावपडिहच्छो ॥ ५ ॥
खग्गेण खंडिऊणं, कुमरो संजमणरज्जुमुवविसियं । पुरिसस्स पुरो पुच्छइ, को एसो कम्मचंडालो ॥ ६ ॥ भणियमणेण एसो,
नामेण मघोरघंटजोगिंदो । दाउं दुग्गाए बलिं, सिद्धिकए अहमिहाणीओ ॥ ७ ॥ एयाहिं पाउयाहिं, चडिओ हिंडेइ तिहुयणं सयलं ।
पुरिसं वि सज्जियं कुणइ, पाउया सो सपाएसु ॥ ८ ॥ हुंकारिऊण पाडलिपुत्ते पत्तो तओ खणेणं सो । देसंतराओ दव्वं, आहरई-
पाउयारूढो ॥ ९ ॥ चित्तेइ कहवि केणइ, मिसेण जइ नाम कुट्टणिं दूरे । नेउं मिल्लेमि महुं, पियामि निम्मच्छियं ताहं ॥ ६१० ॥
स क्याइ चंगसव्वंगसंगि सिंगारसुंदरो होउं । तेण पहेणं चंकममाणो तीए सयं दिट्ठो ॥ ११ ॥ चित्तियमेयाए पुणो वि, दव्व-
मेणुवज्जियमणंतं । ता कवडेणाणेउं, मागहियाए समप्पेमि ॥ १२ ॥ दासीहिं जाव हक्कारिओवि नोवेइ कुट्टिणी ताव । तं
गंतूणं आणइ, कहवि बाहाए घेतूण ॥ १३ ॥ इय तुज्झ पुत्त ! जुत्तं, वुत्तं अक्कहंतओ गओ जमिओ । तद्विसाओ जाया, गहग-
हिया अहह मागहिया ॥ १४ ॥ भणियमणेणं माए ! मा कुप्पसु कज्जगरुययाए गओ । अहुणा पुणो वि पत्तो, आएसं देसु किं
कुणिमो ॥ १५ ॥ देइ पुणो सो दव्वं, समग्गलं मग्गियाओ निच्चपि । तो सा चमक्किया चित्तवेइ कत्तो धणमणप्पं ॥ १६ ॥
तो भणिया मागहिया, वच्छे ! पुच्छेसु अज्जणोवायं । भणइ मा माए ! तुज्झ, लग्गिया किं पुण अलच्छी ॥ १७ ॥ जइ वारिया
न अच्छसि, पुच्छसु सयमेव ता तुमं अम्मो । नियमेवेदं तं सच्चवेसि लोहग्गला नामं ॥ १८ ॥ जइवि रइरंमणजत्ता, पत्ता

अतिलोभे
लोहग्गला-
गणिका-
कथा ।

॥ ५० ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ५१ ॥

पुत्तय ! पुरंमि तहवि अहं । न भणिस्सं किंपि जओ, जाणेसि तुमं सयं उच्चियं ॥ १९ ॥ तह कह कथ व तं जासि, मग्गिउ दव्वमाणिउं कहसु । गंतूण जेण सह चेव, तमहमाणेमि सह चेव ॥ ६२० ॥ तुह विरहे मागहिया, खणेण जंतूण जाइ दसम-
दसं । अह भणइ तं कुमरो, दूरे छड़ेउमिच्छंतो ॥ २१ ॥ रयणकणयाइदीवे, गंतुं नियदिव्वपाउयारूढो । आणेऊणं तो एत्थ, देमि जं किंपि इच्छेसि ॥ २२ ॥ चिंतइ अत्ता केणइ, मिसेण नेऊण जलहिं दीवंतो । मेलित्तुमेयमाणेमि, पाउयाओ स (उभ)यं चडिउं ॥ २३ ॥ भणिओ कयाइ एसो, जयागओ आसिणे विमोत्तूण । तं वच्छतया इच्छियमोवाइयमेरिसं हि मए ॥ २४ ॥
नइनाहमज्झदीवे, देवमणंगं समालभिस्सामि । घुसिणेणमहं गंतूणं, एउ जामाउओ मज्झ ॥ २५ ॥ निययाभिप्पायपसाहणेसिणो तेण भणियमंब ! लहुं । चलिज्जउ नेमि तहिं, किं अज्जवि किज्जइ विलंबो ॥ २६ ॥ हुंकारिऊण तो पाउयाओ तं पाणिणा गहे-
ऊण । मयणाययणस्संतो संपत्तो झत्ति वरसेणो ॥ २७ ॥ मंदिरदुवारदेसे, अक्का मुक्कासु-तासु चडिऊण । पत्ता पाडलिपुत्ते, निय-
वंचपवंचपरितुट्ठा ॥ २८ ॥ कुमरो पच्छाहुत्तं, जा जोयइ ता न पेक्खए खोट्ठिं । नीहरिय पलोयइ, पाउयाओ ताओवि नो नियइ ॥ २९ ॥ परिदेवइ पावे ! पावमेरिसं आयरेसि पुणरुत्तं । जं चित्तियमासि मए, तं खलु पडियं महच्चेव ॥ ६३० ॥ जाओ लोयपवाओ, एसो स(व्वो)त्तु अवस्समेत्ताहे । जो जं चित्तेइ परस्स, तस्स तं आवइ घरस्स ॥ ३१ ॥ चित्ताचुंविचिच्चित्तस्स, तस्स तत्थागओ खगेणेगो । खयरो पुच्छइ कह तं, इहागओ किं सचित्तो वा ॥ ३२ ॥ वुत्ते वुत्तंते तेण, तो स संपूइऊण कंद-
प्पं । साहइ सुहपम्हललोललोयणाखोहणिं विज्जं ॥ ३३ ॥ वरसेणेगुत्तरसाहगेण साहसधणेण सिद्धाए । विज्जाए विज्जाहर-जुवाणओ तस्स अप्पिसु ॥ ३४ ॥ गुडियाउ दुन्नि एगा, रासहरूवं करेइ १विलयाउ । अन्नाउ सहावं माणुसस्स अप्पेइ तह चेव ॥ ३५ ॥
एयवसाउ परिहंस, साहओ होसि तं महाधीर ! । कंचणरयणाणि इमाणि, होउ अतिहिस्स ते पूया ॥ ३६ ॥ उप्पाडिऊण मुक्को, पाडलिपुत्ते स तेण खयरेण । हिंडइ पुणो वि स विलासमंथराए गईए तहिं ॥ ३७ ॥ लोहग्गलाए दासीए, साहियं आउए मए

१ तिलएण C. D तिसलाओ B. ।

अतिलोभे
लोहर्गला-
गणिका-
कथा ।

॥ ५१ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ५२ ॥

दिट्ठो । जामाउओ इयाणि, तुह सो सव्वंगसिंगारो ॥ ३८ ॥ तो सा हियं कुट्टेइ, कुट्टिणी हा इहागओ कह णु । विग्गोविऊण
मं पाउयाओ लेही नियाओ सो ॥ ३९ ॥ काऊण किंपि कूडं, अंगे पविसामि ताव जइ कहवि । छुट्टेऊणं वंचित्तु नव्व दव्वंपि
गिण्हामि ॥ ४० ॥ सव्वंगवद्धनिप्पट्टपट्टिया लोट्टिऊण खट्टाए । मागहियं पेसइ तस्स, आणणत्थं सुसिक्खविउं ॥ ४१ ॥
गंतूणमाह एसा किं, जुत्तं तुम्ह नियगिहं मोत्तुं । मं च नियदंसणायत्तपाणमन्नत्थ उत्तरिउं ॥ ४२ ॥ अवधारिज्जउ पाओ, होउ
पसाओ उवेह नियगेहे । मरमाणीए मायाए, देहि संभासमंतिमंगं ॥ ४३ ॥ सयमेवागच्छंति, मयच्छिय ! अहमाउयाए भेट्टाए ।
हक्कारणाय पत्तासिऽज्जं सयं सो महासउणो ॥ ४४ ॥ इय भणिय तीए सद्धि पत्तो लोहगालासमीवं सो । पुच्छइ तरवारि महा-
पहारपीडाइमावत्तो ॥ ४५ ॥ नीससिऊण सुदीहं, सा आह अगाहवाहिविहुरि व्व । ^१पाणंति पणवियवसण-वेससा किं भणामि
लहुं ॥ ४६ ॥ जाणेसि ताव दोन्नि वि पत्ताइं अणंगदेउलदुवारे । मोत्तूण पाउआओ, तत्थ गओ तंसि गब्भहरे ॥ ४७ ॥ ताणम्हि
रक्खवाली, जाव ठिया ताव खेयरो एगो । आगम्म पाउयाओ, लेउं लग्गो महपुरो वि ॥ ४८ ॥ पाएसु पाउयाओ, काऊणमहं
तओ पलायंती । पत्ता एत्तियभूमिं, अणुमग्गेणं स खयरोवि ॥ ४९ ॥ संगामो संलग्गो, तेण समं तो महापहारेहिं । मं
पाडिऊण पावेण, पाउया ताओ नीयाओ ॥ ५० ॥ चित्तइ सो पावा, पाउयासु पासठियासु कवडवसा । पलवेइ आलजालं,
समए सव्वंपि जाणिस्सं ॥ ५१ ॥ पभणइ माए ! जइ नाम, पाउयाउ गयाउ गच्छंतु । आदाय दुक्खमग्गस्स, तुज्झ जीवेसु तं
सुचिरं ॥ ५२ ॥ सोऊणमेयमेयाए, जीवियं तणुकुडिं अणुपविट्ठा । तुट्ठा पभणइ पुत्तय !, तत्तो पत्तोसि कहमेत्थ ॥ ५३ ॥ भणि-
यमणेण ^२मयंगो, पच्चक्खो मग्गिओ मए माए । तं देसु जेण थेरत्तणे वि तारुन्नमुन्नमइ ॥ ५४ ॥ गुडियं दाउं दव्वं च, तेण-
मिहमाणिऊण मुक्कोहं । छोडेसु पट्टए ताव, जेण जोएमि असिघाए ॥ ५५ ॥ संरोहणीए रोहेमि, तक्खणा तीए वुत्तमलमत्थु ।
छुट्टंतएसु जा पट्टएसु पीडा तयं न सहे ॥ ५६ ॥ जइ पुण पट्टेसु तह ठिण्णसु, तुह हवइ कावि ^३सुचिकिच्छा । ता कुणसु

१ पाणंति य पावियवसणवेससा किं भणामि अहं ॥ B. C D । २ मणंगो B. D । ३ सुचिगि० ।

अतिलोभे
लोहगाला-
गणिका-
कथा ।

॥ ५२ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ५३ ॥

वच्छ ! एत्तो, बहुबुल्लेउं न सक्केमि ॥ ५७ ॥ भणइ ^१स उव्वणजोव्वणकरीए गुडियाए ^२रयणतिलएण । सइ जाइ जराए महा
 पहारलेसो वि तरुणीए ॥ ५८ ॥ भणियमिमीए तह तं, करेसु जह तरुणि मज्झयारंमि । मह चेव रूवरेहा, जोइज्जइ नायर-
 जणेण ॥ ५९ ॥ गुडियाए तीए तिलओ, तओ कओ कुट्टिणीनिडालंमि । कुमरेण तक्खणेणं, थूला सा रासही जाया
 ॥ ६६० ॥ कडियालिं दाऊणं, मुहंमि चडिऊण तीए पुट्टीए । पहणंतो ^३सट्ठेणं, स आगओ रायमग्गंमि ॥ ६१ ॥ मिलिऊण
 राउले पा(यउ)उ-लाइं सयलाइं झत्ति पत्ताइं । संभालयंति जा उंडिण केणइ भुयंगेण ॥ ६२ ॥ अक्का खरिया विहिया, सट्ठेहिं
 निसट्ठमाहणइ चडिओ । अणुजुंजेइ नरिंदो, कित्तियदिवसो भुयंगो सो ॥ ६३ ॥ केरिसरूवो केत्तियवरिसो य वएण कहइ
 मागहिया । पट्टु ! तुम्ह रज्जलाभो, ममेयलाभो य समकालं ॥ ६४ ॥ अइसयसुसरिसरूवो, तुब्भाणं केत्तिण वि कणिट्ठो ।
 तो रन्ता विन्नाओ, महाणुओ सो महायुत्तो ॥ ६५ ॥ निवई भणेइ सयमेव, सिक्खविस्सं असिक्खियं तमहं । जयकुंजराधि-
 रूढो, तओ गओ तत्थ नरनाहो ॥ ६६ ॥ दिट्ठो स लोयलक्खेहिं, लोलअक्खेहिं सव्वविज्जंतो । अइथूलतुंदतुंगाए, रासहीए समा-
 रूढो ॥ ६७ ॥ गंतुं पासे पुच्छइ, पिच्छीसो तं तओ कयपणामो । अविनाम महाधुत्तस्स, सागयं गयसिणेहस्स ॥ ६८ ॥ तुह
 वाहणं न सोहइ, रासही कलहकेलिलोलस्स । ता एहि कुंजरे एत्थ, अंगमालिं अंगेण ॥ ६९ ॥ संजमिय रायमग्गे, तं कुट्टिणि
 रासहिं महापावं । पहसंतेणं पहणिज्जमाणियं पउरलोएण ॥ ७० ॥ धवलहरे संपत्तो, सह नरनाहेण कुंजरारूढो । अकहिंसु
 पुच्छिओ सव्वमेव रयणाइवुत्तंतं ॥ ७१ ॥ आगंतूणं पुण पाउलेहिं पुहईसरो स विन्नत्तो । आइक्खइ पच्चक्खा चोरी सा रासही
 एत्थ ॥ ७२ ॥ वररयणपाउयासुं, हरियासुं तीए सह कणिट्ठस्स । मुहिया छुट्ठा सा अंगनिग्गहो को वि जं न कओ ॥ ७३ ॥
 ता संपयंपि मोसस्स, अप्पणा तारिसस्स सव्वस्स । जइ कोइ देइ सइ, ता पावइ पुव्वरूवं सा ॥ ७४ ॥ तह विहिए तिलयं
 बीयगोलियाए करेइ वरसेणो । साहावियरूवधरा, जाया लोहग्गला तत्तो ॥ ७५ ॥ ततश्च जातोऽयं प्रवादः—“ अतिलोभो न

१ य अउव्व C. D । २ रइय । ३ सट्ठे इ ।

अतिलोभे
लोहर्गला-
गणिका-
कथा ।

॥ ५३ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ५४ ॥

कर्तव्यो, लोभं नैव परित्यजेत् । अतिलोभाभिभूता सा, कुट्टन्यजनि रासमी ॥ ७६ ॥ ” वररयणपाउयाहिं, रयणालंकारचीणवस-
णेहिं । भूसियसरिरमप्पइ, मागहियं सा कुमारस्स ॥ ७७ ॥ सो जाओ जुवराओ, सह मागहियाए विसयसोक्खाइं । उवमुंजइ
अन्नाहिं वि, निवइ सुयाहिं नवोढाहिं ॥ ७८ ॥ इय पियकहिउ कहाणउं लोह्मालतणउं, तुहवि पुरउ अइधिट्ठिमअवलंबिवि धणउं ।
ता जगि लोभु सुकिज्जइ जुज्जइ जो अवसु, लोह्माल जिंव लोभु करंतह जाइ जसु ॥ ७९ ॥

अथ जम्बूस्वाम्यब्रवीत्—नागसेने ! कनकश्रीः, प्रिये कमलवत्यपि । आकर्ण्यतां जयश्रीश्च, सर्वसारमिदं ब्रुवे ॥६८०॥ दोषाणां च
गुणानां च, निधनानि यथाक्रमम् । यूयं च गुरवश्चोक्ता, धर्मशास्त्रेषु तद्यथा ॥८१॥ वञ्चकत्वं नृशंसत्वं, चञ्चलत्वं कुशीलता । इति
नैसर्गिका दोषाः, यासां तासु रमेत कः ॥८२॥ प्राप्तुं पारमपारस्य, पारावारस्य पार्यते । स्त्रीणां प्रकृतिवक्राणां, दुश्चरित्रस्य नो पुनः
॥८३॥ नितम्बिन्यः पतिं पुत्रं, पितरं भ्रातरं क्षणात् । आरोपयन्त्यकार्येऽपि, दुर्वृत्ताः प्राणसंशये ॥८४॥ भवस्य बीजं नरकद्वारमार्गस्य
दीपिका । शुचां कन्दः कलेर्मूलं, दुःखानां खानिरङ्गना ॥ ८५ ॥ स्त्रोसंभोगेन यः कामज्वरं प्रतिचिकीर्षति । स हुताशं घृताहुत्या,
विध्यापयितुमिच्छति ॥ ८६ ॥ वरं ज्वलदयस्तम्भपरिरम्भो विधीयते । न पुनर्नरकद्वार—रामाजघनसेवनम् ॥ ८७ ॥ सतामपि हि
वामभ्रूददाना हृदये पदम् । अभिरामगुणग्रामं, निर्वासयति निश्चितम् ॥ ८८ ॥ यूयं तदैवं दोषाढ्या धर्मशास्त्रेषु दर्शिताः । धर्मा-
चार्याः पुन प्रौढगुणग्रामभृतो यथा ॥८९॥ गुरुगृहीतशास्त्रार्थः, परां निस्संगतां गतः । मार्त्तण्डमण्डलसमो, भव्याम्भोजविकाशने ॥९०॥

पवित्रश्चारित्रात्प्रवचनरहः पारपदुधीः, सुधीरः शान्तात्मा मधुरिमधुराधारवचनः ।

कृपावान्निर्लोभो भवजलधिपोतप्रतिकृतिस्तनूभाजामीदृक् भवति गुरुराप्तः शुभशतैः ॥ ९१ ॥

गुरुर्मोहान्धानां भवति हि नृणां चक्षुरमलं, गुरुर्दुःखार्त्तानामपहरति दुःखान्यवहितः ।

सुखानां सन्धाता गुरुरमरमोक्षक्षितिभुवां, शुभं तत्किं लोके यदिह गुणिनां स्यान्न गुरुतः ॥९२॥

धर्मशास्त्रे
स्त्रीणां स्वभा-
वजा दोषाः ।

॥ ५४ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ५५ ॥

तद्वो दोषवतीस्त्यक्त्वा, श्रये गुणगुरुन् गुरुन् । त्यक्त्वाऽसतः सतः श्रित्वा-ऽभून्मुखी हि प्रभाकरः ॥ ९३ ॥
 मेदिनीतिलके विप्रो, दिवाकरतनूद्भवः । अभूत्प्रभाकरो हूतकारो मूर्खैकशेखरः ॥ ९४ ॥ गायत्रीमात्रकेऽप्यङ्गं, तं मुमूर्षुः
 कदाचन । अध्यापिपत् पिता श्लोकमेकमत्यादरादिमम् ॥ ९५ ॥ मुद्रितोपद्रवातङ्कः, पुरुषेण हितैषिणा । निधिर्नवाधिको मूर्त्तः,
 कर्त्तव्यः साधुसंगमः ॥ ९६ ॥ ताते परासुतां प्राप्ते, निःश्रोतृतादभूद्यम् । अक्षमः कुक्षिपूरेऽपि, नगरान्निरगात्ततः ॥ ९७ ॥ दध्यौ
 पित्रा कुतः कार्ये, संगमं सममुत्तमैः । तावन्नीचं परीक्षिष्ये, करिष्ये चरमं च तम् ॥ ९८ ॥ अश्रद्दालुरिति ध्यात्वा, प्राप्तः की-
 र्त्तिपुरं पुरम् । दुष्टाशयाभिधानं च, नीचं ठक्कुरमाश्रितः ॥ ९९ ॥ दौर्जन्यैकनटी तस्य, चेटी गोमटिकाभिधा । चक्रे कलत्रं मित्रं
 च, मातङ्गस्तेन सूत्रितः ॥ १०० ॥ दानशौण्डं स्फुरन्नीतिताण्डवोल्लासलासकम् । द्राघिष्टविदुषपृष्टगोष्ठीनिष्ठुरकौतुकम् ॥ १ ॥
 ठक्कुरेणान्वितस्तेन, क्षमापतिं कीर्तिशेखरम् । अनध्ययन^१खिन्नोऽन्तः, प्रत्यहं भजति स्म सः ॥ २ ॥ अथ मध्ये सुधीवृन्दमासीने
 क्षमापुरन्दरे । सख्यं समानशीलेषु, स्यादिति प्रस्तुता कथा ॥ ३ ॥ कथंचिदभ्यस्तचरस्तेनापि द्विजसूनुना । श्लोकोऽयं पठितः स्पष्ट-
 वर्णकण्ठामृतं तदा ॥ ४ ॥

“ मृगा मृगैः संगमनुव्रजन्ति, गावश्च गोभिस्तुरगास्तुरंगैः : मूर्खाश्च मूर्खैः सुधियः सुधीभिः, समानशीलव्यसनेषु सख्यम् ॥५॥ ”

इत्याकर्ण्य महीशक्रस्तच्चक्रं च विपश्चिताम् । जज्ञे स्फारचमत्कारा नद(ट)न्मौलीमनोहरम् ॥ ६ ॥ स्फुरन्निजद्विजश्रेष्ठो विलासेन
 वितन्वता । ^२द्विजो सत्त्वमिव स्वस्याऽप्युर्वीशेनैव जल्पितः ॥ ७ ॥ सिक्तः प्रीतिरसेनाहं, भवता भोः प्रभाकर ! । तस्मात्प्रसाददा-
 नेन, गृहाण ग्राममण्डलम् ॥ ८ ॥ प्रभोरौचित्यमारोग्यं, श्रोमतो भूभृतः क्षमा । उपकर्तुः प्रभुत्वं च, पीयूषाणां चतुष्टयम् ॥ ९ ॥
^३प्रसन्नं मयि देवस्य, चेतश्चेत्तन्मम प्रभोः । इदमस्य प्रसादेन, देहीत्युचे प्रभाकरः ॥ १० ॥ पृथ्वीभृति तथेत्युक्तवति दुष्टाशयः

१ खिन्नोऽभूत् B । २ द्विजेश त्वमिव स्वस्याप्युर्वीशेनैव B. C. D । ३ प्रसन्नमपि C D ।

साधुसमा-
गमलाभे
प्रभाकर-
कथा ।

॥ ५५ ॥

जम्बूचरित्रे
॥ ५६ ॥

श्रियः । प्रभाकरप्रभावेण, सङ्घातां पद्मवद्गतः ॥ ११ ॥ महीमहेन्द्रानुमतौ, परिवारपुरस्कृतौ । प्रसादमण्डलमलंचक्राते तावुभावपि ॥ १२ ॥ अथान्यदा मदास्वादविह्वलः संस्पृशन् प्रियाम् । वध्यः क्रुद्धेन मातंगष्ठकुरेण निरोपितः ॥ १३ ॥ बारुणीरसनिर्वाणचैतन्यो नैष दोषवान् । त्वय्याशा निःप्रकाशैव, किं चैवं मादृशमपि ॥ १४ ॥ क्षमस्व मुञ्च मन्मित्रमित्युदाहृत्य ठक्कुरम् । निषादं सविषा-
दस्तं, मोचयामास स द्विजः ॥ १५ ॥ इतश्च—ठक्कुरस्य शिखी प्रेयानस्ति तन्मांसमस्ति यः । स श्रियः स्यात्पदं भिक्षुरित्यूचे कोऽपि चेटिकाम् ॥ १६ ॥ प्रभाकरः प्रत्यपादि, तन्मांसस्पृहया तथा । दुर्भिग्रहस्त्रीग्रहतस्तेनापि प्रत्यपद्यत ॥ १७ ॥ दत्तमन्यामिषं तस्यै, रक्षित्वा तं शिखाचलम् । नीतान्येतान्यनेनेत्थमुपकारसुखासिकाम् ॥ १८ ॥ भोजनावसरे सूनुनिर्विशेषं शिखण्डिनम् । अप-
श्यन् ठक्कुरस्तत्र, सर्वत्रापि व्यशोधयत् ॥ १९ ॥ अदृष्टे चात्र दीनारसहस्रार्पणपूर्वकम् । एवमुद्धोषयामास, पटहं ठक्कुरः पुरे ॥ २० ॥ दीनाराभयलोभेन, भो कलापी स कथ्यताम् । पश्चाज्जाते पुनर्वेदहृदण्डश्चण्डो भविष्यति ॥ २१ ॥ श्रुत्वेति चिन्तितं चेष्ट्या, भावी भर्ता ममाऽपरः । उपस्थितं धनं तावत्, करोमि स्वकरे द्रुतम् ॥ २२ ॥ नीचैर्वृत्तिमतां नित्यं, कुरङ्गविषयैषिणाम् । बुद्धिं हतकलुब्धानां, धिक्पापप्रतिवेशिनीम् ॥ २३ ॥ स्पृष्ट्वाऽथ पटहं चेटि, गत्वा दुष्टाशयान्तिकम् । प्रकटीकृतभिक्षूक्तिः, पाप्मि-
नीति व्यजिज्ञपत् ॥ २४ ॥ मया निवारितेनापि, वारं वारं द्विजन्मना । धनायता परं तेन, स्वामिन् बर्ही निबर्हितः ॥ २५ ॥ अकृतज्ञेन तेनैवं, तद्विरा ज्वलितक्रुधा । वध्यस्तन्मित्रमातंगस्योपनिन्ये प्रभाकरः ॥ २६ ॥ अगृह्यमाणाः सत्कृत्यैर्भषन्तः संस्तुतेष्वपि । खादन्तो निजवर्ग्यांश्च, ते खला मण्डलाधिकाः ॥ २७ ॥ तेनोक्तं भद्र ! मां मुञ्च, दूरं देशान्तरं श्रये । पुराकृतोपकारस्य, त्वमा-
नृण्यमुपेहि मे ॥ २८ ॥ अथाभ्यधत्त चण्डालः, पापभृन्मण्डलाग्रणीः । युक्तमुक्तं त्वया बन्धो ! ऽपराद्धं परमं पर(द)म् ॥ २९ ॥ द्विधा दुष्टाशयः स्वामी, मुञ्चामि त्वां कथं यतः । रजकस्येव मे मृत्युः, खरमृत्यौ भवेद् ध्रुवम् ॥ ३० ॥ ततः स चिन्तयामास, सानु-
तापः प्रभाकरः । दृष्टं माहृत्यमेतेषां, हा नीचप्रकृतिं जनम् ॥ ३१ ॥ “ नीचः कृतोपकारोऽपि, विमानयति निश्चितम् । जातवेदा

१ व्याययत् B ।

साधुसमा
गमलाभे
प्रभाकर-
कथा ।

॥ ५६ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ५७ ॥

दहत्येव, तर्पितोऽपि हि सर्पिषा ॥ ३२ ॥ ” तथाहि—ममैतैर्दोषसंकल्पवारुणीविप्रुषा क्षणात् । उपकारपयःकुम्भः, सकलः कलु-
 षीकृतः ॥ ३३ ॥ किंपाके सस्फुरत्पाके, पाटलाम्रफलभ्रमः । लक्ष्मीलवसुखाकांक्षा, या नीचप्रकृतौ जने ॥ ३४ ॥ नीचाश्रितस्य
 सुचिरं, नीरं संत्यज्य जायते । कस्यान्यस्य गुणोदण्डपुण्डरीकसमागमः ॥ ३५ ॥ अवज्ञातपितृश्लोकदीर्घशोकहतस्ततः । वरिवस्यां
 विधास्यामि, सांप्रतं महतामहम् ॥ ३६ ॥ इति ध्यात्वा सखाऽसि त्वमुपस्वामि नयस्व माम् । मयूरमर्णयिष्यामीत्यूचे चाण्डालकं
 पुनः ॥ ३७ ॥ तेन किंचित् त्रपात्तेन, तद्वचः प्रतिपद्य तत् । सनाथः शिखिना निन्ये, सनाथस्य पुरस्थितिम् ॥ ३८ ॥ ऊचे च
 तत्प्रकोपाग्नेरिव शान्त्यै समुत्सृजन् । दशनांशुजलं शुद्ध्यै, स्वस्येवान्त्यजसंगिनः ॥ ३९ ॥ गृहाण बर्हिणं स्वामिन्नस्तु स्वस्ति चिराय
 ते । सन्न्याय सद्विचाराय, भवत्परिकराय च ॥ ७४० ॥ वाचाटा चातिदुष्टा च, चेटिकेयमतथ्यवाक् । अनाचारः पराचीनो,
 विप्रस्त्वेष प्रभाकरः ॥ ४१ ॥ नैतस्मिन्संभवत्येतदिति नैव विमर्षितम् । पृष्ठो नाहं नवा भक्तिविभक्तिर्मे विभाविता ॥ ४२ ॥ दण्डः सर्व-
 कषश्चैवमहो ते सुकृतज्ञता । पृष्ठो दुष्टाशयेनैष तत्त्वामाख्यद् यथास्थितम् ॥ ४३ ॥ तेनैष क्षम्यमाणोऽपि, धार्यमाणोऽपि चान्तिके ।
 भृशं सत्क्रियमाणोऽपि, निर्ययौ नगराद् बहिः ॥ ४४ ॥ क्रमाच्चक्रम्यमाणश्च, प्राप्तो रत्नपुरं पुरम् । अभ्यस्तस्वःपुरी सृष्टेः, स्वष्टुः
 शिल्पकषोपलम् ॥ ४५ ॥ पराक्रमसमाक्रान्त-विक्रान्तप्रतिपार्थिवः । तत्पालयति भूपालः, पुरं रत्नरथामिधः ॥ ४६ ॥ तस्यास्ति
 सूनुः कनकरथः सत्पथपान्थग्रीः । यद्रूपन्यत्कृतेः कामो, मन्यते बह्वनंगताम् ॥ ४७ ॥ गुणा समाश्रिता येन, गुणैर्यश्च समाश्रितः ।
 मिथः कीर्त्तिं परां लब्धुं, बद्धोत्कंठा वशादिवः ॥ ४८ ॥ तमास्थानभुवि स्थास्तुं, द्वास्थेनाथ निवेदितः । विप्रं प्रविश्य सोऽवादी-
 दित्याशीर्वादपूर्वकम् ॥ ४९ ॥ अहं द्विजात्मस्त्वं च, राजसूनुर्गुणावधिः । स्पृहयामि तदात्मानं, कर्तुं त्वत्पारिपार्थिकम् ॥ ७५० ॥
 पुरोहितपदेऽनेन, पुरः स्यान्मे प्रयोजनम् । तेनेममात्मसात्कृत्वा, दानसंमानसम्पदा ॥ ५१ ॥ व्याजहार विचिन्त्यैवं, कुमारस्तमुदा-
 रधीः । प्रथयन्निव मित्रत्वं, तस्य स्मेरमुखाम्बुजः ॥ ५२ ॥ सूत्रितस्त्वं मया मित्रमितोऽवश्यं प्रभाकर ! । क्वापि चिन्तातपक्लान्तं,
 स्वान्तं मा स्म वृथा कृथाः ॥ ५३ ॥ ततः समुदितस्तिष्ठंस्तत्र पश्यन्निरन्तरम् । वरिष्ठश्रेष्ठिनः पुत्रं, मित्रं चक्रे मनोरथम् ॥ ५४ ॥

साधुसमा-
गमलाभे
प्रभाकर-
कथा ।

॥ ५७ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ५८ ॥

कलत्रं सूत्रिता तेन, पिण्डवासविलासिनी । ख्याता रतिविलासेति, सद्गुणैकविलासभूः ॥ ५५ ॥ इत्थमेभिस्त्रिभिः सार्द्धं, वर्धिष्णु
 प्रणयोज्वलः । प्रभाकरः स्मरन्नस्ति, मन्त्रवत्पैतृकं वचः ॥ ५६ ॥ हेडावित्तकचोडेन, विदेशागन्तुनाऽन्यदा । तुरंगयुग्मं सर्वाङ्ग-रम्यं
 राज्ञेऽवतीर्यत ॥ ५७ ॥ कुमारविप्रावारुह्य, बाह्यालीभूमिमण्डले । प्रारेभाते स संरम्भं, वाहवाहनकौतुकम् ॥ ५८ ॥
 ब(वल्गा)लात्तुरङ्गयुग्मेन, जग्मे बाह्यतोस्तयोः । कर्षतोरपि सोत्कर्षमरण्यानी मरुस्थली ॥ ५९ ॥ कुमारे च द्विजातौ च,
 श्लथवल्गाग्रहे श्रमात् । तस्थतुस्तत्क्षणादधौ, वैपरीत्येन शिक्षितौ ॥ ७६० ॥ कुमारः सुकुमारत्वात्ततः क्लान्तसृष्टा भृशम् । वाजि-
 वर्यात्समुत्तीर्य, निषसाद स्थलीभुवि ॥ ६१ ॥ लोलाः प्राणाः प्रयाणाय, पानीयमुपनीयताम् । त्वं वयस्य ! त्वरस्वेति, त्यक्त्वाऽध्वं
 सोऽवदद् द्विजं ॥ ६२ ॥ अथ धीरो भवेत्युक्त्वा, दिवाकरतनूद्भवः । अर्णस्तूर्णं महारण्ये, तत्रान्वेष्टुं प्रचक्रमे ॥ ६३ ॥ स्वीचक्रे नीर-
 मप्राप्य, तृष्णाहारि गुरोस्तरोः । ज्ञानदर्शनचारित्रतुल्यमामलकत्रयम् ॥ ६४ ॥ विप्रः क्षिप्रं समागत्य, चिन्ता चान्तेन चेतसा ।
 मूर्च्छाविकाराकुलितं, कुमारं समुदैक्षत ॥ ६५ ॥ पयः स्वयमनासाद्य, वैलक्ष्यकृ(क्ष)तमानसः । चक्षुषी बहु मन्वानः, श्रव्योतद्वाष्प-
 जलोर्मिणी ॥ ६६ ॥ मूर्च्छान्धकारसंहारकारणं मधुरारुणम् । आस्ये तस्यैष बालार्क-मुग्धमामलकं न्यधात् ॥ ६७ ॥ उन्मीलिताऽ-
 मृतकला, स्फारिते चक्षुषी मनाक् । विप्रः पुनः कुमाराय, ददावामलकद्वयम् ॥ ६८ ॥ लब्धसंज्ञः कुमारोऽथ, धूलिधूसरितं नभः ।
 वीक्षते तत्क्षणत्रस्यन्मूर्च्छयेवोन्नताननः ॥ ६९ ॥ अन्तरिक्षदरीकुक्षौ, रजःसारमिवात्मनः । कस्मादकस्माद्(भी)हीतेव, सादरं क्षिपति
 क्षितिः ॥ ७० ॥ कुमारविप्रावाऽऽसाते, यावदुन्मानसाविति । तावद्भोज्यपयःपूर्णं, तूर्णं तत्सैन्यमागमत् ॥ ७१ ॥ ततः कृताह्निका-
 चारः, कुमारः स प्रभाकरः । क्रमेण स्वामलचक्रे, परिवारान्वितः पुरीम् ॥ ७२ ॥ प्राज्ये राज्ये निजं कृत्वा, तं राजाऽङ्गजम-
 न्यदा । तापसो वनवासेऽभूद्, भूपो रत्नरथाभिधः ॥ ७३ ॥ सौवस्तिकपदे दध्रे, नव्यभूपः प्रभाकरम् । मनोरथमपि श्रीमान्, श्रेष्ठ-
 श्रेष्ठिपदे न्यधात् ॥ ७४ ॥ ते राज्यं विभ्रते प्राज्यं, न्यायन्यासनिरङ्गकुशाः । पवित्रमैत्र्यपात्राणां, तेषां यान्ति च वासराः ॥ ७५ ॥
 “ यथा माधुर्यमिक्षूणां, शङ्खानां श्वेतिमा यथा । सज्जनानां तथा मैत्रीहेवाको जीवितावधिः ॥ ७६ ॥ तस्या रतिविलासायाः, स्फु-

साधुसमा-
गमलाभे
प्रभाकर-
कथा ।

॥ ५८ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ५९ ॥

रद्गर्भानुभावतः । एतादृशः समुत्पेदे, कदाचिदथ दोहदः ॥ ७७ ॥ निर्व्रीडं क्रीडतो राजकुमारस्य गृहाङ्गणे । चेत्कालखण्डमश्रामि,
तदा जीवामि नान्यथा ॥ ७८ ॥ अनार्जवमनार्थत्वं, धा(वा)र्यमाणैकतानता । दौर्जन्यं निष्कृपत्वं च, योषितां मूलमातृका ॥ ७९ ॥
दुर्वारे दोहदेऽमुस्मिन्नशक्ये वक्तुमप्यसौ । खिद्यमानमनाः शाश्वत्, कृशाङ्गी सुतरामभूत् ॥ ८० ॥ एतामेतादृशीं दृष्ट्वा, सत्प्रभः स
प्रभाकरः । महाग्रहेण पप्रच्छ, कायकार्श्यस्य कारणम् ॥ ८१ ॥ मन्दाक्षेण क्षतस्वान्ता, साऽऽचक्षे स्वदोहदम् । सोऽपि प्राह प्रिये !
दुःखदुर्दिनं मा वृथा कृथाः ॥ ८२ ॥ पूरयिष्यामि तेऽवश्यमिमं दोहदमादरात् । कियन्मात्रमिदं कार्यमार्ये ! मम चिकीर्षतः ॥ ८३ ॥
धृत्वैकान्ते कुमारं तं, ददौ स परमादरात् । कृत्वाऽन्यन्मांसमेतस्यै, सारसंस्कारसंस्कृतम् ॥ ८४ ॥ क्षणान्निर्वृतिकल्याणमापातेनापि
साद्भुतम् । तं गर्भं विभरामास, भृशं संभृतसंमदा ॥ ८५ ॥ चक्रे सारा कुमारस्य, भूभुजा भोजनक्षणे । सर्वत्र वीक्षितः क्षिप्रं
नेक्षितो न श्रुतः क्वचित् ॥ ८६ ॥ न भुङ्क्ते वक्ति चोर्वीशः, कः कालेन कटाक्षितः । फणीन्द्रस्य फणारत्नमात्तवान् मे तनूद्भ-
वम् ॥ ८७ ॥ प्राप्तमेतच्च विस्तारं, श्रुतं रतिविलासया । चिराय चिन्तयामास, मांसलोच्छलिता रतिः ॥ ८८ ॥ हा हतास्मि हहा
धिग्मां, किमेतन्मयका कृतम् । ममाजीव^१ निरेवास्तु, जीवितेशस्तु जीवतात् ॥ ८९ ॥ यथा मे वल्लभो गर्भः, स्वार्भको भूपतेस्तथा ।
मन्मनोलापपीयुषवर्षी यद्वा विशेषतः ॥ ९० ॥ शाकिनीव कुमारं तं भक्षयित्वा सलक्षणम् । किं नैवास्मि मरिष्यामि, भावी गर्भो-
ऽथ शाश्वतः ॥ ९१ ॥ यदीदं च नृपो विन्द्यात्, कदाचन कथंचन । अत्याहितं तदा भर्तुः, को नाम विनिवारयेत् ॥ ९२ ॥
यावन्न ज्ञायतेऽद्यापि, प्रियस्तावन्मनोरथं । मन्त्रयित्वा सूत्रयामि, किंचिदौपयिकं शिवे ॥ ९३ ॥ ततोऽसौ सत्त्वरं गत्वा, मनोरथ-
निकेतने । तं यथावृत्तवृत्तान्तमेकान्ते तत्पुरोऽवदत् ॥ ९४ ॥ स ब्रूते स्म हहा भद्रे ! त्वया चक्रे किमीदृशम् । प्राणाः प्रभाकरस्यैते,
सत्यं वृणपणीकृताः ॥ ९५ ॥ तथापि धैर्यमाधाय, स्वैरं गच्छ गृहान्निजात् । अस्मि प्रतिकरिष्यामि, सर्वमेतद्यथा तथा ॥ ९६ ॥
गत्वा रतिविलासाथ, स्वमन्दिरमचिन्तयत् । आगस्कारिणमात्मानमाख्याय नृपतेः पुरः ॥ ९७ ॥ यद्ययं मत्प्रियं रक्षेत्, तदा स्यादस्य-

१ निरे वा C D, निरि वा B ।

साधुसमा-
गमलाभे
प्रभाकर-
कथा ।

॥ ५९ ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ६० ॥

पञ्चता । एतच्चातिविरूपं स्यादमन्तोर्मृत्युरस्ति यत् ॥९८॥ ध्यात्वैवं यावदद्यापि, यात्ययं नोपपार्थिवम् । तावद्धारवधूर्भूपं, सा प्रविश्य
 व्यजिज्ञपत् ॥९९॥ अपहारः कुमारस्य, कृतः केन कथं छलात् । इति चिन्ताचिताचान्तं, चित्तं मा त्वं प्रभो ! कृथाः ॥८००॥ पापी-
 यस्या मयाऽवश्यं, कुमारवधपातकम् । चक्रे केनापि कामेन, तत्प्राणाग्निगृहाण मे ॥ १ ॥ कदा कुत्र कथं चेति, यावज्जल्पति भूपतिः ।
 तावन्मनोरथोऽप्येत्य, विज्ञप्तिं भूभृतेऽकरोत् ॥ २ ॥ देव मन्मन्दिरे क्रीडन्, कुमारः सदनोपरि । प्रेर्य पुत्रेण मे भूमौ, पाति-
 तश्च मृतश्च सः ॥ ३ ॥ भीत्या तदैव नाख्यायि, त्वद्दुःखाद्वच्चिम साम्प्रतम् । प्राणप्रहाणदण्डं मे, मा शङ्किष्ठाः कुरुष्व तत् ॥४॥
 प्राप्तः प्रभाकरोऽप्याशु, स्वागः संगृणतोस्तयोः । नृपं विज्ञपयामास, मारितस्ते मया सुतः ॥ ५ ॥ अभूद्भानुभावेन, कुमारपिशि-
 ताशने । प्रियाया दोहदः सोऽपि, मया पापेन पूरितः ॥ ६ ॥ अनेन कर्मणा किं स्यां, वयस्यस्ते द्विजोऽथवा । निष्ठा मे भूदियं
 विष्ठा, रे किष्ठा मा क्षणु क्षणात्(न्) ॥ ७ ॥ श्रेष्ठी श्रेष्ठः किमेषः स्यादालजालं जजल्प यः । आत्मन्यारोपयत्सत्यं, भ्रौणहत्यं मया
 कृतम् ॥ ८ ॥ पश्यन्नस्ति नृपो यावत् त्रयं चित्रीयितात्मना । तावत्, प्रभाकरेणोक्तमलं सन्देहदोलया ॥ ९ ॥ भ्रौणहत्यस्य मे हत्या,
 प्रायश्चित्तं न शुद्धिकृत् । राजन् यद्यप्यदो भाति(वि), तथाप्यन्यत्किमाद्रिये ॥ ८१० ॥ आगस्वानहमेवात्र, पुत्रः स्वस्थो मया कृतः ।
 अत्रार्थे पार्थिवस्तेन, शपथैः सुस्थिरीकृतः ॥ ११ ॥ अथोवाच महीचन्द्रो, यद्यप्येवं तथापि ते । नापराधः सखे ! यस्मान्मया क्षान्त-
 मिदं ध्रुवम् ॥ १२ ॥ “स्वामिमित्रकलत्राणां, बुद्धिबन्धुधनात्मनाम् । आपन्निकषपाषाणे, नरो जानाति सारताम् ॥१३॥” राजशब्दं
 स एवैकः, काममिन्दुर्निषेवताम् । कलङ्ककल्पमप्येणमाश्रितं न जहाति यः ॥ १३ ॥ पुनर्भूपः प्राह—यत्तदामलकं दत्तं, त्वया मे
 निर्जने वने । मृतस्येव तृषा मित्र !, तन्मे न खलु विस्मृतम् ॥ १५ ॥ स्यां तदा चेन्मृतस्तूर्णं, छत्रातिच्छत्रमैत्र्यभाक् । तदा
 भुञ्जीत राज्यं कस्तत्तवेदं ममाखिलम् ॥ १६ ॥ प्रोक्तं प्रभाकरेणाथ, यद्येवं देव ! तत्त्वतः । तदा मद्भवने भोक्तुं, प्रसादः क्रियतामिति
 ॥ १७ ॥ पार्थिवेन तथेत्युक्ते, प्रातस्तेन पुरोधसा । आह्वायि भवने भूपः, सपौरः सपरिच्छदः ॥ १८ ॥ भोजितो भोज्यले-
 ह्यान्नैः, सस्वादस्वादसन्दरैः । रत्नसिंहासनासीनः, सत्कृतश्चन्दनादिभिः ॥ १९ ॥ सारालंकारवस्त्राद्यैः, परिस्कृत्य प्रभाकरः । साक्षा-

साधुसमा-
गमलाभे
प्रभाकर-
कथा ।

॥ ६० ॥

जम्बूचरित्रे

॥ ६१ ॥

दशेषपौराणां, तं कुमारकमार्षिपत् ॥८२०॥ स्वयं चकार हर्षेण, नृपस्योत्संगसंगतम् । माणिक्यमौक्तिकाद्यं च, दौकनीयमदौक्यत् ॥२१॥
 श्यामाधःकृतवक्त्रस्तु, क्षणेऽत्र क्षितिपोऽभवत् । पौरैरभाणि किं दुःखं, हर्षस्थानेऽपि ते प्रभो ! ॥ २२ ॥ अथ प्रोवाच भूपालः,
 कामं लज्जा दुनोति माम् । वैलक्ष्यादतिरुक्षात्मा, नास्मि शक्नोमि भाषितुम् ॥ २३ ॥ मूल्यं तुल्यं न यस्यैषाऽवश्यं कृत्स्नाऽपि
 काश्यपी । तन्मयामलकं प्राणनिर्याणैकनिवारकम् ॥ २४ ॥ कुमारमूल्यतां नीतं, कृतघ्नाध्वनि तस्थुषा । पीयूषवत्परार्थाय, सृष्टः
 एकः प्रभाकरः ॥ २५ ॥ “ अपेक्षन्ते न च स्नेहं, न पात्रं न दशान्तरम् । सदा लोकहिते सक्ता, रत्नदीपा इवोत्तमाः ॥ २६ ॥ ”
 ते बभूवुर्न मिथ्या च, सर्वथा शपथास्तव । इत्थं स्वस्थत्वनिर्वाहात्, साधु साधु प्रभाकर ! ॥ २७ ॥ चक्रे त्वया किमेवं चेत्युक्तो-
 ऽसौ भूभृदादिभिः । पितृशिक्षादिवृत्तान्तं, समस्तं स्वमवोचत ॥ २८ ॥ यथा दुष्टाशयाद्यैः प्राक्, प्रकामोपकृतैर्हतः । यथा चोत्तम-
 सांगत्य-परीक्षार्थमिहागतः ॥ २९ ॥ एवं चैषां परप्रीत्या, याति कालो मनस्विनाम् । उत्तमैः सह सांगत्यमित्यर्थे सुस्थिरात्मनाम्
 ॥ ८३० ॥ इत्थं दोषगुणप्रधानपरिषत्संपर्किणां प्राणिनां, स्युर्दोषाश्च गुणाश्च यद्भुवमहोऽत्रस्यन्कुरङ्गीदृशः । तद्दोषैकसदो व्युदस्य भवती
 दीक्षां जिघृक्षुः क्षणात्, श्रेयः श्रीप्रणयार्पणप्रतिभुवस्तानाश्रेय सद्गुरुन् ॥ ३१ ॥ हे मातापितरौ कान्ताः, प्रोच्यतां प्रभवापि भोः ।
 दीक्षमाणे मयि प्रातः, किं करिष्यथ कथ्यताम् ॥ ३२ ॥ ^१अङ्गारदाहकस्पष्टदृष्टान्तेनाऽजनिष्टवः । सौहित्यं सत्यमद्यापि, किं न
 वैषयिके सुखे ॥ ३३ ॥ तथा—यथेह लवणाम्भोभिः, पूरितो लवणोदधिः । शरीरमानसैर्दुःखैरसंख्येयैस्तथा भवः ॥ ३४ ॥ यश्च कश्च
 न कस्यापि, जायते सुखविभ्रमः । मधुदिग्धासिधाराग्रप्रासवन्नैष सुन्दरः ॥ ३५ ॥ अपि च—सा बुद्धिः प्रलयं प्रयातु कुलिशं
 तस्मिन् श्रते पात्यतां, बलान्तः प्रविशन्तु ते हुतभुजि ज्वालाकराले गुणाः । यैः सर्वैः शरदिन्दुकुन्दधवलैः प्राप्तेरपि प्राप्यते, भूयो-
 ऽप्यत्र पुरन्धिर्गर्भनरकक्रोडाधिवासव्यथा ॥ ३६ ॥ इति निरवधिदुःखदुःसहे तदिह सुखं न भवेऽस्ति वास्तवम् । यदि सुखमभि-
 लाषुकाः स्थ भो विरतिरमाऽद्य मया सहेष्यताम् ॥ ३७ ॥ ततो—अंसुपवायज्ञलज्जल-विलोचना मायतायकंताओ । पभणंति जुत्तं-

१ मधुबिन्दादि B ।

मातापितादि-
सह दिक्षा ।

॥ ६१ ॥

जम्बूचरित्रे

॥.६२॥

मुत्तं, वयंपि सह पव्वइस्सामो ॥ ३८ ॥ उवसंताओ कंताओ, ताउ जंपंति जंपियं जमिह । विरहदुहाओ पेम्माउ, अणुचियं अम्ह तं खमह ॥ ३९ ॥ पभवो अणुन्नवित्ता, पत्तो पलीए इय भणेऊण । लहु संवहिउं अहमेमि, लेमि सह अज्ज पव्वज्जं ॥ ४० ॥ सुमुहुत्ते संपत्ते, उदगंसव्वंगचंगसिगारो । सिवियारूढो अम्मा-पिऊहिं सह पट्ठिओ जंबू ॥ ४१ ॥ कंताउ अट्ट ताउ, नियनिय-पेईहराउ नीहरिउ । परमाए रिद्धोए, सिवियारूढाउ पत्ताउ ॥ ४२ ॥ पभवो पभूयपहाण-पुरिसपरिवारपरिवुडो पत्तो । नरनाहा-णुन्नाओ, सिवियाए सहेव संचलिओ ॥ ४३ ॥ जंबूसामी सव्वाहिं, ताहिं सव्वाहिं अणुगमिज्जंतो । सयमागंतूणमणादिणमाढ-त्तसव्विड्ढी ॥ ४४ ॥ धरियधवलायपत्तो, ढलंतसियचारुचामरूपीलो । नमिरनिरंतरनच्चिर-नारीगिज्जंतजसपसरो ॥ ४५ ॥ सलहि-ज्जंतो मागहजणेण खयरेहिं कयकुसुमवुट्ठी । तूरवाडंबरभरियनहयलो काणणंमि गओ ॥ ४६ ॥ पंचमगणहारिसुहम्मसामिणा दिन्नपुन्नपव्वज्जो । जाओ सपरीवारो, महाजई उज्जयविहारो ॥ ४७ ॥ अहिगयसमत्थसुत्तत्थवित्थरो वित्थरंतवरकित्ती । छत्तीसगु-णागारं, गुरुणा ठविओ नियपयंमि ॥ ४८ ॥ पसरियलोयालोयाऽऽगासपयासासमाणनाणधरो । निव्वाणगए सोहम्मसामिए संचधुर-धवलो ॥ ४९ ॥ पभवं नियपट्ठे ठाविऊणमुकंठिओ व्व मुत्तीए । पत्तो ओसप्पिणीचरमकेवली जंबूसामी गुरु ॥ ५० ॥ चरमकेवलिता वाऽस्या गाथातोऽवसेया ॥ मण-परमोहि-पूलाए, आहारगखवगउवसमे कप्पे । संजमतिय केवलि-सिज्झणा य जंबुंमि वोच्छिन्ना ॥ ५१ ॥ संते वि संतविसए अवहाय सव्वे, जायं महाजइमहं पणमामि जंबुं । दद्रूण तं विरइरज्जमुवागओ जो, लुटंतओ वि तमहं पभवंपि वंदे ॥ ५२ ॥

॥ इइ सिरिजंबूसामिचरियम् ॥

सपरिवारेण
जम्बू-प्रभव
स्वामिदीक्षा

॥ ६२ ॥

श्रीजम्बूस्वामिचरित्रे अनुक्रमणिका ।

॥ ६३ ॥

पत्रम् विषयः

- २ भवदेवदीक्षा ।
- ३ भवदेव-नागिलाप्रश्नोत्तराणि ।
- ४ महिषीभूतपुत्रप्रतिबोधः ।
- ५ उच्छिष्टभोजिदृष्टान्तेन नागिलया स्थिरीकरणं ।
- ६ भवदत्तस्य सागरदत्तत्वेनोत्पत्तिः ।
- ७ शिवकुमारस्य सागरदत्तमुनिसमा-
गमः घोराभिग्रहश्च ।
- १० चतुर्गतिदुःखानि ।
- ११ अनाहतदेवोत्पत्तिः ।
- १२ धारिणीदोहदपूरणम् ।
- १३ जम्बूकुमारब्रह्मनियमः ।
- १४ जंबू-प्रभवचोरसंवादः ।
- १५ मधुबिन्दुदृष्टान्तः ।
- १६ कुबेरदत्त-कुबेरदत्ताज्ञातम् ।

पत्रम् विषयः

- १९ महेश्वरदत्तज्ञातम् ।
- २१ मकरदाढावेश्यकथा ।
- २४ भौताचार्यकथा ।
- २५ अतिलोभे वानरमिथुनकथा ।
- २६ कृतपूतना-द्यूतकारप्रसङ्गः ।
- २७ सिद्धदत्तेन पुस्तिकाक्रयणम् ।
- ३० सुन्दरश्रेष्ठिकथा ।
- ३१ हेममयूरो वायसीकृतः ।
- ३२ विजयसुजयोर्निष्फला दीक्षाभिलाषा ।
- ३५ ईष्यालुस्थविरयोः कथा ।
- ३६ योगराजेन विसंवादिराज्यस्थिति-
प्रेक्षणम् ।
- ४१ कलिराज्यकथा ।
- ४४ मित्रत्रितयीकथा ।
- ४६ अमरसेनप्रवरसेनभात्रोः कथा ।

पत्रम् विषयः

- ४८ अतिलोभे लोहर्गलागणिकाकथा ।
  - ५४ धर्मशास्त्रे स्त्रीणां स्वभावजा दीक्षा ।
  - ५५ साधुसमागमे प्रभाकरकथा ।
  - ६१ सपरिवारेण जम्बू-प्रभवयोः दीक्षा ।
- ॥ इति अनुक्रमणिका ॥

छपाय छे !

उपदेशमाळानी अप्रसिद्ध दोघट्टी
नामनी टीका के जे वादिदेवसूरिना
शिष्य श्रीरत्नप्रभसूरिजीए रचेली छे.
रचना काळ लगभग बारमा सैकानो
छे. बारहजार श्लोक प्रमाण ४५ थी ५०
फर्मानो आ ज प्रमाणे कागळ तथा
छपाइमां ग्रंथ प्रसिद्ध थशे.

ली. प्रकाशक.

॥ ६३ ॥